

မောင်ညိုပိုင် (သန်းလွင်)

သရဲဝေညိုကို တွေ့ရင်
ခြောက်ပါခင်များ

ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

ညိုပိုင် (သန်းလွင်)၊ ထောင်မှတ်တိုင်၊ သရဲကြီး၊ သရဲပွား၊ သီတထိပ်တင်တော၊ နတ်လူ့ပြိုင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၇၆၇၁၁၀၈
အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၃၇၂၀၈

စီစဉ်သူ   ထ   ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

မထမအကြိမ်   ထ   ၂၀၀၉၊ ဇူလိုင်လ
အုပ်စု   ထ   ၅၀၀
ပျက်နှာပုံ   ထ   မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာပို့   ထ   Welfare
အတွင်းဖလင်   ထ   Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းစန်တင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
အမှတ်(၁၂၀)၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း။
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)
စိတ်ကူးသစ်စာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း။
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ကျပ်

မာတိကာ

စဉ်	စာရေးသူ	စာစဉ်စာစဉ်	စာချက်နှာ
၁။	မောင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)	သရဲစည်ကိုတွေ့ရှင် ပြောကြပါခင်ဗျား	၁
၂။	ထောင်ပျူကြီးသိန်းဝင်း	သစ်ပင်သတ်ပွဲတော်	၃၆
၃။	နတ်လှဦး	မိုးပွဲသွပ်ပြား	၄၇
၄။	ရီရီဌ	မယ်မုန်ကျန်းမှ အမုန်းကျိန်စာ	၅၉
၅။	သီဟထိပ်တင်စော	လေးဘဝလှပဝင်စား	၈၃
၆။	မြလင်းယုန်	ပဟာဂဇ္ဇာရီရုပ်ပွားရှင်	၁၁၇
၇။	ဆရာကြီးအနိန္ဒာမာ	ထူးဆန်းသောဇာတ်လုံး လက်စွပ်လေး	၁၃၅
၈။	ငွေတမာန်	သားကောင်	၁၆၀

ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း

သစ်ပင်တို့တွေ့ရင် ပြောကြပါခင်ဗျား

□

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေလ (၂) ရက်နေ့ညနှင့် (၃) ရက်နေ့နံနက်
က "နာဂစ်" အမည်ရှိမုန်တိုင်းကြမ်းကြီးရဲ့ဆိုးမွေဒဏ်ကို ကျွန်တော်
တို့အားလုံး အလူးအလဲခံလိုက်ရသည်။

အသေအပျောက်နှင့် အပျက်အစီးစာရင်းကား ကြောက်ဖွယ်
လိလိဖြစ်၏။ ဧရာဝတီတိုင်းမှာ ရွာလုံးကျွတ်ပျောက်ကုန်သည်။ အလေ့
များပင်လယ်ပြင်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။ တိရစ္ဆာန်အသေကောင်
ကား မရေမတွက်နိုင်။

ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းရှိ မြို့နယ်များအား
အပျက်အစီးပျိုးစုံနှင့် နှလုံးမထူနိုင်ခဲ့။

နှစ်ပေါင်း (၁၀၀)ကျော် သက်တမ်းရှိသည့် သစ်ပင်ကြီးများ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမြစ်မှကျွတ်ပြီး ပြုလဲကျသည့်အသံများသည် ကမ္ဘာပျက်နေသည်
အလား။

ဝါတ်တိုင်နှင့် အိမ်ကြီးအိမ်လေးများအပေါ်သို့ ပြုလဲကျ၍
အားလုံး ကျိုးပြတ်ပိပြားပြုလဲကုန်ကြသည်။

မုန်တိုင်းသည် (၃) ရက်နေ့ နေ့ခင်း (၁၂) နာရီမှာ စဲသွားခဲ့
သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့သူမြို့သားအားလုံး အစားထိုးရခက်ခဲသော
အပျက်အစီးများကိုကြည့်ပြီး ပိသားစုအလိုက် ရှိက်စိုကြသည်။ နယ်သူ
နယ်သားများအားလုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြသည်။

သေသူဆွေမျိုးသားချင်း အပေါင်းအသင်းများအတွက် မျက်
ညှည် မစဲကြ။ သို့သော် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများ၊ ပူဆွေးသောကများကို
ချက်ချင်း ဖြေဖျောက်ရပ်သိမ်းပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ့်ရပ်ထဲမှ အပျက်
အစီးများ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ချက်ချင်းရှင်းလင်းလိုက်ကြသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ရှင်းလိုက်ကြမှ . . .

သစ်ပင်အပြိုအလဲများ အတော်အတန်ရှင်းသွားခဲ့ပြီး သွား
လုံလာလို့ ဆက်သွယ်လို့ရရှိ၏။

ထိုအခါ . . .

ရှေးမင်းများကောင်းမှုတော် ဘုရားစေတီများရဲ့ ထီးတော်များ
ကျိုးကျ ပြေခနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်ပေါင်းရာချီ သက်တမ်း
နိမ့်ခဲ့မည့် ဘုရားတန်ဆောင်းကြီးများ ချက်ချင်းထင်းပုံ အမှိုက်ပုံဘဝ
ရောက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မဟာဗောဓိမျိုးပွား ဗောဓိညောင်ပင်
များ အမြစ်မိုးပေါ်ထောင်၍ တုံးလုံးပက်လက်။

ကျွန်တော်တို့ ရွာတောင်ဘက်က သရဲအခြောက်ကြမ်းသည့်
ဘုတ္တိုပင်ကြီးကား အကိုင်းအခက်များတစ်စစီ ကျိုးပြတ်ပြီး ထက်မိုင်း
ကျိုးကျနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ . . .

၄ ● မောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

ကျွန်တော်တို့ သရဲစည်ကို ပြေး၍သတိရလိုက်သည်။
သရဲစည် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ . . . ။
ဒါလည်း အရေးကြီးသည့်အထဲမှာပါနေ၏။
စည်အကြောင်းကား မပြောလို့မဖြစ်။

□

ရွာသချိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဇရာမကုက္ကိုပင်ကြီးရှိ၏။
အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက (၁၀) ရွာအုပ်သူကြီး ဦးကံကြီးမောင်စိုက်ခဲ့သည့်
အပင်ဖြစ်၍ ဆယ်ရွာအုပ်အပင်ကြီးဟု ရွာသူရွာသားများက ယနေ့တိုင်
ခေါ်ကြ၏။

နောက်ပိုင်း သရဲစည်ရောက်လာပြီး နေ့ရောညပါ အလျဉ်း
သင့်သလို၊ ခြောက်လှန့်သောင်းကျန်း၍ ဆယ်ရွာအုပ်အပင်ကြီးမှသည်
သရဲစည်သစ်ပင်ကြီး ဟုနာမည်ကျော်ခဲ့လေ၏။

ဟိုဘက်ရွာ သည်ဘက်ရွာများသို့ သွားလိုလျှင် ပင်မပဟို
တစ်လမ်းတည်းဖြစ်သော သချိုင်းရှေ့လမ်းမှ သွားရ၏။

တစ်နည်း ဆယ်ရွာအုပ်အပင်ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်သွားရလေ၏။

ဆယ်ရွာအုပ်အပင်ကြီးနှင့် ဗဟိုလမ်းမကြီးက ဝါးနှစ်ပြန်ခန့်
တော့ ဝေး၏။ ၎င်းအပင်ရဲ့ ဟိုမှာဘက်မှာ ရွာသချိုင်းကုန်းကြီးသည်
ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးကြီးမည်းမည်းများနှင့် ညဘက်ဆို အသည်းယားစရာ

ကောင်းလှ၏။

ဆယ်ရွာအုပ်အပင်ကြီးအောက်မှာ . . .

သူကြီးရဲ့သားမြေးများက သောက်ရေအိုးစင်လေး တစ်လုံးကို သိုလှ်ဖြစ်တည် ပေးထားရကား ခရီးသွားများ၊ လှည်းသမားများ၊ ဆိုက်ထင်းတိုက်သူများ၊ မောလျင်ဝင်နား၍ ရေကြည်တစ်ပေါက် သောက်ရင်း အပန်းဖြေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရွာစုဝန်းကျင်မှာ ထောင်ထွက်သူခိုးကြီး ငစည် ကိုငစည်သည် မကောင်းမှုမှန်သမျှ အကုန်လုပ်၏။

အိမ်တကာလှည့်၍ ကြက်ငှက်၊ ထာဘီ၊ အင်္ကျီခိုး၏။

စွားခိုး၊ ကျွဲခိုးများနှင့်ပေါင်း၍ အမဲခိုးပေါ်၏။

ဝါးပြုလက်ထောက်ချ၏။

မူးပြီးရမ်းကား ဆူပူရန်ဖြစ်၏။

ကြက်ဝိုင်း မဲဝိုင်းများတွင် ဝင်လှ၏။

ကြီးနိုင် ငယ်ညည်းလည်းပြု၏။

ထောင်ကျသည့် အကြိမ်လည်းမနည်း။

အသက်ပင် (၅၀) နားဝန်းကျင်ရှိနေ၏။ လူကဗလကောင်း၏။ လက်ဝှေ့လည်းကျွမ်း၏။ အရပ်ကလည်း (၆)ပေခန့်မြင့်၏။ အသား ညည်းမည်းသွားကျဲကျဲနှင့် ကွမ်းချေးထူထူတက်နေရကား . . .

သဘိုင်းကုန်းဝန်းကျင်မှာ ညဘက်သူ့ကို ဖြုန်းစားချည်း တွေ့လိုက်လျှင် တကယ်သရဲမှတ်၍ လန့်ပြီးပြေးကြ၏။

ပြောရလျှင် . . .

သူခိုးငစည်သည် မသေမီကပင် သရဲဟုအမည်ပေးခံရသူ ဖြစ် ကား အချို့က သူမသေခင်ကပင် “သရဲငစည်”ဟုကြို၍အမည် အပ်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြလေ၏။

၆ ● မောင်ညိုဖိုင်း(သန်လျင်)

အများအားဖြင့် "ငစည်" သည် တစ်ကိုယ်တော် ခိုးထွက်
နိုင်၏။

ဝိုးဝှက်ရာမှာလည်း အလွန်ကိုကျွမ်းကျင်၏။

သော့တုလည်းဖွင့်၏။ အဖော်ခေါ်လေ့မရှိ။ သူ့ခိုးငစည်မှာ
တစ်ရွာရွာ၏ အိမ်ရှေ့လမ်းမမှ ဖြတ်သွားပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်သွား
ဆိုလျှင် စိတ်သာချ အဲဒီရွာရဲ့လမ်းက အိမ်တစ်အိမ်နှစ်အိမ် အနီး
ရတာကချိန်းသေပါပဲ။

လိုအပ်မှသာ သူကအဖော်ခေါ်၏။

တစ်နည်း အချို့ကြီးကြံမှ အဖော်ခေါ်လေ့ရှိ၏။

လောင်းကြေးစားကြေးပင် ခိုးပြုလိုက်သေး၏။

ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဦးဘကြမ်းခင်းဆိုသူ လူရွတ်ကြီးတစ်ဦး
ရှိ၏။ သူသည် လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးတုန်းက ချုံ(ပုလိပ်)အဖွဲ့မှာ တပ်ကြပ်
အဆင့်နှင့် လုပ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ယခုအသက် (၇၀)နားနီးရှိ၏။

ဥစ္စာပစ္စည်းလည်း အတော်အတန်ရှိ၏။

နှစ်ထပ်အိမ်သွပ်မိုး၊ သော့ခတ်ခြံတံခါ၊ သားမယား သား
ချင်း တလည်နှစ်ဦးနှင့်နေ၏။ သူ့ခိုးငစည်လက်ချက်ကြောင့် ရွာပေါင်

ပျောက်အရ များလာသောအခါ သူ့ခိုးစည်ကို လက်ရမ်းပြီး
ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမပညာပေးလိုစိတ် ပြင်းပြသူလည်းဖြစ်၏။

သူ့ခိုးစည်ကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းလို့ပရ။

နောက်ပိုင်း ခိုးရာပါပစ္စည်းကိုထုခွဲရောင်းချပြီးမှ ရဲကစုံစမ်း
စစ်ဆေးပြီး သက်သေနှင့်အရေးယူရသည်က များလေ၏။

ကြာသော် ရဲစခန်းမှ စခန်းမှူးက သူ့ခိုးစည်ကို မေတ္တာရပ်ခံ

ခေါ်။

“ငစည်”

“ဗျာ . . . ဆရာကြီး”

“မင်း ခိုးမှု၊ ရိုက်မှု၊ ပြဿနာအမျိုးမျိုးရှာမှုနဲ့ ထောင်ကျ
တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းလှဘူးကွာ။ အပြင်မှာ ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်စားသောက်လို့ မရဘူးလားဟင်”

“မရလို့ပါ . . . ဆရာကြီးခင်ဗျား”

“ဟေ . . . မင်းဗလ မင်းအလုံးအထည်နဲ့ ကိုယ့်ခွန်
ကိုယ့်အားကိုးပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင် မယားနှစ်ယောက်ပြိုင်တူ
ချပြီးတောင် လုပ်ကျွေးလို့ရနိုင်ရဲ့ ဥစ္စာကွာ ဘာလို့မရရမှာလဲ ပြော
မိဦး”

“မခိုးရရင် စားပဝင်အိပ်မပျော် နေလို့မရလို့ပါခင်ဗျာ”

“မင်းက စောရနက္ခတ်နဲ့ မွေးလာလို့လား”

“အဲဒါ မသိဘူးဆရာကြီး”

“ဒါဖြင့် ကြောင်နက်ဆေးစီရင်ထိုးထားလို့လား”

“အဲဒီလိုလည်း ပထိုးထားပါဘူး ဆရာကြီး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့မခိုးရမနေနိုင် ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ခိုးရတာကို ပျော်လွန်းလို့”

၈ * မောင်ညိုပိုင်(သန့်လျှင်)

“သေလိုက်ပါတော့ ငစည်ရာ၊ မင်းလိုသူခိုးမျိုးရှားပါကွာ
ဒါဆိုမင်း အချုပ်ထောင်နဲ့ အိမ်ဦးခွဲကြမ်းပြင် ဖြစ်နေမှာပဲ”

“ဖြစ်လည်းဖြစ်ပေါ့ ဆရာကြီးခင်ဗျား”

“နောင်မခိုးနဲ့ကွာ မင်းအကျိုးအတွက် ပြောဆိုဆုံးမတာ
လိမ်လိမ်မာမာနေပါစေည် . . . ဘယ်နဲ့”

“ကျွန်တော် . . . အာမ . . . မ . . . မခံနိုင်ပါဘူး ဆရာ
ကြီးခင်ဗျား”

“ကိုင်း . . . ဒါဆိုလဲသွားတော့ကွာ နောက်အမှုအတွက်
ပုဒ်မတပ်ပြီး ကြိုစောင့်နေမယ်ဟုတ်လား.”

“အဲဒါလဲ . . . ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပြောရလျှင် သူခိုးငစည်ကား အဲဒီလိုလူစားဖြစ်၏။ ငါ့
လျှင် နှစ်မှုတော့ပေါ်၏။ ကျန်သုံးခု သက်သေခံမပြုနိုင်၍ လွတ်သ
တော့ ရှိ၏။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

သူခိုးလျှင် ခိုးသည်ဟုဝန်ခံလေ့ရှိ၏။ ဒါကသက်သေခံ ပစ္စ
နှင့်မိမှ၊ ခို့ခို့ဘူးကွယ်သည်။

သူ့အယောင်ဆောင်၍ ဝင်ခိုးသူများရှိခဲ့၏။ ရှိခဲ့လျှင် အဲဒီသူ
ကို သေသေချာချာစုံစမ်းပြီး ကောင်းကောင်းကြီးနံဘဲပေးလေ့ရှိ၏။

သူခိုးငစည်၏ လက်သီးစာမိသော သူခိုးသည် နှစ်ရက်သုံးရ
အိပ်ရာမှ မထနိုင်ရှာ။ ခိုးလို့ရတာနှင့် ခံရတာမကားမိကြ။

နောင်အခါ ကြားပေါက်သူခိုးများသည် ခိုးရာပါပစ္စည်း
ထက်ဝက်ကို နာမည်ကျော်သူခိုးကြီး ငစည်သို့ပဏ္ဍာတော် ဆက်ရ
၏။

မိသွားလျှင် ကိုယ့်အမှုအတွက် ကိုယ်ပါခံပေးရ၏။

အကယ်၍များ သူခိုးကြီးစည်ကို ဆက်ကြေးသဘောမျိုး တစ်ဝက်ပေးရသည်ဟု ထွက်ဆိုဝန်ခံခဲ့သော် အဲဒီသူခိုးထောင်က ထွက် သည်နေ့သည် အရပ်နယ်ပယ်ဝန်းကျင်သို့ လုံးဝခြေဦး ပြန်မလှည့် နှင့်။

ပြန်လှည့်လာလျှင် ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုး၊ မျက်လုံးကန်း တစ်ခုခု ခြစ်အောင် စည်က နှိပ်စက်ပစ်လေ့ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူခိုးကျိုးခြင်းတူပါမူ သူခိုးကြီးစည်ကို ဆရာကြီး သဖွယ်တင်စားရ၏။ စားဦးစားဖျား၊ ရဦးရဖျား၊ ခိုးဦးခိုးဖျားလေးများ ကို တင်မြှောက်ပသရလေ၏။

တစ်နေ့ . . .

ဦးဘကြမ်းခင်းက သူခိုးစည်ကို သွားတွေ့၏။ တွေ့ရသည့် နေရာကား ရေတံငါသည်တို့စုဝေးရာ ချောင်းရေဆိပ်ဆိုင်မှာ ဖြစ်၏။

ဒီနေရာမှာ ရေတံငါလူကြမ်းများ၊ အရက်ရောင်းသူ၊ သောက် သူများ၊ ဘိန်းစားသူခိုးများ၊ မကောင်းသောပိန်းမများ လာရောက် ကျက်စား စုဝေးရာဖြစ်၏။

ဝဲသမား၊ လောင်းကစားသမားများနှင့် မှောင်ခိုပစ္စည်း ရောင်း

ဝယ်သူများဆုံရာ အရပ်နေရာလည်းဖြစ်၏။ ဒိုးရာပါပစ္စည်းရောင်းချ
နေရာလည်း ဖြစ်၏။

ဧကလှအဝင်အထွက် ငါးဖမ်းလှအဝင်အထွက်များ
ခပ်ကြမ်း ကြမ်းသမားများ ဆုံရာစုရာအရပ်လည်းဖြစ်၏။

သူ့ဒိုးစည်က အရက်သောက်နေ၏။

စည်ရှိရာသို့ ဦးဘကြမ်းခင်းက တိုက်ရိုက်လာတွေ့၏။ ဦးဘ
ကြမ်းခင်းကလည်း ခေသူမဟုတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်တုန်းက ပုလိပ်
အမှုထမ်းလုပ်ခဲ့သူ။ ခေတ်အဆက် အရပ်လူကြီးလည်း အလည်းသင်
သလိုလုပ်ခဲ့ဖူးသူ။

သူကလည်း အတွေ့အကြုံများသည်။

ဗဟုသုတစုံသည်။ နယ်စုံရောက်ဖူးသည်။ သူ့ဒိုးခါးပြဲမျိုးစုံနှင့်
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ လက်ရှည်လက်သွေးလည်း ရာဝင်တွင်
ဖူးသည်။

အသက် (၇၀)နားနီးသည့်တိုင် (၅၀) လောက်ဟုထင်ရ
သူ့ဒိုးစည်လို ဗလမျိုးဖြစ်၏။ ရင်အုပ်ကျယ်၏။ ခေါင်းကောင်း၏။ ဗန်
ဗန်ရှည်တတ်၏။ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်လည်
ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းပွေးကားကားကြီးနှင့်ဖြစ်၏။

ပြောရလျှင် . . .

ဒီဝန်းကျင်အရပ်က အဒိုးခံရ အဖောက်ခံရသူများစာရင်း
သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများ။ အပေါင်းအသင်းများအိမ်လည်း မကြာခ
ပါဝင်၏။

စည်ပြေးလို့ လွတ်သည်မရှိ။

အချိန်တန်လျှင် အချုပ်ထဲရောက်ရလေ့ ရှိပါ၏။

သို့သော် . . .

ခံပြင်းလှသည်။ သူ အိမ်ရှေ့လမ်းမှ ဖြတ်သွားလျှင် အဲဒီလမ်း

အိမ် အနီးခံရလေ့ရှိသည်ကိုက သိသိနှင့်ခံရခက်လှ၏။

သူ (ဦးဘကြမ်းခင်း) အိမ်တော့ အဖောက်မခံရသေး။ ဒါက

အဆိုးပျက်စီးလျှင်သည့်သူကလည်း သောင်းယဉ်နှင့် ကြည်လှိုင်ရှိနေလို့

အဆိုး ဖြစ်နိုင်သလို သူ့ဖေကိုသိ၍ ရှောင်သည်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါမှမဟုတ် . . .

ခိုင်ခံ့သည်အိမ်နှင့် သတိပီရိယရှိသည့် မိမိတို့ကြောင့်လည်း

ဒီကောင်သူခိုးကြီးစည် ရှောင်နေတာလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

အိုသော် တစ်စေ့မဟုတ် တစ်ခွေ . . . ။

ဒါပေမယ့် . . . ယင်းကို ဦးဘကြမ်းခင်း လက်ပူးလက်ကြပ်

အမ်းပြီး နောင်ခိုးစားလို့မရအောင် သူတစ်ပါးကို စိတ်ရောကိုပါ ဒုက္ခ

ပေးနိုင်အောင် ပြီး . . . သင်း . . . တစ်သက်လုံး နောင်ကြည့်သွား

အောင် လုပ်ပြချင်သည်။

ဒါကြောင့် . . .

နာမည်ကြီး မခိုးရမနေနိုင်သူ သူခိုးစည်နှင့် လာရောက်

အကူဆုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“စည်ဆိုတာ မင်းလားကွ”

သူခိုးစည်က သူ့အရက်စားပွဲရှေ့ လာရပ်ရင်း မြောင်မေး

ဆိုက်သည့် လူကြီးကိုကြည့်၍ အရက်ကိုမော့ချရင်းက ပြောလိုက်

သည်။

“ဖို့ . . . ဟေ ဟေ . . . ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ရဲဘက်

ကလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ငါ့နာမည်က ဦးဘကြမ်းခင်းတဲ့ကွ”

“ကျုပ်ကိုဘာကိစ္စနဲ့ လာမိတ်ဆက်နေတာလဲ ဦးဘကြမ်းခင်း။

၁၂ ● ငမာင်ညိုပိုင်း(သန်လျင်)

ဘာလဲ တပည့်ခံချင်လို့လား ဆရာလုပ်ချင်လို့လား . . . ပြော"

"ပညာပြိုင်ချင်လို့ကွ"

"ဟင်"

သူ့ခိုးငစည် မျက်လုံးနှစ်လုံးကျယ်သွား၏။ သည့်နေ့အထိ သူ့ငစွက လူကြီးရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ပုံစံကလည်း ထိမထင်သလို ပါပဲလား။

"ဘယ်လို ပညာပြိုင်ချင်တာလဲဗျ ပြိုင်ခိုးချင်တဲ့သဘောလား ဦးဘကြမ်းခင်းရ . . . အေ"

"ငါက ခိုးစားတဲ့လူမဟုတ်ဘူး . . . ငစည်"

"အလဲ့ . . . တယ်ဆိုပါလားဗျ။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက သူ့ခိုးထို ချဲ့လင်းလုပ်ချင်လို့လား။ ခိုင်းစားချင်လို့လား . . . ပြော"

"မင်းနဲ့ စိန်ခေါ်ချင်လို့"

"လုပ်လိုက်လေဗျာ . . . ကြာသလားလို့ အဟတ် . . . ငစည်တို့က ကြာမယ်ထင်ရင် ဇွန်းတောင်မတပ်ဘူး ပန်းကန်လိုက် မော့ရှာတဲ့ ငစည်ပဲဗျ။ ကိုင်း . . . ဆိုစမ်းဗျာ ဒါပျိုးရှာနေတာ ကြာခေါ် . . . ဟား . . . ဟာ . . . ဟ . . . အဟတ်"

"ငစည် . . . မင်း ငါ့အိမ်ကို ခိုးလို့ရမလားကွ"

"ခင်ဗျားအိမ်ကို ခင်ဗျားအိမ်က သံမဏိနဲ့ ဆောက်ထား လို့လား ဦးဘကြမ်းခင်းရ . . . အဟတ်"

"ငါ့အိမ်ကို ခိုးလို့ရရင် မင်းခိုးကွာ။ ရသမျှယူသွား မင်းခိုးထို ရရင် ငါရဲစခန်းကိုမတိုင်ဘူး မင်းပညာကြောင့် မင်းစားလိုက် . . . တကယ်လို့ . . ."

ဦးဘကြမ်းခင်းက နှုတ်ခမ်းမွေးကော့ကော့ကြီးကို ပွတ်ရင်းက စကားကိုရပ်ရင်း အကဲခတ်နေ၏။

“တကယ်လို့ . . . ဘာဖြစ်လဲ . . . ဆက်လေဗျာ”

“မင်းကို ခိုးရင်းတန်းလန်းမိပြီဆိုရင် မင်းဘဝ အဲဒီနေ့ည
အပွဲပွဲ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်ရင်ရောက် ပွဲချင်းပြီးသေပြီလို့မှတ် . . .
အံ့နဲ့”

“အင်း . . . အရင်းအနီးက မသေးဘဲကိုး”

“မင်းက နာမည်ကြီးသူခိုးဆို”

“နေပါဦး . . . ဦးဘကြမ်းခင်းရဲ့။ ကျုပ်အသက်နဲ့ ရင်းရ
အောက်အောင် ခင်ဗျားအိပ်မှာရော အဖိုးတန်ပစ္စည်း ရှိပါတယ်
အဲဒါ . . . ”

“ဟေ့ကောင် . . . သူခိုးစေည် (. . . . .) ရွာမှာ ငါဘယ်
အလှစားလည်းဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ မင်းမခိုးရသေးတာကိုးက
အကြောင်းသိလို့ မဟုတ်လား”

“စိပ်လိုက်ဗျာ . . . ဘယ်နေ့ကျုပ် ခင်ဗျားအိမ်ကို ဝင်ခိုးရ
အံ့ပြော”

“ဒီနေ့ည”

“ကျုပ်ခင်ဗျားအိမ်ကို သုံးရက်အတွင်း ရအောင်ခိုးပြမယ်။
အဲဒါကြမ်းခင်း . . . ခင်ဗျား ကတိတည်ပါစေနော်”

“စိတ်ချပါ . . . ခြေ . . . ငစည်”

“ဘာလဲဗျ”

“မခိုးခင် . . . ကိုယ့်ကိုကိုယ် သရဏဂုံကြိုတင်ထားကွာ ဘဝ
အကောင်းအောင်ပါ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား မလိုပါဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့
အဲဒါကြမ်းခင်းရဲ့ ခင်ဗျားနှုတ်ခမ်းပွေးက တယ်ခန့်ညားတာပဲနော်
အဲဒါမှလွဲရော ကြက်သွန်ဖြူနဲ့များ ပွတ်သထားရောသလားဗျာ . . .

၁၄ ● ဟောင်ညိုရှိုင်း(သန်လျှင်)

ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . စိတ်ချနေရာ ဒီနေ့တော့
ဆုံးရက်ပြည့်ရင် ဝင်ဗျားအိပ်က အဖိုးတန်ပစ္စည်း ပါကိုပါရတော့မယ်
စိတ်ချလက်ချ ယုံယုံကြည်ကြည်ရှိပါ ဦးဘကြမ်းခင်းရေ . . . ဟား . . .
ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အိပ်ပြန်ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ဦးဘကြမ်းခင်း လက်
တပည့်နှစ်ဦးဖြစ်သော သောင်းယဉ်နှင့် ကြည်လှိုင်ကို သူ သူမိုးတွေ
နှင့် စိမ်ခေါ်အလောင်းအစား ပြုခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်အောင်
အခါ တပည့်နှစ်ဦးလုံးကလည်း သွေးကြွနေကြ၏။

“စိတ်ချဆရာ . . . ဒီကောင်ကိုမိရင် ခြေသလုံးကို အရ
ရိုက်ချိုးမှာပါဗျ” ကိုသောင်းယဉ်နဲ့ကြည်လှိုင်ဆိုသော အသားပညာ
မည်းနှင့် ရုပ်ကြမ်းကြမ်းတပည့်နှစ်ဦးက တုတ်ကြီးကိုင်၍ အာမခံ
ဦးဘကြမ်းခင်းက အမဲလိုက်လှဲသွားကို မြနေအောင် တံစဉ်းနှင့်
လိုက်ပြီး ပြန်ဝင်ပါက ကိစ္စပြတ်ရှင်းလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည့်
သည်နောက် အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်မှ ဘီရိုသော့များ
သေသေချာချာ စစ်ဆေးလိုက်၏။ အဖိုးတန်ရွှေငွေများကို သူ့ခေါင်း
ရင်း သေတ္တာမှာ တရုတ်လုပ်အာမခံ သော့ခလောက်ကြီးပျားနှင့် အ

“စိတ်ချလက်ချခတ်၍ ထားလိုက်၏။

အောက်ထပ်မှာကလည်း နှစ်ယောက်နေရာချထားပြီး သူက ပါထပ်မှာ ခါးရည်လှုံရည်နှင့် နေရာယူထား၏။

မိန်းမနှင့်ကလေးကို ယောက်မလုပ်သူအိမ် သုံးရက်သွား ချေဟု လွှတ်လိုက်၏။ မိန်းမလုပ်သူက ဘာဖြစ်လို့လဲဟု မေးသော

အခါ

“သူဒိုးစည်ကို လက်ရဖမ်းမလို့”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ . . . ကိုဘကြမ်းရယ်”

“ဟ . . . ကြမ်းခင်းပါဟ . . . လွတ်လပ်ရေး ခေတ်ဦးတုန်း

က ဒီလိုကောင်စားမျိုးတွေကို ငါကောင်းကောင်းကြီး ပညာပေးခဲ့တာ

မို့”

“ဘုရားလည်း ရှိခိုးအိပ်ခော်”

“သွားမှာသာသွားစမ်းပါ . . . အေးကြည်ရာ”

“ဟဲ့ . . . သောင်းယဉ်နဲ့ ကြည်လိုင်”

“ဈာ . . . မမကြီး”

“နင်တို့ဆရာက ဇွတ်တရွတ်ကြီးနော် . . . သေသေချာချာ

ရခိုက်”

“စိတ်ချပါ . . . မမကြီး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့တင် ကိစ္စပြတ်

မယ် . . . မမကြီးရ”

ဒေါ်အေးကြည် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အဝတ်အစားအချို့ကို ချွတ် သူ့အိမ်ကိုအိမ်သို့ သွားကြ၏။ ၎င်းနောက် ဆရာတပည့်သုံးဦး ထပ်မံမိန်းမအသေးစိတ်ကို တိုင်ပင်ကြသည်။

ညရောက်သော် ခြံတံခါးကို အာမခံသော့နှင့်ခတ်၏။ ငါး

ဘောင်ထိုး လက်နှိပ်မီးသုံးလက်နှင့် တစ်ညလုံး မအိပ်မနေစောင့်၍

၁၆ ❁ ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျှင်)

ခြံဥပဟိုထိုး၍ စောင့်နေရကား ထိုနေ့ညက မိုးသလင်းသွားခဲ့၏
သူခိုးငစည် အရိပ်အယောင် ကိုမျှမပြင်ရ . . .။

“ခေ့ခင်းဘက်မှာ အလှည့်နှင့်အိပ်ကြ၏။

ထိုစဉ်ခြံဝသို့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်လာ၏။

“ဘကြီး ကြမ်းခင်း . . . ဘကြီး ကြမ်းခင်း”

“ဘယ်သူတုံးဟဲ့”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြံဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး။ အဝတ်
ထုပ်လေးပိုက်လို့။ ဆံပင်က ကပိုကပို။ အသားဖြူဖြူ လုံးကြီးပေါက်ထု
ချစ်စရာလေး။ အသက်ရှိလှမှ (၂၀) ဝန်းကျင်ခန့်။

“ဘကြီးကြမ်းခင်းလား”

“အိမ်း . . . ညည်းဘယ်သူတုံး . . . ဘယ်ကတုံး . . .
ဘာကိစ္စတုံး”

“ကျွန်မ သပြေကုန်းရွာကပါ။ ဘကြီးရဲ့ညီ ဦးကြမ်းတော
လွတ်လိုက်လို့ပါ”

“ဟေ . . . ကြမ်းတော လွတ်လိုက်လို့”

“ကြမ်းတော” ကား ဦးဘကြမ်းခင်း၏ ညီအရင်းဖြစ်သည့်
သပြေကုန်းရွာမှာ နေ၏။ သပြေကုန်းနှင့် ယခုသူတို့နေသည့် ( )
ရွာသည် (၁၀) မိုင်ခန့်ဝေး၏။

“ဘာပြစ်လို့လဲ”

“သူခိုးငစည် ရန်ကြောင့်ပါရှင်”

“ဟေ . . . သူခိုးငစည်ရန်ကြောင့်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုံးဟဲ့
ဒါနဲ့ ညည်းနာမည်ကရော ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မနာမည်က မယ်လပုပါရှင်”

“မယ်လပု”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဘကြီးရယ်၊ ခြစ်ပုံက ဒီလိုပါ . . .

ကျွန်မကို သူ့ခိုးစေည်က လိုက်လံခြိမ်းခြောက်နေတာ ကြာပါပြီရှင်။ ကျွန်မက မိခင်မှဆိုးမကြီးခဲ့ နေပါတယ်။ အဲဒါ သူ့ခိုးစေည်က သူ့ကို သူ့ရင်ယူ မယူရင် ကျွန်မကိုသတ်ပစ်မယ်လို့ နေ့စဉ်ခြိမ်းခြောက်နေ တယ်ရှင်”

“ဟင် . . . ဒါ မြို့ရဲစခန်းကို သွားမတိုင်ဘူးလား မယ်လမု

“တိုင်ရင် . . . ကိုင်တဲ့နေ့ ရင်ဝမှာ ဝါးတန်းလန်းစိုက်ပြီး ဆေးရမယ် ဆိုလို့ . . . မ . . . မတိုင်ရဲဘူးဘကြီးရဲ့ . . . ဟီး . . . ဟီး”

မယ်လမုက ပြောရင်းချုံးပွဲချင်လေ၏။ သူပရဲ့ငိုသံကြောင့် အပည့်နှစ်ဦးလည်း အနီးသို့ရောက်လာကြ၏။ လွန်စွာချောမောလှပသော မိန်းကလေးရဲ့အဖြစ်ကို မြင်ကြရသောအခါ အတော်ကိုသနားသွားပြီး ခင်ခင်ကြရ၏။

“ညီအစ်ကို မောင်နုမသားချင်းများရော မရှိဘူးလား . . .

ကလေးမရယ်”

“မ . . . မရှိပါဘူးရှင် . . . ဟီး”

“ချစ်သူရည်းစားရော မရှိဘူးလားကွဲ့”

“မ . . . မရှိပါဘူးဘကြီးရယ်။ အဲဒါနောက်ဆုံး ကြောက် လွန်းလို့ ရွာက ဦးကြမ်းတောတို့အိမ်မှာ ဦးကြီးအကူအညီတောင်းရာ က ဦးလေးကြမ်းတောက ( ) ရွာမှာ သူ့အစ်ကို ဦးဘကြမ်းခင်း ခံတယ်။ နေရာလုံခြုံတယ်။ အဲဒီမှာသွားခိုပြီး အစ်ကို့အိမ်မှုကိစ္စကို ဝိုင်း ကုသုပ်ပေး။ သူ့ကောင်းသလို နေရာချပေးရင်လည်း လိုက်လျော ဆိုက်။ ဒီအရပ်ဝန်းကျင်က စိတ်မချရဘူး။ ဒီကောင် သူ့ခိုးစေည်က အရမ်းဆိုးသွမ်းတယ်ဆိုပြီး လွတ်လိုက်လို့ ညကတည်းက ပုန်းလှှိုး

၁၈ ❀ ဖောင်ညိုပိုင်း(သန်လျှင်)

ကွယ်လျှိုးခဲ့ ပြေးလာခဲ့တာပါ ဘကြီးရယ် . . . ကျွန်မကိုကယ်မိ
ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါ ဘကြီးရယ်နော် . . . နော်”

ကြည်လိုင်တို့ နှစ်ဦးကလည်း အသားဖြူချောချော ချစ်စရာ
ကောင်မလေးကို ကြည့်၍သနားသွားကြ၏။

စုတ်တသပ်သပ် တက်တခေါက်ခေါက်။

ဦးဘကြမ်းခင်းကလည်း ညီအရင်းလုပ်သူက ယုံကြည်စွာ
လွတ်လိုက်၍ နောက်ဆုံးသားသမီးချင်း စာနာပြီး လက်ခံလိုက်၏။

“အိမ်း . . . အဆိုက်အတန့်တော့ ဒီမှာနေပေါ့ကွယ်။ ဒီမှာ
နေတုန်း အိမ်မှုကိစ္စလုပ်စရာရှိတာ ပိုင်းလုပ်။ နောက် အလျဉ်းသင့်ရင်
ယုံကြည်စိတ်ချ အားကိုးရမဲ့သူနဲ့ ဘကြီးသင့်တော်သလို နေရာချပေး
ပါမယ်”

ဦးဘကြမ်းခင်းက သို့ကလို လူကြီးစကားပြောရင်းက တပည့်
နှစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာများကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သောင်းယဉ်နှင့် ကြည်လိုင်ကလည်း အလိုလိုနေရင်း ရင်ထဲ
မှာပျော်နေ၏။ ရှေးဘဝက ရေဆက်အဟုန်ကြောင့်လားမသိ။

မြင်မြင်ချင်း နှစ်ဦးစလုံး မယ်လမုဆိုသူ မိန်းကလေးတို့
သံယောဇဉ်များဖြစ်သွားကာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခုချက်ချင်းပေးစားလိုက်မိ
လား ဆရာကြီးရယ်ဟု ကြိုက်၍ဆုတောင်းနေမိလေသည်။

သို့နှင့် . . .

မယ်လမုလေးကို သမီးကြီးအခန်းမှာ နေရာချပေးလိုက်၏။
မိန်းကလေးကပါလာသည့် အဝတ်အစားများကို လဲ၍ရေချိုးပြီး လျှော်
ဖွတ်၏။ ပြီးသော် အိုးခွက်ပန်းကန်များကို ဆေးကြော၏။ ၎င်းငှာထဲ
မနက်စာကို ချက်တော့၏။

ကြည်လိုင်နှင့် သောင်းယဉ်ကား ပျော်လို့မသုံး၊

နို့ဖို့ ထမင်းဟင်းကိစ္စက သူတို့ချက်ရမည့်ကိစ္စ။ ခုတော့ ဖိပ်
ပွင့်အိမ်။ ချက်ပြုတ်ပြီးသောအခါ မယ်လမုလေးက ဟင်းထမင်းပွဲ အသင့်
ပြင်ပေးလေ၏။ သူတို့သုံးဦးသား လက်ရာကောင်းလှသော မယ်လမု
လေးလက်ရာကို ခံတွင်းတွေ့ပြီးမြိုင်ကြလေ၏။

ဒီလိုနှင့် ဒုတိယမြောက် နံနက်နှင့်ညကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှား
ခဲ့ကြ၏။ ညဘက်မှာ အိပ်မနေဘဲ ဝါးလုံများနှင့် စောင့်ကြပ်လှုပ်ရှား
နေသည်ကို မယ်လမုလေးမြင်သိရသောအခါ မေးလေ၏။

“အစ်ကို . . . ကြည်လှိုင်”

“ဘာတုံး . . . နှမလေး”

“အစ်ကိုတို့ ညတုန်းက တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဝါးလုံတွေနဲ့
ဘာလုပ်ကြတာတုံးဟင်”

“နှမလေး ဒီအိမ်ကိုရောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“နှမလေး ဒီအိမ်ကိုရောက်နေမှန်း သူ့ခိုးစေည်သိရင် သူ့ချစ်
သူကို ဖွက်ထားရမလားဆိုကြီး ဆရာကြီးကြမ်းခင်းကို လာမသတ်
ဘူး မပြောနိုင်ဘူး”

“အင်း . . . ဟုတ်သားပဲ ကျွန်မကြောင့် ဘကြီးရော အစ်ကိုတို့ရော ဒုက္ခပဲနော်”

ဒီမှာ သောင်းယဉ်က ဝင်ပြော၏။

“အစ်ကိုတို့ ဆရာကြီးတို့အတွက်က အရေးမကြီးပါဘူး ညီရဲ့၊ အရေးကြီးတာက ညီမအတွက်ပဲ။ ဒီကောင်က တိတ်တဆိတ် ဝင်လာပြီး ညီမလေးကို မစားရတဲ့အခဲ သံနဲ့ပက်တဲ့သဘောမျိုး ဝင်လုပ်ကြမှာမို့လို့”

“အိုး . . . ဘုရား . . . ဘုရား ကြောက်လိုက်တာ အစ်ကိုတို့ရယ်။ အစ်ကိုတို့ ဘကြီးကြမ်းခင်တို့ ကျေးဇူးက ကြီးလိုက်ပါဘိဏေ . . . ကျွန်မကို ခိုင်းစရာရှိရင် အားမနာပါနဲ့ ခိုင်းချင်ရာခိုင်းပါဗျာ အစ်ကိုတို့နော်”

“မခိုင်းရက်ပါဘူးကွာ . . . အဟဲ”

ဒါက ကြည်လိုင်အသားမည်းရဲ့ ညှုတ်တု နဲ့တဲ့စကားပဲ။

“နေသာသလို စိတ်အေးချမ်းသွားနေပါညီမရယ် အစ်ကိုအနားမှာ ရှိပါတယ်”

ဒါက သောင်းယဉ်ရဲ့ ယောက်ျားကောင်းဆိုသည့်စကား။

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုတို့ရယ်။ ညီမလေး ဒီတစ်သက် အစ်ကိုတို့နှစ်ဦးနဲ့ ဘကြီးကြမ်းခင်ရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“အဟဲ . . . စဉ်းစားပြီးမှ ဆပ်ပါဗျာ။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကလည်း နှမလေးဆပ်တဲ့ကျေးဇူးကို အားရဝမ်းသာလက်ခံဖို့ အပြိုင်စောင့်နေမှာပါနော် . . . အဟတ်”

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သုံးဦးသား ခပ်ထေ့ထေ့ ရိသဲ့သဲ့စကားများနှင့် ရယ်ကြပြောကြရင်း သူ့ဘဝအကြောင်း၊ ကိုယ့်ဘဝနှင့် ရဲဝံ့စွနဲ့စားရဲခြင်းအကြောင်းများကို အားရပါးရ ရွှီးကြပြောကြလေသည်။

ညနေဝင်ပြီသောအခါ ဦးဘကြမ်းခင်းက သောင်းယဉ်နှင့် ကြည်လှိုင်ကို ခေါ်ပြော၏။

“ကြည်လှိုင် သောင်းယဉ်”

“ဗျာ . . . ဆရာကြီး”

“ဟိုကောင် . . . သူ့ခိုး နှစ်ရက်ရှိပြီကွ။ အရိပ်အယောင် တောင် မတွေ့ရဘူးကွ”

“ဖြူသွားသလားမှမသိဘဲ ဆရာကြီးရ”

“ဒါပေမယ့် . . . ဒီကောင် လာတော့လာလိမ့်မယ်ဗျာ ဆရာကြီး ဒီည ဆရာကြီးကို စိမ်းခေါ်ထားတဲ့ သုံးရက်မြောက်ည မဟုတ်လား”

“အေးကွ”

“ဒီညရောက်မလာရင်တောင် နောက်နေ့များမှာ လာကိုလာ မှာ ကျိန်းသေပဲဗျာ”

“ဘာလို့လဲကွ”

“သူ မရမကလိုချင်နေတဲ့ မယ်လမုလေး ကျွန်တော်တို့ဆီ ဆိုရောက်နေပြီလေဗျာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ဖို့ ဒီကောင် သာကို လာမှာပဲ”

“လာခဲ့ရင် အပြတ်ရှင်းလိုက်မယ်ဗျာ”

“အိမ်ထဲကိုရောက်မှ လုပ်ကွသိလား။ ဒါမှ ဥပဒေနဲ့ အကြီး ဝင်မယ်”

“စိတ်သာချ ဆရာကြီး”

“ဒါနဲ့ဆရာကြီး”

“ဘာတုံးဟာ ကြည်လိုင်ရ”

“ကိစ္စပိစ္စပြီးသွားလို့ ဟိုကောင်မလေး မယ်လမုကို သင့်
တော်ရာလူနဲ့ နေရာချရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကိုလည်း ဦးစားပေး
စဉ်းစားပေးပါ ဆရာကြီးရာ”

● “တောက် . . . အရေးထဲကွာ”

“ဖိတ်ချင်းဖိတ်ရင် . . . ကိုယ့်သားတပည့်များ အိတ်ထဲ
ဖိတ်ပါ ဆရာကြီးရယ်”

“အိမ်း . . . မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့အပေါ်မှာ ကောင်းကောင်း
မွန်မွန် သစ္စာရှိရှိဆက်ဆံသွားရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်အနက်က ပိုကောင်း
တဲ့ လူနဲ့ငါပေးစားမယ် သိလား”

“ကျေးဇူးကြီးပါပေ . . . ဆရာကြီးခင်ဗျား”

“ဆရာကြီးကို တစ်သက်လုံး ဧခင်အရင်းလို စောင့်ရှောက်
သွားပါ့မယ် ဆရာကြီးခင်ဗျား”

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက ဦးဘကြမ်းခင်းကို ထိုင်ရှိခိုးလှခမန်း ထု
ကြပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ကျေနပ်ကြည့်
နေလေ၏။

ည (၇)နာရီခန့်သို့ရောက်သောအခါ မယ်လမုလေးက ကော်
ကျကျလေးဖျော်၍ လာတိုက်၏။

သူတို့ကော်ဖီကို သုံးရက်ဆက်တိုက် သောက်ကြသည်။
မျက်စိကျယ်ပြီး မအိပ်ချင်မှာ။ မအိပ်ချင်မှ သူ့ခိုးစည်ကို လက်ရစ်
ကောင်းကောင်းကြီး ပညာပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကော်ဖီသောက်ပြီးနောက် မီးရှည်ကိုယ်စီနှင့် လက်နှိပ်
ကိုယ်စီလွယ်ပြီး အိမ်ရှေ့တစ်ယောက် အိမ်နောက်ဖေးတစ်ယောက်

ကင်းစောင့် သူ့စိုးကြည့်ရန် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

မယ်လမုလေးကား ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သူ အိပ်ကြီးရှင် ဦးဘကြမ်းခင်းကို ကော်ဖီတိုက်ပြီး လက်ဖဝါးနုနုဝေးနှင့် အိပ်ယာထဲနိပ်နယ်ပေးနေ၏။

“မယ်လမု”

“ရှင် . . . ဘကြီး”

“ဒီမှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား”

“စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ဘကြီးရယ် အမေ့အတွက်ပဲ”

“နောက်တော့ ညည်းအမေပါ ခေါ်ထားကြတာပေါ့ ဒီမှာတူမ”

“ရှင်ဘကြီး”

“တူမကြီးကို တစ်နေ့အိမ်ထောင်ချပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ထဲက ညည်းသဘောကျတဲ့လူကို စဉ်း

ထား ကြားလား”

“အဟင့်”

“ငါ့တပည့်နှစ်ဦးစလုံးဟာ . . . သတ္တိ . . . ကောင်းပြီး . . .

လိုက်သိ . . . သိ . . . သိ”

ဦးဘကြမ်းခင်း စကားပြောရင်း အနှိပ်ခံရင်းမှ အိပ်ပျော်သွား

နေ၏။

“ဘကြီး . . . ဘကြီး”

“အိပ်သွားပြီလားဟင် . . . ဘကြီး . . . ဘကြီး”

နိုးလို့မရတော့ ဦးဘကြမ်းခင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကို အိပ်ပျော်

ခဲ့လေပြီ။ နိုးလို့မရတော့။ ဦးဘကြမ်းခင်း ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်ထူထူ

ခဲ့ပြီး အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်၏။

ရင်းနှီးချက် လက်နှိပ်ပီးနှင့်ထိုး၍ အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်သောအခါ ကိုကြည်လှိုင်သည် တံခါးမကြီးကိုမှီရင်း ဝါးစလွယ်
သိုင်း၍ အိပ်ပျော်နေ၏။

“အစ်ကိုကြည်လှိုင် . . . အစ်ကိုကြည်လှိုင်”

သူမက လှုပ်ခေါ်၍ နှိုးကြည့်၏။ သို့ကလို့ လှုပ်နှိုးလိုက်
ကြည့်လှိုင် လဲကျသွား၏။ နှိုး၍မရတော့။ သို့နှင့် အသာဆွဲယူ၍ ထမ
သလင်းပေါ်မှာ နေရာချထားပေးရ၏။

ပြီးသည်နှင့် နောက်ဖေးကတစ်ယောက်ကို အခြေအနေ
ဘယ်လိုများရှိနေပါလိမ့်ဟု သွားကြည့်လိုက်သောအခါ နောက်ဖေးဘယ်
မှာလည်း ကိုသောင်းယဉ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာခွေ၍ အိပ်မောထွ
နေလေ၏။ လှုပ်နှိုးတာတောင် လုံးဝမနိုး။ သူမအိမ်ထဲရှိရာသို့ ပြန်ထင်
လာလိုက်၏။ ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင် ထွန်း
လိုက်၏။ ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင် အရှိုန်နှင့် အလင်းရောင်က အိမ်ထဲမှာ
ဖြာနေ၏။ ထိုစဉ် မိုးကရွာလာ၍ လေပါသောကြောင့် . . . ဖယောင်း
တိုင်မီးများ ငြိမ်းမလိုလို ဖြစ်သွား၏။

သည်မှာ သူမက အိမ်ရှေ့မှာရပ်ပြီး အမြင့်သို့ လက်နှိပ်ခါတ်
မီးကိုသုံးကြိမ် ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် လုပ်ပြလိုက်သည်။

မကြာခင် . . . အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ထွားကျိုင်းလှသော လူထွား
ကြီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“လမု”

“ကိုစည် ရောက်လာပြီနော်”

မယ်လမုသည် သူ့ခိုကြီးစည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ အား
ရမ်းသာပြေးဖက်၍ ကြိုလိုက်လေသည်။ သူ့ခိုကြီးစည်ကလည်း
မယ်လမုကို အားရပါးရညှစ်ဖက်ထားလိုက်သည်။

“အားလုံး အိပ်ပျော်ကုန်ပြီလား . . . လမု”

“အိပ်ဆေးမိတာဥစ္စာ မိုးလင်းရင်တောင် မနည်းနှိုးမှန်းမှာ

စည်”

“ကောင်းလိုက်တာ လမုရာ”

သည့်နောက် သူခိုးကြီးစေည်နှင့် မယ်လမုတို့သည် အိပ်မော
နေသူ ကြည့်လှိုင်တို့ကို ကျော်လွှားပြီး အိမ်ကြီးရှင် ဦးဘကြမ်းခင်း
ခန်းရှိရာသို့ ဝင်လာ၍ မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်ရာ . . .

“အိပ်မက်ကောင်းတွေ မက်နေပြီနဲ့တူရဲ့ကွာ ဟင်”

“မက်ရောပေါ့”

“မင်းကို ဒီလူကြီး ဘာလုပ်သေးလဲ အချစ်”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး . . . ကိုစည် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
သင့်ရှောက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“အပြင်မှာ မိုးတွေရွာ မိုးတွေခြိမ်းနေပါတယ် ကိုစည်။ ကျွန်မ
နှင့်တွယ်ပြောပါတယ်။ ဘုရားဆူး မိုးကြိုးပစ်ရစေရဲ့”

“ကောင်းပြီလေ . . . အဲဒီကျေးဇူးကြောင့် သူ့ကိုငါမသတ်ပါ
ဘူး။ သူ့ကိုငါ ဘယ်လိုလူစားလည်း သိသာယုံ ပညာပြချင်လို့ပါ။ ခဏ
လေးနော် . . . လမု”

သို့ကလိုပြောပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ သင်တုံးဝါးကို ထုတ်၍ဖွင့်
ထိက်၏။

“ကိုစည် . . . ရှင် . . . ရှင် သူ့လည်ပင်းကို ဖြတ်မလိုလား
ဘူး။ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကိုစည်ရယ်။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါရစေ
ရဲ့။ သူက တကယ်လူကောင်း သူကောင်းတစ်ယောက်ပါရှင်”

“အေးပါကွာ . . . ငါမဖြတ်ပါဘူး။ ဒီလိုလေး လုပ်ခဲ့ချင်တာပါ”

သည်နောက် သူ့မိုးကြီးစေည်သည် ဦးဘကြမ်းခင်း အလွန်
တရာ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားပြီး တသသလုပ်နေလေ့ရှိသည့် ကြားကြား
ရွားရွား နှုတ်ခမ်းပွေးကြီးကို သင်တုံးဝါးနှင့် ပြောင်အောင်ရိတ်ပစ်လိုက်
လေသည်။ ရိတ်ရင်း ရယ်လေ၏။

ပြီးသော် . . . သော့ရှာ၍ သံသေတ္တာဖွင့်၏။

အထဲမှ ရွှေများငွေများကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ထည့်၏။ ဒီမှာ
ပုဒ္ဒရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို တွေ့ရ၏။ မီးရောင်နှင့် သေသေချာချာကြည့်
လိုက်သောအခါ မြဘုရားအစစ်ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဖွယ်သိရ၏။ သူ
ဝမ်းသာအားရ မြဘုရားကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ကောက်ထည့်လိုက်ပြီး

“သွားသို့ . . . လမု”

“မိုးတွေရွာပြီး လျှပ်စီးလက် မိုးကြိုးတွေ ပစ်နေတယ်
ကိုစည်။ မိုးစဲမှ သွားရင်ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဒီဝန်းကျင်ကို လျှော့တွက်လို့မရဘူးလမု။ အခြားအိမ်နီး
နားချင်းတွေ မသင်္ကာလို့ ဝင်လာရင် ငါတို့မှန်းသိသွားမယ်။ လာ သွား
ကြစို့”

နှစ်ဦးသား ရရာတွေ့ရာမိုးကာများကိုမြဲ၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်လိုက်
ကြသည်။ မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီးရွာနေ၏။ မိုးကြိုးများကလည်း
တဒိန်းဒိန်းတလှိုင်းလှိုင်း ပစ်နေ၏။ သူ့မိုးဘဝကား မိုး၊ မိုးကြိုးနှင့်
မုန်တိုင်းသည် မူစရာမလို မဟာမိတ်များသာဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး
တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆွဲပြီး မိုးရွာထဲမှသည် သချိုင်းကုန်း
ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်၏။

မကြာခင် ဆယ်ရွာအုပ်အပင်အောက်သို့ ရောက်လာ၏။ ဒီ
မှာပဲ လျှပ်တစ်ချက်ကောင်းကင်မှ ဝင်းလက်သွားပြီး . . .

“ဂျိုင်း”

“အမလေးဗျ”

“အမေ့ . . . ကိုစည် . . . ကိုစည်”

“ကိုစည်”

ပြင်းထန်အားပြင်းလှသည့် ခိုးကြိုးတစ်စင်းသည် သူ့ခိုးကြိုး

စည်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားပြီး နှစ်ဦးစလုံး လွင့်စင်သွားခဲ့

သည်။

မယ်လမု မျက်စိများပြာကျိန်းပြီး ဘာမှမမြင်ရ။ ခန္ဓာကိုယ်

စည်း ပူလောင်သလို ခံစားနေရသည်။ လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်၍ လူး

နေပြီး ကုန်းထလိုက်သောအခါ သူမကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားများ

မရှိတော့။ ပြတ်သတ်လွင့်စင်ကုန်ပြီ။

သူငြိမ်သက်နေသည့် ချစ်သူ့စည်အနီးသို့ အရဲတိုး၍ သွား

တိုက်ပြီး လှုပ်နှိုးခေါ်ကြည့်လိုက်သောအခါ စည်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဦးခေါင်း

မရှိတော့။

လူတစ်ကိုယ်လုံး မည်းတူးနေပြီး ပူကျက်နေပြီ။

“အမလေး”

“ဂျိန်း”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

လျှပ်စီးတစ်ချက် လင်းလက်သွား၍ ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်

နှစ်အုပ်သူကြီး သစ်ပင်(ကုက္ကိုပင်)ခွကြားမှာ ချစ်သူ့စည်ရဲ့ ဦးခေါင်း

ပြတ်ကြီးသည် ဆံပင်များမီးလောင်၍ တင်နေသည်ကို ထူးဆန်းအံ့သြ

စွာပြင်လိုက်ရသောအခါ . . .

သူမအဝတ်မပါသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခြေဦးတည်ရာ အော်

တစ်ပြီး ပြေးတော့လေသည်။

ဒီအချိန်မှာ သင်္ချိုင်းသီမှ အော်ဟစ်ခေါ်သံမျိုးများကို ကြားရ

သည်။

နောက်နားဆီမှ သူ့ချစ်သူ သူ့ဦးကြီးကိုစည်ပဲ့ သူမအမည်
ခေါ်သံကို ကြားနေရသည်။ သူမပြေးရင်းလွှားရင်း နောက်ပြန်လှည့်
ကြည့်သောအခါ . . .

လှုပ်စီးအလင်းရောင်ကြားမှာ . . .

ဦးခေါင်းမပါသော ကိုစည်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လက်နှစ်ထပ်
ဆန့်တန်း၍ ပြေးလိုက်လာသလိုရှိနေရကား ငယ်သံပါအောင် အော်
တရကြမ်း ပြေးတော့လေသည်။

မိုးလင်း၍ နေလုံးထွက်မှ ဦးဘကြမ်းခင်းတို့သုံးယောက် အိမ်
မောကျရာမှ နိုးတော့၏။ ဒါတောင် မိုးမိုးမိုးတာမဟုတ်၊ သုံးရက်ပြည့်
ပြီး လေးရက်မြောက်သောနံနက် သူ့မိန်းမ ဖအေးကြည်နှင့် သူ့
နှစ်ဦးရောက်လာပြီး နှိုးလို့။

ဦးစွာအဝင်မှာ အိပ်ပျော်နေသည့် ကြည်လှိုင်ကို နှိုးရသည်
အပေါ်ထပ်သို့ရောက်တော့ လင်သားလုပ်သူ ဦးကြမ်းခင်း
နှိုးရသည်။ အားလုံးနိုးလာတော့ ဦးစွာအံ့ဩရသူက ဦးဘကြမ်းခင်း
သူ့ပါးစပ်ကြီး ပေါ့သလိုဖြစ်နေ၍ လက်နှင့်စမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

“ငါ . . . နှုတ်ခမ်းပေးကြီးရော ဟင်”

“ရူင့်ဘာသာရူင် ရိတ်ပစ်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ညတုန်းက ကော်ဖီသောက်နေတုန်းမှာ
ငိုသေးတယ်။ ဟာ . . . သေတ္တာကြီးပွင့်လို့ပါလား”

ဦးဘကြမ်းခင်း ခေါင်းရင်းမှပွင့်နေသည့် သေတ္တာကို စစ်ဆေး
လိုက်သောအခါ ရှေ့ထည်ပစ္စည်းများနှင့် ငွေပတ္တမြားများလည်း မရှိတော့။

ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းအမွေရထားသည့် တန်ဖိုး
ကြီးမြဲဘုရားလည်း မရှိတော့။ တပည့်နှစ်ဦးကို ချက်ချင်းခေါ်မေးကြည့်
သော အိပ်မုန်စုံဖွား ငိုက်တီးငိုက်တိုက်နှင့် ဖြေကြပုံကား . . .

“ကျွန် . . . ကျွန်တော်တို့လည်း မယ်လမုတိုက်တဲ့ ကော်ဖီ
သောက်ပြီးနောက်ပိုင်း အိပ်ချင်တာနဲ့ ကင်းစောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွား
တာပဲဆရာကြီး . . . ”

“ဒါဖြင့် . . . ဟို . . . ဟို မယ်လမုရော”

“မ . . . မသိဘူးခင်ဗျ”

“ခေါ်လိုက်စမ်း . . . ခေါ်လိုက်စမ်း”

“မယ်လမု . . . မယ်လမုရေ”

“ဟေ့ . . . မယ်လမု”

ခေါ်ပါသော်လည်း ပြန်ထူးသံမကြား။ သို့နှင့် နှစ်ဦးသား အိမ်
အနံ့ လိုက်ရှာကြသည်။ အချိန်တန်ကြာသွားခဲ့၏။ မယ်လမုကို
တွေ့ကြ။

“တွေ့လား ကြည့်လို့င်”

“မတွေ့ဘူး ဆရာကြီး”

“သောင်းယဉ်”

“ကျွန်တော်လည်း မတွေ့ဘူးခင်ဗျ ပါသွားပြီနဲ့တူတယ်”

ဒီမှာ ဦးဘကြမ်းခင်းရဲ့ဇနီးက ဘယ်ကမယ်လမုလည်း အရေးထဲမေးနေ၍ မယ်လမုရောက်လာပုံကို ပြောကြရသေး၏။ အာဆီလ် စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ မယ်လမုရော ပစ္စည်းများရော ပါသွားခဲ့ပြီ။

“ဆရာကြီး”

“ဘာ . . . ဘာတုံးကွာ”

“မဟုတ်မှလွဲရော မယ်လမုနဲ့ သူ့ဦးကြီးစေည်ပေါင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အိပ်ဆေးခတ်လို့ နှက်သွားတာလား . . . ဒါမှမဟုတ် သူ့ဦးစေည်ကများ မယ်လမုကိုပါ ဖမ်းခေါ်သွားပြီး ပစ္စည်းအာဆီလ် သာမက . . . ဟို . . . ဟို”

“ဘာဟိုလဲကွာ . . . ဟင်း . . . ဟင်”

“ဆရာကြီး နှုတ်ခမ်းဓမ္မေပါ ဝါးနဲ့ရိတ်သွား . . . သွား”

“တောက် . . . ဒီ သူ့ဦးကွာ”

သည့်နောက် ရွာလူကြီးများကိုခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်း ထိုတန်းစိုင်းပြစဉ် ရာအိမ်မှူးနှင့် ဆယ်အိမ်မှူးများ ရောက်ချလာကြ၏။

“ဥက္ကဋ္ဌ”

“ဘာတုံး . . . ငှက်ကြီး”

“သင်္ချိုင်းကုန်းရှေ့က ဆယ်ရွာအုပ်သစ်ပင်ပေါ်မှာ သူ့ဦးစေည် ဦးခေါင်းကြီး မိုးကြိုးမှန်ပြီး တင်နေတယ်ဗျ”

“ဟေ”

“ဟောဒီမှာ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြဘုရားတစ်ဆူလည်း ခေါင်းမပါတဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးအနီးက တွေ့ရခဲ့တယ်”

“ဟာ . . . အဲဒါ . . . အဲဒါ ငါ့ . . . ငါ့ပစ္စည်းတွေပဲကွ . . .

ငှက်ကြီးရ”

“ဗျာ . . . ဘကြမ်းပစ္စည်းတွေ ဟုတ်လား”

ဒီမှာ ဦးဘကြမ်းခင်းနှင့် ကြည်လိုင်တို့နှစ်ဦးက ဖြစ်ကြောင်း

သုံးရက်အကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သောအခါ

“ဒါဆို ခင်ဗျားမယ်လမုက သူ့ခိုးစည်ခွဲ လူယုံများလားဗျာ”

“မသိသေးဘူး ( ) ရွာက ကြမ်းတောဆီကို လူလွတ်ပြီး

မေးမြန်းမှ အတိအကျသိရမယ်။ လာဗျာ . . . ဥက္ကဋ္ဌ ကျုပ်တို့

မယ်ရွာအုပ်သူကြီး သစ်ပင်ရှိရာကို သွားကြစို့”

သူတို့အားလုံး သချိုင်းကုန်းရှေ့ရှိ ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီးသစ်ပင်

ဘက်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဦးခေါင်းမပါသော မည်းတူးနေသည့်

ကယ်လုံးကြီးနှင့်အတူ သစ်ပင်ခွကြားမှာတင်နေသည့် ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို

ချောက်ချားစရာကောင်းအောင် မြင်လိုက်ရသည်။

အားလုံးရဲ့အတည်ပြုချက်နှင့်အတူ သက်သေခံပစ္စည်းများ

နှင့် တွဲလျက်မြင်ရသောကြောင့် ဒါ သူ့ခိုးစည်မှန်း အတိအကျ သိလိုက်

ရလေ၏။

ဒီမှာ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးခေါင်းကြီးက ပြောလိုက်၏။

“တို့နယ်မှာ သူ့ခိုးကင်းသလို ရှိသွားပြီပေါ့ကွာ”

“မင်း မြဘုရားများ ရိုက်လေရောသလား ကြမ်းခင်းရာ ဟင်”

“မသိပါဘူးဗျာ . . . ကျုပ်ကလည်း ဒီကောင်ကိုလက်ရမိမ်း

ကြိုးစားတာပဲဗျာ။ ပြောရရင်တော့ ကျုပ်မြဘုရားကလည်း တန်ခိုး

ကြီး ဘုရားပဲဗျ”

များမကြာခင် . . .

ကြောက်လန့်ချောက်ချားနေသော မိန်းမရွယ်တစ်ဦးကို အရှေ့

ရုာမှလူများ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ ကြည်လိုင်တော့ . . . မယ်လမု။

မယ်လမုနှင့်အတူ သပြေကုန်းရွာမှ ဦးဘကြမ်းခင်းရဲ့ညီ

ဦးကြမ်းတောကြီးလည်း ရောက်လာ၏။

“မယ်လမုကို မင်းလွတ်လိုက်တာလား ငါ့ညီ”

“ဘယ်မယ်လမုလဲ”

“ဟော . . . ဟို မိန်းကလေးပဲကွ”

“ဟာ . . . ကြကြီးစည်ရာ အစ်ကိုရာ”

သူခိုးစေည်နှင့် သူစိန်ခေါ်ပုံ။ မယ်လမု ရောက်လာပုံအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သောအခါ . . .

ဒီမှာ ရာအိမ်မှူးများက ကြောက်လန့်ချောက်ချားနေသည့် မယ်လမုကို ချော့၍ခြောက်၍ မေးမြန်းလိုက်တော့ အားလုံးပေါ်ခဲ့လေသည်။

“ကျွန်မက သူခိုးစေည်ရဲ့ အပျော်မယားပါ။ ( ) မြို့ကပါ။ ကျွန်းမလည်း ခါးပိုက်နှိုက်မပါ။ သူခိုးစေည်က အချိုကြီးပွပေါက်တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီလို လုပ်ရမယ်လို့ခိုင်းလို့ ကျွန်မက လိန်ညာဏ်ဆင်ပြီး ဦးဘကြမ်းခင်းအိမ်ကိုရောက်လို့ အယုံသွင်းနေခဲ့ပါတယ်။ အချိန်အချက်လုပ်ထားတဲ့ သုံးရက်မြောက်ညမှာ ကော်ဖီပန်းကန်များထဲ အိမ်ဆေးများခတ်ပြီး လုပ်ကြဲခဲ့ပါတယ်။ ဒီမှာ ကိုစေည်ရောက်လာပြီး ဦးဘကြမ်းခင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးများကိုပါ သူဘယ်လိုခိုးရာဖောက်ရာမှာ ကျွမ်းကျင်သလဲ ဆိုတာသိသွားရအောင် အားလုံးရိတ်ပစ်ခဲ့ပါတယ် . . .”

“ဘုရား . . . ဘုရား တော်သေးတာပေါ့ လည်ပင်းများ ငါးနဲ့ လှီးခဲ့ရင် ငါတော့သေပြီဟ”

“ပြီးရော့ ပစ္စည်းများယူအပြီးမှာ မိုးရွာထဲ မိုးကြိုးပစ်ချခံရပြီး သူသေသွားတာပါပဲရှင်”

ဦးစိုးကိုလွင်
ဦးစိုးကိုလွင်
၀၉-၅၂

□

သူခိုးစည်သေသွားပြီးနောက် ကိစ္စက ဆက်ရန်ရှိနေကြပြန်

ရွာသူ ရွာသားအချို့ ချဲ့ပုံကားပုံများရယ်၊ သူခိုးစည်ကို
ဆရာတစ်ပါးနှင့် ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီး သစ်ပင်အောက်မှာ မကြာခဏတွေ့
ကြသတဲ့ . . . ။

အဲဒါ . . .

ဟိုလူမသွားရဲ ဒီလူမသွားရဲ . . .

ကြာတော့ ရွာလူကြီး အာရုံနောက်လာသည်။ သို့နှင့်ဘယ်သူ
တော့တာလဲဟု တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ခေါ်မေးတော့ ဟိုလိုလို
အလိုလို ဖြစ်ကုန်၏။

သို့နှင့် လူကြီးကိုယ်တိုင် ငှက်ကြီးတောင်စားကိုင်ပြီး . . .

အဲဒီစည်သေသည့် သစ်ပင်အောက်မှာ ညဉ့်လုံးပေါက် ထိုင်
စောင့်နေ၏။

တစ်ရက်

နှစ်ရက်

သုံးရက် . . .

စည်သရဲလည်းမလာ စည်တရွေ့လည်းမလာ။ အော်ခေါ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လည်းမလာ။ ပျင်းလို့ပါ ငစည်ရ လာစမ်းပါဆိုလည်း ငစည်ရဲ့ အပို အသောက်မတွေ့။ ငစည်ကိုယ်စား ငချစ်ကုန်းရွာမှ အရူးမမသောင်ခဲ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

သို့နှင့် . . .

ကြောက်တတ်သည့် အူကြောင်ကျားရွာသား အချို့ကို ငစည် မဟုတ်ကြောင်း အချိန်မတော် ရောက်လာတတ်သည့် ငချစ်ကုန်းရွာမှ အရူးမ မသောင်ဖြစ်ကြောင်းကို အူကြောင်ကျားများကို ခေါ်၍ ပြလိုက်မှ အချို့မှ အမြင်ရှင်းသွား၏။

အချို့က အမြင်မရှင်းချင်သေး။

ဒီသစ်ပင်အောက်မှ ဖြတ်သွားရမှာကို လန့်နေကြဆဲ၊ ငစည် ကား သရဲမဖြစ်နိုင်တော့ . . .

ရွာလူကြီး ဦးခေါင်းကြီးအမြင်အရ သင်း . . . ငရဲပြည်ရွာ ရိုးကပ်နေပြီဟု ထင်၏။

ရွာဦးဆရာတော်နှင့် ကပ္ပိယကြီးတို့ကလည်း အကုသိုလ်အမှု ပြုသူတို့မည်သည် ငရဲကို လားရရိုးရှိသည်မှာ ဘုရားဟော ကျမ်းဝန် အလာ ရှိသည်ဟုဆို၏။

သို့သော် . . .

ရွာသူ ရွာသားအချို့က အစွဲမကျွတ်ချင်သေး။

ကိုင်း . . . ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။

“ကိုင်းဟေ့ . . . ငစည်သေတဲ့ဘက် ဆယ်ရွာအုပ်သူကြီး သစ်ပင်ကို ဘယ်သူခုတ်လဲပစ်မလဲ။ ခုတ်ရဲတဲ့လူ ဆန်(၁၀)ပြည် ငေ မည်ဟု ရဲစိတ်သွင်းပေးလည်း မခုတ်ရဲကြ။

ငစည်လုပ်လို့သေမည်ဟု ဇွတ်ဆိုကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံး . . .

ရွာလူကြီးဦးခေါင်းကြီး ကိုယ်တိုင် အများရှေ့တွင် ရဲတင်းနှင့် ဦးသစ်ပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲပြီး ထင်းစိုက်ပစ်လိုက်သည်။ တို့ ရွာလူကြီး တော့ သေမှာပဲဟေ့ဟု အားရဝမ်းသာ ဆိုကြ၏။

ဒီလိုနှင့် ရက်မှလကျားပြီး နှစ်ပြောင်းသွားခဲ့၏။

ရွာလူကြီး ဦးခေါင်းကြီး တစ်ယောက်ကား မသေသည့်အပြင် ကျန်းမာဝမ်းမြူးအလှတိုးပြီး နုစိုလာတော့မှ မယုံသူများ စိတ်ချလက်ချ ဆိုကြည်သွားကြသည်။

နောင်အခါ ရွာလူကြီး ဦးခေါင်းကြီးက ဆို၏။

"ဟေ့...ရွာသားတွေ နောင်သရဲစည်ကိုတွေ့ရင် လာပြော ကြပါကွာ။ တွေ့တယ်လို့ ပြောတဲ့လူကို ငါ့တူမနဲ့ ပေးစားမယ်ဟေ့" ဟု ကြွေးကြော်၏။

ရွာလူကြီးဦးခေါင်းကြီး တူမကို လိုချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ခင်လာဆောင်မှာ မုန့်ဟင်းခါး အဝတီးချင်လို့လားမသိ။

သရဲစည်ကို လူစု၍ ချောင်းကြွရှာကြပါသော်လည်း ငစည် လည်းမတွေ့ ငစည်အရင်သေသွားသည့် ငစည်အဖေ လူမိုက်ကြီး ဦးရှစ်ဖီးဝိညာဉ်လည်း မတွေ့ကြ။

ဒီလိုနှင့် ဦးကြမ်းခင်းတူမနှင့် ဒီရွာသားများ လုံးဝမညားကြ သော့ဘဲ။ ဟိုဘက်ရွာက ဘုန်းကြီးလူထွက် မိုင်းညိုနှင့်ညားပြီး သား တို့လောင်းနှင့် ကောင်းစားနေသည်ကိုမြင်ပြီး . . .

ငစည်ငရဲကိုသွားတာ ကျန်းသေတယ်ကွဟု ဆိုပြန်ကြလေ သော့သတည်း။

ဟောင်ညိုပိုင်(သန်လျင်)

1950-1955
A
1950-1955

သစ်ပင်သတ်ပွဲတော်

□

၂-၅-၂၀၀၈ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်တူတော်မောင်၊ မောင်ဖိုး
တို့ လှိုင်သာယာအိမ်ကလေးတွင် အဝီစိတွင်းတူရန် တွင်းတူးအဖွဲ့
ကို မြင့်ဦးတို့အား ချိန်းထားသည့်အတိုင်း မနက်(၉)နာရီကျော်ခန့်
အရောက် သွားကြသည်။ (၄၈)ကားပေါ်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ ပုသိမ်
သောင်ပိုင်ကြီး (ငြိမ်း) ဦးတင်မောင်နှင့်တွေ့သဖြင့် သူကျွန်ုပ်အိမ်ရှိရာ
(၁၅)ရပ်ကွက် သို့လိုက်လာကြည့်သည်။ ကိုမြင့်ဦးတို့အဖွဲ့လည်း အား
ကြိုးမာန်တက် တူးကြပါသည်။ ပေ(၉၀)အနက်တွင် အဝါရောင်
သဲကြောတွေ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်က ပေ(၁၀၀)ကျော်အောင် တူးခိုင်း
သည်။ မေလအတွင်း ဖြစ်သော်လည်း ဧပြီလကုန်ပိုင်းက မိုးသုံး
လေးရက်သက်တိုက် ရွာထားသဖြင့် အဝီစိရေကို စိတ်မချ၍ဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆက်လက်တူးကြရာ ပေ(၁၀၀) တွင် အပြာရောင်သဲများ ထွက်လာသည်။ ပေ(၁၀၀)ကျော်သော်လည်း သဲအရောင်မပြောင်းသဖြင့် ပေ (၉၀)သဲထိ ကြောတွင် ရေယူရန်သဘောတူကြပြီး သံပိုက်နုတ်၍ ပလတ်စတစ်ပိုက် များဆက်၍ ချသည်။ မိုးသဲသဲရွာလာသဖြင့် အအေးမမိစေရန်အတွက် ကျွန်ုပ်က အလိုက်တသိဖြင့် အရက်ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့မီးထွဲ လိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်ဖြင့် တွင်းမှုတ်စက်အား စောင့်နေကြသည်။

တွင်းမှုတ်စက်အား ဆိုက်ကား (ဂါလီ)ဖြင့် တင်လာရာ ညနေ (၅)နာရီကျော်မှ ရောက်လာသည်။ ချက်ချင်းစက်နှိုး၍ မှုတ်ကြရာ ရေနောက်များကုန်စင်သော် ရေကြည်များထွက်လာသည်။ နာရီဝက်ခန့် မှုတ်ပြီး ရေသန့်ရပြီဖြစ်သဖြင့် တုံကင်ခေါင်းလဲတပ်၍ နိပ်ကြည်ရာ ရေကြည်ရသဖြင့် တွင်းတူးခြင်းကိစ္စပြတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ငွေရင်း ပေးပြီး ပြန်မည်အလုပ်တွင် ပိုက်များခုံများတင်ရန် ရောက်လာသည့် ဂါလီသမားက လက်ကျန်အရက်အား နှစ်ခွက်ဆင့်မော့ပြီး သောက် လာသည်။

“မြန်မြန်လုပ်ကြဟော့။ မုန်တိုင်းလာမယ်လို့ မြန်မာ့အသံက ကြေငြာထားတယ်။ “နာဂစ်မုန်တိုင်း”တဲ့ ဘင်္ဂလားဘက်က လာမှာ တစ်နာရီကို မိုင်(၁၂၀) နှုန်းတိုက်မယ်ဆိုပဲ”

ကိုမြင့်ဦး -

“တော်စမ်းပါ . . . ကိုကုလားရယ်။ မိုးလေဝသသတင်း ဘယ် တုန်းက မုန်ဖူးလို့လဲ။ ခင်ဗျားကြောက်ရင် မြန်နှင့်တော့။ ကျုပ်တို့ တော့ အရက်ဆိုင်ဝင်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားဝင်သောက်တာနဲ့ ဆရာဝယ်ဖေး တဲ့ ရပ်အရက်လည်းကုန်ပြီ”

ကိုကုလား -

“ဟ . . . ငါပါ လိုက်မှာပေါ့ မြင့်ဦးရဲ့။ အတူသွား။ အတူစား။

“တူလုပ်နေတဲ့လူချင်း၊ မင်းကခွဲခြမ်း ခွဲခြမ်းနဲ့”

ကိုမြင့်ဦး -

“ကဲ . . . ဒါဆို ပိုက်လုံးတွေ တစ်စီးတင်၊ စက်ကို တစ်စီး တင် ပြန်မယ်။ ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တော့မယ်နော်၊ နောက်လို ဘာရှိရင် ပြောပါ”

ကျွန်ုပ် -

“ကောင်းပါပြီ . . . ကိုမြင့်ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ တူဝရီးကတော့ လေခွဲမိုးနဲ့ တုံ့ကင်အိုးကြီးကို ကျိုးမသွားအောင် ထိန်းချည်လိုက်ဦး မယ်”

ကိုမြင့်ဦး -

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ . . . ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပြန်ပြီ နော်”

ကျွန်တော်တို့တူဝရီး အလုပ်များပြီးတော့ ကောင်းကင်ကြီးက ညိုမှိုင်းနေသည်။ ပိမိုးနင်းလမ်းထိပ်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဖြစ် သော်လည်း ဆိုင်အားလုံးစောစီးစွာ ပိတ်သိမ်းနေကြသည်။

မောင်မျိုး -

“ဦးရေ အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ အမြန်ပြန်ကြမှကောင်း မယ် ထင်တယ်”

“အေး . . . အဲဒါဆိုရင်လည်း ကြုံရာကားနဲ့လစ်ကြစို့ ငါတို့ အခုနေတဲ့အုတ်ကျင်းက ယာဉ်လိုင်း (၂၁၁) မှ ရောက်မှာ အင်းစိန် နန်းခြံကို ကြုံရာကားစီးပြီး ဟိုဘက်ကျတော့လည်း ကြုံရာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ကားပေါ်ပါတယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေမိုးချိုး၊ ညစာထမင်းစားနေစဉ် တီဗွီ အစီအစဉ်အောက်မှာ “နာဂစ်” လေမုန်တိုင်းကြီး ရန်ကုန်တိုင်း၊ မွန်၊

ရခိုင်ပြည်နယ် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တို့အား မိုင် (၁၂၀)နှုန်းဖြင့် ဖြတ်တော်
တိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးစာတမ်းလေးများ ပေါ်လာသဖြင့်
အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှ လှမ်းထားသည့် ထီးများ၊ အဝတ်များကို ရုတ်သိမ်း
ရသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်ဓမ္မး ရန်ကုန်ကြီးဖြစ်၍ မကြုံဘူးပါ။ ထို့
ကြောင့်လည်း အိမ်တွင်း၌ပင် သက်သောင့်သက်သာ အနားယူကြရန်
ညဉ့်နက်သော် အိပ်ယာဝင်ကြသည်။

ညဉ့် (၁၂) နာရီကျော်ခန့်တွင် မိုးရွာထားသော်လည်း အလွန်
အိုက်လာသည်။ အပေါ့အပါးထသွားပြီး အိပ်ယာထဲပြန်ဝင်တော့ တစ်
ဝေါအသံကြီးကို ကြားရသည်။ ဘာပါလိမ့်ဟု နားထောင်နေစဉ်၌ပင်
အရှေ့ဘက်မှ လေပြင်းများဝင်လာပြီး လျှပ်စစ်မီးများ ပြတ်တောက်သွား
တော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏အိမ်မှာ ဆောက်ထားသည်မှာ (၃)နှစ်ခန့်သာရှိသေး
သဖြင့် အိမ်သစ်ဖြစ်သည်။ အုတ်တိုက်ကလေးဖြစ်၍ လုံခြုံသည်။ သို့သော်
ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ငံလလုံးကြီးဖြတ်ကြိတ်သွားသဖြင့် သွပ်များအော်
မြည်ကြသည်မှာ တဂျမ်းဂျမ်း။ သရက်ပင်မှ သရက်သီးများ၊ ခေါင်ဖို
ပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးနေကြသည်မှာ တခုံးခုံး။ နောက်ဖေးဘက်မီးဖိုသောင်
ပေါ်သို့ အုန်းသီးများကြွေကျသံမှာလည်း တအုန်းအုန်း။ ထိုစဉ်တွင်
ကျီးကမ်းများ၊ စာကလေးများ၊ ဂျီးငှက်ကလေးများ၊ တအာအာ
တစာစာနှင့် ဝင်လာကြသည်။ သူတို့တွင်လည်း ခိုနားစရာနေရာရှာတော့
ဟန်မတူပါ။

လေမှာတဖြည်းဖြည်း ပိုပြင်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှေ့မှ
သစ်ပင်ငယ်များ ပြိုလဲကုန်သည်။ အုန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်မှာ လေအစေ့
တွင် တယ်ညှာယိမ်းကြပြီး လေအဝိုက်တွင် နှစ်ပါးသွားကဟန်ဖြင့်
ယှဉ်တွဲ၍ ပူးနေကြသည်။ ထို့နောက် တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ အုန်းသီးခိုင်
ကြီးများအား တအုန်းအုန်း ခြွေချတော့သည်။ မှန်ပြတင်းမှ မြင်ရ

သည်မှာ အိမ်ရှေ့အိမ်မှ သွပ်များကြွတက်လာပြီး လေထဲသို့ လွင့်ယှံ့
တုန်သည်။ ပန်းကန်ပြားယှံ့လို ဝါဝါအချပ်ကြီး လေထဲသို့ တစ်ဝီ
သည်၍ပါလာရာမှ အိမ်ရှေ့ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာသည်။

“ဝုန်း . . . ဝမ်း”

လာရာလမ်းကိုကြည့်တော့ အိမ်အရှေ့မြောက်ဘက် (၇)ထပ်
တိုက်ဆောင်မှ ရေတိုင်ကီအဖုံးကြီး ဖြစ်သည်။ ဆက်လက်၍ မှန်ပြတင်း
မှ ကြည့်မိရာ (၇)ထပ်တိုက် ခေါင်မိုးပေါ်မှ အင်တနာတိုင်များ မြူးတူး
ပွားကနေကြသည်။ ထုထည်ကြီးမားသော စလောင်းကြီးများကလည်း
နေ၊ ရွှံ့ပိုးထိုးခါ ရုန်းကန်ပြီး လေအဟုန်တွင် ခြေစုန်ကန်၍ ထွက်ပြေး
ကြသည်။ ကောင်းကင်ကြီး၏ နီရဲနေသော အလင်းရောင်အောက်တွင်
သူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ ဝဲယှံ့နေကြသည်မှာ ပျားအုပ်ကြီးအတိုင်းပင်
ဝဲခနဲ၊ ဝဲခနဲ ဝုန်းခနဲ ဆူညံနေတော့သည်။ ထိုအချိန်က မိုးမရွာပါ။
လေချည်းသာဖြစ်သည်။ လမ်းထဲသို့ ပိးထိုးပြီး ပြေးဝင်လာကြသည်
ကားကလေးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့မပျာ လဲကျလာသော
သစ်ပင်များနှင့် လွတ်မှလွတ်ကြရဲ့လားမသိပါ။

ကျွန်ုပ်၏အိမ်ခေါင်မိုးမှသွပ်များ တက္ကီကျီမြည်လာ၍ မော့ကြည့်
ရသေးသည်။ တော်ပါသေးသည်။ သွပ်များသံချက်မှ ဟနေသော်လည်း
လွင့်ပါမသွားကြသေးပါ။ တစ်အိမ်သားလုံး သံဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီး
ကို ရွတ်ကြရတော့သည်။

မနက်လေးနာရီခန့်တွင် မိုးရောလေပါ ပါလာသည်။ ကျွန်ုပ်
၏ သမီးဖြစ်သူက “အဖေကြီးရေ မိုးရွာလာရင် လေရပ်သွားမယ်
ထင်တယ်”

မဟုတ်ပါ။ လေကြောင်းမှာ အရှေ့ဘက်မှ အနောက်ဘက်သို့
ပြောင်းသွားသော်လည်း မိုးပါပါလာသဖြင့် ပိုဆိုးလာသည်။ တစ်အိမ်လုံး

၄၂ ● ဆောင်ပုဒ်ကြီးသိန်းဝင်း

ပတ်ဘုရား၌ ရှိသမျှအပေါက်များမှ မိုးရေများဝင်လာတော့သည်။ အိမ်သာထဲတွင် မနေနိုင်ကြတော့ပါ။ အရေးကြီးသော ပစ္စည်းများအား သိမ်းဆည်းကြရပြီး ဖုံးအုပ်ကြရတော့သည်။ အိမ်အနောက်တောင်ဘက် မှ ပိတောက်ပင်ကြီး၏ အကိုင်းများကျိုးကျသံ၊ အိမ်အရှေ့မြောက်ဘက် မှ ပိတောက်ကိုင်းများကျိုးကျသံ၊ တဖျောင်းဖျောင်းနှင့် ဆူညံသွားတော့ သည်။ ရောင်နီလာတော့လည်း မရပ်သေး။ မိုးရေလေပါ ပြင်းထန် နေဆဲဖြစ်သည်။

မနက် (၆)နာရီထိုးတော့လည်း မရပ်သေးပါ။ ခြံတွင်းရှိ အပင် များ ကုန်သလောက်ရှိပြီ။ သရက်ပင်၊ ဒူးရင်၊ သြဇာပင်များ၊ အသီး တစ်လုံးမျှမရှိတော့ ငှက်ပျောအုံများကလည်း ခါးကျိုးဦးညွတ်နေ ကြသည်။ အုန်းပင်ကြီးများကတော့ ကာရာတေးတတ်ဟန် တူသည်။ ယိမ်းခွဲ မိုးရေ၊ လေပါမစဲပါ။ အိမ်အရှေ့တောင်ဘက် (၇)ထပ်တိုက် ပေါ်မှ စလောင်းများကတော့ ရိုးတံသာကျန်တော့သည်။ အိမ်အတော် များများ၏ ခေါင်မိုးသွပ်များ မရှိကြတော့။ လမ်းပေါ်ရှိ ဝါတ်ပီးတိုင် များလည်းမရှိတော့။ တော်ပါသေးသည်။ လျှပ်စစ်မီးပြတ်တောက် သွားသဖြင့် အသက်ဘေး စိုးရိမ်ရန်မရှိပါ။

မနက် (၁၀)နာရီအထိ လေရော၊ မိုးပါမရပ်သေးပါ။ ငွေ့လယ်စာ စားနိုင်ရန် လုံသောအခန်းထဲတွင် မီးသွေးမီးဖိုဖြင့် ထမင်းချက်ရ တော့သည်။ ဟင်းက ညှုကကျန်သေးသဖြင့် ပူရန်မလို။ မနက် (၁၁)နာရီ တွင်လေရောမိုးပါ ရုတ်ချည်းရပ်သွားတော့သည်။ နာဂစ်မုန်တိုင်းမှာ နာကစ်ခြင်းမှ ပြေလျော့သွားဟန်တူသည်။

လူတွေလမ်းပေါ်သို့ ထွက်ကြသည်။ သို့သော်လမ်းပေါ်သို့ အလျင်ရောက်နေကြသူများကတော့ သက်ရင့်၊ သက်ခုအပင်ကြီးများ နှင့် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဝါတ်တိုင်ကြီးများဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်အင်းစိန်

လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်နှင့် လမ်းသွယ်များပါမကျန် ပိတ်ဆို့ကုန်
တော့သည်။

အခြေအနေ အေးဆေးသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ် ကွမ်းစားချင်ပါ
သည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကိုသန်းအောင်နှင့်မတရတ်မတို့ ကွမ်းယာ
ဆိုင်သာ လမ်းဘေးတွင် ယာယီထွက်သည်။ ကွမ်းရောင်းရသည်မှာ
အက်မလည်(၁၀၀) ကျပ်ဖိုး (၂၀၀) ကျပ်ဖိုး (၅၀၀) ကျပ်ဖိုးဖြင့် ထို
နေ့က သိန်းကဏန်းဖိုးခန့်ရောင်းရကြောင်း သိရှိရသည်။ ကျွန်ုပ်အိမ်
ထဲ အပြန်လမ်းထိပ်တွင် ကိုရွှေဘတို့လင်မယားက ကွမ်းတောင်းစား
ကြသဖြင့် ဝယ်လှာသမျှ ကုန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းထဲရှိ ဒေါ်သန်း
ကွမ်းယာဆိုင်သို့ သွားရာ အနီးရှိမန်ကျည်းပင်ကြီး လဲကျသဖြင့် ဒေါ်သန်း
ထံ အတန်းမှ အိမ်သုံးလုံးပြိုကျ ပျက်စီးသွားသည်။

ကျွန်ုပ် -

“အမေသန်း လူရောအထိအခိုက် ချီသေးသလား။ ဘယ်
အချိန်က ဖြစ်တာလဲ”

“မိုးလင်းပိုင်းကကွဲ့။ လေရောမိုးပါ ပါလာချိန်ပေါ့ လူအကုန်
နုနုတာ။ အသံကြီးကြားတာနဲ့ ရှောင်တိမ်းနိုင်လို့ လွတ်ကြတာ။ ခိုခို
တယ်လွယ်မလဲကွဲ့။ အသက်အန္တရာယ် မထိခိုက်တောင်၊ ကျိုးပဲ့၊
ကျွတ်ကုန်ကြမှာ။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘုရားကယ်ပေလို့ပေါ့။ ခြေရင်းအိမ်က
ကိုမောင်ကြီးကတော့ အင်မတန်ကံကောင်းတယ်ကွဲ့၊ ကားရော၊ လူပါ
အုတ်သွားတယ်”

ထိုအချိန်တွင် မွတ်စလင်ဘာသာဝင် ကိုမောင်ကြီးရောက်
လာသည်။

ကျွန်ုပ်က -

“ကိုမောင်ကြီး ဘယ်လိုလွတ်တာလဲ၊ ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော့်အိမ်ခြောက်ဘက်က ဆရာမကြီးတို့ မန်ကျည်းပင်ကြီးလေချာ။ လူနှစ်ဖက်လောက်ရှိတဲ့ သက်ရင့်ပင်ကြီးပေါ့။ မနက် (၄)နာရီလောက် မိုးရောလေပါ ပါလာတော့ တအိအိလဲလာတာ။ အုတ်တံတိုင်းဘေးမှာ ကျွန်တော့်ကားကိုဒေါင်ရိုတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ကားကိုစိုးရိမ်လို့မောင်ကြည့်နေတာ ဆရာသီတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကားက CORONA VAN လေ ဆရာ။ သိန်း (၄၀၀)လောက်တန်တယ်။ အုတ်တံတိုင်းကြီး လှုပ်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကားမောင်းအထွက် ကိုစိန်ဝင်းတို့ခြံထဲ ကားမောင်းသွင်းလိုက်တာနဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီး လဲတော့တာပဲ ကားကိုဒေါင်လည်း ပြားသွားတယ်။ ဒေါ်သန်းအိမ်ဆိုင်လည်း ပွင့်ထွက်သွားတယ်။ နောက်တစ်ခါ ကံကောင်းတာဆရာမယ်။ ကျွန်တော့်ကားလည်း ကိုစိန်ဝင်းတို့ခြံအထဲအရောက် သူတို့အိမ်ထောင့်က ကုက္ကိုပင်ကြီးက လဲပြန်ချော။ ကားနောက်ပြီး သိသိကလေးပဲလွှတ်တယ် ဆရာ။ အလ္လာအရှင်မြတ်ကယ်လို့ပေါ့ ကျွန်တော်အလှူလုပ်ဦးမယ် ဆရာ”

“ကောင်းတာပေါ့ ကိုမောင်ကြီးရယ်။ အလှူအတမ်း လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ဘာသာဝင်မဆို အကောင်းဆုံးလုပ်ငန်းပါပဲ”

ကျွန်ုပ် အိမ်ပြင်ရောက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေစဉ် သူငယ်ချင်းကျော်စိန်ဝင်း၏တူမက လာခေါ်သည်။ ကျော်စိန်ဝင်းက သူ့အိမ်အတွက် အစစအရာရာမှာ ကြားခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကူညီရတော့သည်။

အုတ်ကျင်းမဟာဆွေလမ်းအတိုင်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည့် ရန်ကုန်အင်းစိန်လမ်း၏ အရှေ့ခြမ်းမှာသစ်ပင်ကြီးများ လဲပြိုနေသဖြင့် ပိတ်နေသည်။ အနောက်ဘက်အခြမ်းကိုသာ တစ်ခြမ်းတည်းနှစ်လမ်းမောင်းနေရသည်။ ဘတ်စ်ကားကြီးများ မထွက်နိုင်သေးသဖြင့် တော်ခါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သွားရမည်မှာ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီး ဖြစ်

သည်။ လှည်းတန်းမီးပျံင်လည်း ပျက်စီးနေသဖြင့် ယာဉ်ထိန်းရဲများက
ကြီးကြပ်ပေးနေရသည်။ လှည်းတန်းမီးပျံင်ကျော်သည်နှင့် ကားများ
ကြပ်လာသည်။ တစ်ကွေ့ကွေ့သာ သွားနေရသည်။ ဟံသာဝတီလမ်း
ဘက်ထားသည်။ မကြီးကြီးလမ်းလည်း သစ်ပင်ကြီးများလဲနေ၍ ဝင်
ကြည့်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။ မြေနီကုန်း ဗားကရာလမ်းလည်း စိတ်
မချသဖြင့် အလုံလမ်းမှဝင်ခဲ့သော်လည်း သစ်ပင်ကြီးများလဲနေ၍
ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

ပြည်ထောင်စုရိပ်သာ-လမ်းမှဝင်၍ ကလေးဆေးရုံကြီးကို
ကျော်ပြီး ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံဘက်အကူး တံတားအကျော်တွင်
သစ်ပင်ကြီးများ လဲနေပြန်သဖြင့် အသိစိတ်ခါတ်ကိုယ်စီဖြင့် သစ်ပင်
ကြီးများအား ရှောင်ရွားရင်း တစ်စီးပြီးမှတစ်စီး သွားကြရသည်။
အမျိုးသမီးဆေးရုံ ကြီးသို့ရောက်တော့ မနက်(၁၀)နာရီခန့်ရှိပြီး ဆရာမ
မလာသေးသဖြင့် စောင့်ရသည်။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီထိုးသော်လည်း
ဆရာမမလာသဖြင့် ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။

အိမ်ရောက်သော် နေ့လယ်စာစားပြီး လှိုင်သာယာသို့ ထွက်
ခဲ့သည်။ လိုင်းကားကြီးများ မဆွဲနိုင်သေးဘဲ မိနိုဘတ်စ်နှင့် ကားငယ်
များသာ ဆွဲသေးသည်။ သူတို့အော်သော ရှေးနှုန်းမှာ သမိုင်းကို ၅၀၀/-
အင်းစိန် ၁၀၀၀/- ဒညင်းကုန်းကို ၁၅၀၀/- ရွှေပြည်သာကို ၂၀၀၀/-
ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က အင်းစိန်ကို ၁၀၀၀/- ပေးစီးပြီး အင်းစိန်မှ
လှိုင်သာယာ (၅) ထိပ်သို့ ၅၀၀/- ပေးရသည်။ အသွားအပြန် ၃၀၀၀/-
ထုပေမည်။

လှိုင်သာယာအိမ်ရောက်တော့ ကံကောင်းပြန်သည်။ အိမ်မ
ပျက်စီး။ သွတ်တစ်ချပ်သာ လန်နေသည်။ တုံ့ကင်မထိခိုက်၊ ပတ်ဝန်း
ကျင်သစ်ပင်ကြီးများမလဲ၊ မုန်မကွဲ၊ အထဲဝင်ကြည့်တော့ မိုးယိုနေ

၄၆ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သည်။ သူ့မလန်သော်လည်း သံချက်ပြုတ်ဟန်တူသည်။ ကိစ္စပိုမို
အလွန်ကျေနပ် ဝမ်းသာမိသည်။ သွပ်တစ်ပေ (၁၀၀၀/-) သံပိုတစ်ဆယ်
သား ၂၀၀၀/- ခန့်၊ သစ်ရိုင်း (၃' x ၂') တစ်ပေ (၁၀၀၀/-) ခန့်
ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်ထမ်းဟောင်း စာရေးဆရာ မတတ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း
ဗုဒ္ဓဘုရား ကယ်မသည်လား။ သိကြားမင်းကြီး ဆင်းမစောင့်ရှောက်
သည်လားတော့ မယုံနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်လွန်စွာ စိတ်ချမ်းသာမိသည်ကတော့
အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အများသူငါလည်း စိတ်ချမ်းသာ
စေချင်ပါသည်။ ကုန်ရေးစွန်း ကြီးမြင့်မှုဒဏ်မှာလည်း ကင်းလွတ်ကြ
စေချင်ပါသည်။

နာဂစ်မုန်တိုင်းကတော့ တစ်ခုခုနှင့်တစ်ညလုံးလုံး သစ်ဝင်
သတ်ပွဲတော် ကျင်းပ၍ နှစ်ရာကျော်အပင်မှ လသားအရွယ်အထိ
ချမ်းသာပေးဘဲ အပြတ်ရှင်းခဲ့သည်မှာတော့ အရပ်ဆိုးလှသည်။ ကျွန်ုပ်
အသက်(၅၀)ကျော် မကြုံဘူးခဲ့သလို အသက် (၈၀) ကျော်အမေတို့
လည်း မကြုံဘူးခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံခြင်းကို မှတ်တမ်းတင်အပ်ခြင်း
ဖြစ်ပါကြောင်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

Handwritten signature or logo, possibly reading "S. J. ...".

စိုးဖျာသွယ်ဖြား

□

ဝဋ်သည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၏။

ဝဋ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရှေးလူကြီးများရဲ့ ဆိုးရိုးစကားရှိခဲ့ဖူး၏။

ရှေးကဝိပါတ်(၇)ရက် အခုဝိပါတ် ဒူးခေါက်ကတက်တဲ့။

ယုံချင်လျှင်လည်း ယုံလို့ရ၏။

မယုံချင်လည်း ရယ်နေလို့ရပါ၏။

ဝိပါတ်ဝဋ်နှင့် လောကဝဋ်ကား သံသရာအလည် မြန်စာရ

ကို အချို့ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ကြုံဖူးကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်လည်း အလျင်တုန်းကမယုံ။ မျက်မြင်တွေ့ကြုံဖူး

ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရှေးလူကြီးများရဲ့ ဆိုးရိုးစကားများ အမှားနည်းသည်

တွေ့ရ၏။

အသုဘပစ္စည်း မသုံးခဲ့။
 ဘုန်းကြီးကျောင်း စာသင်ကျောင်းပစ္စည်းမသုံးခဲ့။
 ဒုက္ခသည် အပူသည်ပစ္စည်း အလွဲသုံးစားမလုပ်ခဲ့တဲ့။
 သုံးရင်ဘာဖြစ်မှာလဲဟင်
 ကိုယ်ပြန်ပြီး အဲလိုဒုက္ခဆင်းရဲ အဖြစ်သိုးခဲ့ ကြုံရတတ်တယ်။
 ဟုတ်ရဲ့လား၊ ၇၇ . . .
 မယုံချင် စမ်းကြည့်လေ . . . တဲ့။
 မယုံလို့ စမ်းကြည့်သူ တစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးသည်။
 သူပြန်ပေးရသည် အရင်းအနှီးသည် မနည်းလှ။

သူ့အမည်က ကိုစိန်ပန်းနီဟုခေါ်၏။ ဘာကြောင့် ကိုစိန်ပန်းနီ ဟုခေါ်သလဲဆိုမူ သူ့ကိုမွေးသည့်နေ့က အိမ်ရှေ့ကစိန်ပန်းပင်ကြီး နီရဲ ဆိန်တောက်နေအောင် ပွင့်သောကြောင့် ဟူသတည်း။

ကိုစိန်ပန်းနီ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ မိဘအမွေအနှစ် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် နေရ၏။ ဇနီးချောလှလှ ဖြောင့်ဖြောင့်တောင့်တောင့် သည်းရ၏။ သားသမီးများလည်း စည်ပင်၏။

အိမ်မှာ ကျွဲနွားများမွေး၍ နို့ညှစ်ရောင်းသဖြင့် စီးပွားရေး

တောင်တင်းပွဲခြိုးလေ၏။

တင်နေသောအခါ . . .

ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ကလေးမှာ လေဆင်နှာမောင်းကြီး တိုက်လေ၏။ လေဆင်နှာမောင်းသည် အရှိန်ပြင်းရကား သွပ်မိုးအိမ်ကြီး အိမ်ငယ်များ သွပ်များလွင့်ကုန်၏။ သစ်သားအိမ်၊ ဝန်မိုးအိမ်များ အချို့တစ်စစ ဖြစ်ကုန်၏။

အချို့သောသွပ်များသည် ကိုစိန်ပန်းနီ၏ ခြံကြီးထဲသို့ ဝဲကျလာ၏။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ တင်နေ၏။ ဝမ်းကျီပေါ်တင်နေ၏။ စွားထဲပေါ်တင်နေ၏။ ယာခင်းထဲမှာ ကျနေ၏။

ကိုစိန်ပန်းနီသည် လေဆင်နှာမောင်းဆဲသောအခါ ၎င်းသွပ်ပြားများကို တပည့်သားပြေးများနှင့် ကောက်သိမ်း၍ထားလေ၏။ အိမ်ခေါင်လန်သူများက သူတို့သွပ်ပြားများကို လေငြိမ်သွားသောအခါ လိုက်ရှာပေးပြန်လေ၏။

“ကိုစိန်ပန်း . . . ကျွန်တော်တို့အိမ်က သွပ်ပြားများ ခြံထဲမကျဘူးလားဗျာ”

“ဟင့်အင်း . . . မကျဘူး”

“အေးဗျာ . . . ကျုပ်အိမ်တော့ သွပ်ရောသစ်ရော ကုန်ရေ့ဗျာ”

“အခြားသွားရှာကြည့်လေကွာ”

“အေးဗျာ . . . ဒုက္ခပါပဲ”

အိမ်ခေါင်ပြောင်သွားသူ ချွေးသံရွဲရွဲနှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထွက်သွား၏။ မကြာခင် မိန်းမကြီးတစ်ဦး ရောက်လာပြန်၏။

“မောင်စိန်ပန်းရေ”

“ဘာတုံး . . . ဒေါ်ဝိန်မိုး”

“အိမ်ခေါင်ရော အမိုးရော လေတိုက်လို့ ပြောင်သွားပြီကွယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ပိန်မိုးရ”

“အဒေါ်အိမ်ဘက်က သွပ်ပြားများ မင်းခြံထဲကျသလားလို့
လာကြည့်ရ မေးရတာပါ ငါ့တူရယ်”

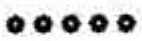
“ကြကြီးစည်ရာများ . . . ဝေလက ပြင်းလွန်းဥစ္စာ အခြား
ရပ်ကွက်ဘက် လွင့်ကုန်တာများ ကျုပ်ခြံထဲတစ်ချပ်မှ မကျပါဘူးဗျာ”

“အေးကွယ် . . . တစ်ချပ်ပြန်ရရ နှစ်ချပ်ပြန်ရရ မေးမြန်း
ကြည့်ရတာပါ မရတော့လည်း ဝန်ပဲဝယ်မိုးရမှာပေါ့”

“မိုးပေါ့ဗျာ . . . ဖြစ်လာရင် ဒီလို ရင်ဆိုင်ရမှာချည်းပဲဥစ္စာ”

အဒေါ်ကြီးလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညာ၍ ပြန်သွား

ခဲလေ၏။

“ဘကောင်း”

“ခင်ဗျာ . . . ဆရာစိန်ပန်း”

“အားလုံး ဘယ်နှစ်ချပ်ရသလဲ”

“အချပ်သုံးဆယ်ကျော် ရတယ်ဆရာ”

“နွားတဲပေါ်က ဝန်တွေကိုဖျက်ပြီး အဲဒီသွပ်ကို မိုးရမယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဆရာစိန်ပန်း”

သည့်နောက် အလုပ်သမားများက နွားတဲခနီမိုးကို ဖျက်
သွပ်များကိုမိုးကြ၏။ ဒါကို ကိုစိန်ပန်းနီအိမ် အလည်ရောက်ရှိနေသည့်
ကိုစိန်ပန်းနီဘကြီးလုပ်သူ ဦးကွမ်းကြီးက မြင်သွား၏။

“စိန်ပန်း”

“ဗျာ . . . ဘကြီးကွမ်း”

“မင်း . . . ဒီသွပ်ပြားတွေ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နွားတဲကို မိုးမယ်လေ ဘကြီးကွမ်းရ”

“ဟ . . . စိန်ပန်းရ မလုပ်ကောင်းဘူး ငါ့တူရ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီးရ”

“အဲဒါ လေဆင်နာမောင်းတိုက်လို့ လွင့်လာတဲ့သွပ် မဟုတ်
လား”

“အင်းလေ”

“မင်းပစ္စည်း အစစ်အမှန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ အချောင်ရတဲ့သွပ်”

“မလုပ်ကောင်းဘူး ငါ့တူ။ အဲဒါ အပူသည်ပစ္စည်း၊ ဒုက္ခသည်
ပစ္စည်းလို့ ခေါ်တယ်ဟ။ အဲဒီလို ပစ္စည်းမျိုးရယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ပစ္စည်းရယ်၊ အသုဘပစ္စည်းရယ်ဟာ အလွဲသုံးစား မလုပ်ကောင်းဘူး။
ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်ပစ္စည်းဥစ္စာရင်း မဟုတ်ရင် ဒုက္ခရောက်သူ ဆုံးရှုံးသူ
များကို ပေးကမ်းလိုက်။ ကိုယ်လည်းကုသိုလ်ရတယ် သူလည်း ဝမ်းသာ
တယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကအလွဲသုံးစားလုပ်ရင် ကိုယ်ပါအဲဒီ
အပူမီး၊ ဒုက္ခမီးက တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ကူးဆက်ရော ငါ့တူရဲ့ . . .”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ဘကြီးရ။ ကိုယ့်ကုသိုလ်ကံ အကြောင်း
နဲ့ ကိုယ်ထိုက်လို့ရတဲ့ဥစ္စာ မပေးနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဟေ့ကောင်တွေ ထုတ်
စရာရှိတာ ဆက်လုပ်”

ဦးကွမ်းကြီးသည် ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှသော၊ တစောက်ကန်း
နိုင်လှသော၊ လောဘအလိုရမ္မက်ကြီးသော ကိုယ်ကျိုးအတ္တ တစ်ခုတည်း
ကိုသာကြည့်တတ်သော တူလုပ်သူလူ့ဇာတိ ပြောလိုတားလို့မရမှန်း
သိသောအခါ ဘာမှဆက်ပြီး ပြောမနေတော့။ မနက်စာမစားတော့ဘဲ
ကိုယ့်လွယ်အိတ်လေး ကိုယ်လွယ်၍ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

မကြာခင်မှာပင် . . .

စိန်ပန်းနီခွားတံသည် သွပ်မိုးခွားတံ ဖြစ်သွား၏။

မိုးပျံလေလွင့် သွပ်များထဲမှ သွပ်ကောင်းကောင်း ငါးချပ်ကို
သူ့အိမ်မီးဖိုဆောင်မှ သွပ်အဟောင်းနှင့်လဲ၍ မိုးလိုက်လေ၏။

မျက်စိအောက်မှ ခန့်ညားလှသည့် ခွားတံကိုကြည့်ပြီး ကိုစိန်ပန်း
အတော်ကို ပိတ်ဖြစ်နေလေ၏။

“အင်း . . . ဝယ်များဖိုးရရင် သိန်းကျော်ပဲ၊ ခုတော့ လေဆင်
နာမောင်းကြီး အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် နှစ်သိန်းသုံးသိန်း သက်သာသွား
ပဟ . . . အဟေ့”

အချိန်ကာလတို့သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ရွေ့လျားကုန်ဆုံးသွားခဲ့
လေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ . . .

ရေဒီယိုနှင့် သတင်းစာမှ ( ) မှန်တိုင်းတိုက်သည့် သတင်းကို ကြိုတင်အသိပေး ကြေငြာခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ . . .

ကိုစိန်ပန်း စာရေးရိက္ခာ စုထားလိုက်၏။ သို့နေရာသည် ကုန်းတွင်းပိုင်းကျ၍ ရေတက်မှာကို မစိုးရိမ်ရ။

သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ရံထား၍လေပြင်းဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်၏။

မှန်တိုင်းက ( ) နာရီကြာတိုက်မည်ဟု ကြေငြာထား၏။ ညဘက်ရောက်သောအခါ လေပြင်းများ ကျ၍လာသည်။

လေပြင်းများသည် တစ်ညလုံးတိုက်သဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများ ပြိုလဲကျကုန်၏။ လျှပ်စစ်မီးများ ပြတ်တောက်၍ မှောင်ကြီးကျသွား၏။

ဦးစွာခွားတဲ ကျွဲတဲမှ ဝုန်းခိုင်းကြွသံများ ကြားရ၏။ လက်နိပ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ . . .

ပြင်းထန်လှသော မှန်တိုင်းလေပြင်းဒဏ်ကြောင့် မိုးထားသည့် သွပ်ပြားစောင်းများ ကျွတ်လွင့်ထွက်ကုန်သည်။

ကျွဲနှင့်ခွားများ လန့်၍အော်ကြသံက ကမ္ဘာပျက်သလို မကြာခင် ကျွဲတဲခွားတဲများ ဝုန်းခနဲ ပြိုကျသွားပြီး ခွားများရဲ့ အလန့်တကြား

အော်ဟစ်ရုန်းကန် ပြေးလွှားသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ မှန်းတိုင်းက ပြင်းအားကြီးလှသည်။

အုတ်ခံသွပ်မိုးပျဉ်ကာ သူ့အိမ်ကြီး၏ ရှေ့နောက်ဘယ်ညာတုန်ခါနေသည်။ မိသားစုများ ကြောက်လန့်၍ ပူးကပ်ဝပ်ပုန်းပြီး အော်ကြသည်။

ဒီမှာပဲ အိမ်ခေါင်းရင်းမှ တိုက်ကြီးလေတိုက်အားကြောင့်

ထက်ပိုင်းကျိုးကာ သူ့အိမ်ခေါင်းပေါ်သို့ ပြတ်ကျသွား၏။

“ဖြောင်း”

“ဝုန်း”

“အမလေး”

“အမေရေ”

“အား”

ဦးစွာ ခေါင်းပွင့်သွားပြီး သစ်ရွက်များ၊ မိုးပေါက်များ၊ လေများဝင်ရောက်ခဲ့၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အမိုးသွပ်များသည် သံတူရွင်းနှင့် ကလန်ခွာလိုက်သလို၊ စက္ကူကို လက်နှင့်ဆုတ်မြလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ခေါင်မိုးသွပ်များ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပွင့်လန်လွင့်ကုန်သည်။

သူတို့မိသားစု အိမ်ပေါ်သွားမနေရဲကြတော့။

အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းအော်ဟစ်၍ လာခဲ့ကြသည်။

သွားပြီ . . . ။

အပေါ်ထပ်မှ တီဇွီ၊ ကာရာအိုကေဆက် အပေါ်ဆက်၊ အောက်ဆက်များ၊ ရေခဲသေတ္တာများ၊ ရေစိုလေတိုက်၍ စိုရွဲလဲကျတန်သည်။

မကြာခင် သစ်သားများ ထုတ်တန်းယောက်တန်းများ ပြုတ်ကျပြီး ထန်းပင်ပြတ်ကြီးအိမ်အတွင်းသို့ လဲပြိုစိုက်ကျလာခဲ့ကာ ထန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

သူတို့အားလုံး . . .

အောက်ထပ်မှာ ဘုရားစာကြည့်သည်။

အဖေအမေကို တကြရသည်။

ကဘောက်ချိုကဘောက်ချာ ဘုရားစာများကို အားကိုးတကြီး ချွတ်ကြသည်။ အပေါ်ထပ်မှ ရေလုံးရေပွားများ အောက်ထပ်သို့ ဒလ

ဟောစီးကူးလာသည်။ ဆန်အိတ်များ၊ အဝတ်အစားများ၊ မွေယာများ
ခွဲခွဲစီစီ ချေမြှုပ်ကုန်သည်။

မုန်တိုင်းလေပြင်းသည်။ နေ့ခင်း (၁၂) နာရီကျမှ ငြိမ်သက်
သွား၏။ မုန်တိုင်းငြိမ်သွားတော့ နေလုံးပြု၍ အလင်းစိုလာသည်။
ဒီတော့မှ . . .

အိမ်ထဲမှ မိုးရေစိုရွဲချမ်းတုန်ခဲနှင့် ကြောက်လန့်တုန်ရီလာပြီး
အပြင်ရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သောအခါ . . .

ခွားတဲများ၊ သွပ်ပြားများ တစ်ချပ်မှ မရှိတော့။

ခွားတဲကျွတ်အားလုံး မြေပြင်မှာ ပိပြားချပ်နေသည်။

ခွားကျွတ်ချို့သေဆုံးနေသည်ကို စိတ်ထိဒိုက်စွာ မြင်လိုက်
ရသည်။

ခြံထဲမှ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ အုတ်အုတ်အရုံး ပြိုလဲကျိုးကွဲ
တစ်ချိန်က သစ်ပင်ပန်းမန်တွေနှင့် စိမ်းစိုလင်းလက်နေသောခြံကြီးသည်
အမှိုက်ပုံကြီးလို ဖြစ်နေသည်။

ဒါနှင့်အတူ တသသ ကြည့်မဝရူမဝ ပစ္စည်းကောင်းများနှင့်
မွမ်းမံခြယ်သထားသည့် ကိုစိန်ပန်းနီရဲ့ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော အုတ်
ခဲနှစ်ထပ်အိမ်မြင့်ကြီးသည် ခေါင်လည်းမရှိ။

အမိုးလည်းမရှိ။

ထုတ်၊ ယောက်၊ ဒိုင်၊ များလည်း အပိုင်းပိုင်းကျိုးကျပြီး ထန်း
ပင်ပြတ်ကြီးနှင့် လုံးထွေးနေသည်။

ကိုစိန်ပန်းနီ သူ့အိမ်ရဲ့အနိဋ္ဌာရုံ အဖြစ်ဆိုးကိုကြည့်ပြီး အ
ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

ကိုစိန်ပန်းနီ၏မိန်းမ မထားထားခင်ကား လန့်၍သွေးပျက်
သလိုလိုဖြစ်သွားခဲ့ပြီး

ကိုစိန်ပန်းမှာ အူကြောင်ကြောင် မျက်လုံးအစုံနှင့် လမ်းမ
သောကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ဝန်းကျင်မှ အိမ်များဘာဆိုဘာမှမဖြစ်။

သွပ်တစ်ချပ်မလန်ခဲ့ သစ်ပင်များသာ လဲပြိုနေသည်။

ယုတ်စွအဆုံး . . .

လမ်းထိပ်မှ ဆိုက္ကားနင်းစားသည့် ကိုပွဲကြီးကို ဓနိမိုးအိမ်
ကလေးပင်လျှင် ဓနိတစ်ရွက်မစုတ်မလန်ခဲ့။

ကိုစိန်ပန်းနီ ထူးဆန်းလှသော ကံအကြောင်းအရင်းကို အံ့ဩ
ဆန်းစစ်ရုံနေသည်။

သူ့အိမ်မှ သွပ်များဘယ်ကို ရောက်သွားပြီလဲ . . .

ဘယ်သူ့ကို မေးရမှာလဲ . . .

လိုက်ကောက်မေးမြန်းရင်ရော ရမှာလား . . .

ခု နေစရာမရှိတော့ . . .

ဒီအချိန်မှာ သူ့လွန်ခဲ့သည့်ကာလ လေဆင်နာမောင်း တိုက်
တော်စဉ်အချိန်က သူ့ဘကြီး ဦးကွမ်းကြီးမြောခဲ့သည့်စကားကို ပြေး၍
ကြားယောင်သတိရလိုက်သည်။

“စိန်ပန်းငါ့တူ . . . အပူသည်၊ ဒုက္ခသည်၊ လေဘေးရေ
ဘေး၊ မီးဘေးဒုက္ခသည်များရဲ့ပစ္စည်းကို အချောင်မယူကောင်းဘူး။
အလွဲသုံးစား မလုပ်ကောင်းဘူး။ ကိုယ်ကျိုးအတွက်မကောင်းလို့ လောဘ
နဲ့ မသုံးစွဲ ကောင်းဘူး။ သိသိနဲ့ အညှာအတာကင်းပဲ့စွာ သုံးခဲ့ရင်
အဲဒီဒုက္ခ အဲလူဆင်းရဲကို ကိုယ်တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ဝံ့လည်သလို
ကံဆိုးသလိုခံ စားရရော . . .”

“အထူးသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းပစ္စည်း။ အသုဘပစ္စည်း။
အဘာဝဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်ကြောင့် ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်နေသူများရဲ့

၅၈ ● နတ်လူဦး

ပစ္စည်းကို အလွဲသုံးစား ကိုယ်ကျိုးအတ္တအတွက် သုံးခဲ့ရင် အဲဒီမီးက
ကိုယ့်ကိုကူးဝက်ပြီ။ လောင်ကျွမ်းရော . . . အဲဒီမီးက ပိုပူတယ် . . .
ငရဲမီးလိုပဲ စိန်ပန်း။”

သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းများ စီးလိမ့်၍ ကျလာ
ခဲ့သည်။

ဤမျက်ရည်စက်များသည် . . .

အသိတရား ခေါင်းပါးနောက်ကျပြီးမှ ကျလာခဲ့သည့် နောင်
လွန်မျက်ရည်စက်များ။

လောကသံသရာဝဋ်၏ ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ချက်များ။

နတ်လူဦး

မယ်မှန်ကုန်းမှအမှန်းကျိန်စာ

□

အကယ်၍သာ . . .

ကျွန်မသည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ မသွားရောက်ခဲ့ပါ။ . .

ဤသို့သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်နှင့် တွေ့ကြုံရမည်မဟုတ်ပေ။ ဤအဖြစ်အပျက်အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ပီသော်လည်း ဤသို့ဖြစ်ရခြင်း၏ တရားခံကား ကံကြမ္မာဟုသာ အပြစ်ဖို့ဖွယ် ဖြစ်ပေမည်။ ထိုကံကြမ္မာ၏ နောက်ပိုင်းတွင် အလွန်တရာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အကြောင်းအရာတို့နှင့် ဆက်စပ်နေခဲ့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်၏ ကနဦးအစကား . . .

ရန်ကုန်တွင်နေထိုင်သည့် ကျွန်မနှင့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် နေထိုင်သူတစ်ဦးတို့ စစ်ကိုင်းချောင်တစ်နေရာတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ရာမှအစ မျှော်လင့်သည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တို့နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့သည်။

ရှေ့ဦးစွာ ကျွန်မမြစ်နွားနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းကို တင်ပြရပါမူ . . .

ကျွန်မသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ မြန်မာစာ အဓိကဘွဲ့ရပြီး နောက် ဖခင်ကြီး၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်သည့် နက္ခတ္တဗေဒ ကျမ်းကျင်သည့် ဗေဒင်ဆရာမအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဗေဒင်ဆရာမလုပ်ရန် မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် ဤအလုပ်ကို လုပ် ခြင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးသည် နက္ခတ်ကျမ်း၊ ဆန်းကျမ်းအစရှိသည့် ဗေဒင်ပညာကျမ်းများစွာကို တတ်ကျွမ်းသည့်အလျောက် ဟောပြော ရာတွင်လည်း လွန်စွာမှန်ကန်လှသဖြင့် အထူးနာမည်ကျော်ကြားသည့် ဗေဒင်ဆရာကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့၌ နက္ခတ်ဆရာကြီး ဦးဘကျော်ဟုဆိုလျှင် မသိသူ မရှိသလောက် ထင်ရှားကျော်ကြားလှပေသည်။

ဖခင်ကြီးဦးဘကျော်မှာ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်သစ်ဖြစ် သည့် သမီးဖြစ်သူကျွန်မအား ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ဗေဒင်ပညာရပ်များကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ခက်ခဲသည့်ဗေဒင်ပညာရပ်အား သင်လိုက်သည်နှင့် တတ်လွယ်သည်။ ထိုပညာရပ်များကို တတ်မြောက် ဦး မေ့နေသူနယ် ဖခင်ကြီးက သင်ကြားပြသသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခဏချင်း တတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ဖခင်ကြီးပင် ဗေဒင်ပညာတတ်လွယ်သည့် ကျွန်မအား . . .

“ငါ့သမီးဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အဖေသင်တဲ့ တပည့်တွေ
ထဲမှာ ငါ့သမီးက အတတ်လွယ်ဆုံးပဲ”

ဟူ၍ ချီးကျူးပြောဆိုခဲ့သည်။

ကျွန်မအရွယ်ရောက်ချိန်တွင် ဖခင်ကြီးမှာ မျက်စေ့အနီ
မှုန်လာသည့်အတွက် ဂြိုဟ်ခွင်များနှင့် နက္ခတ်များကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်
အကွက်ချရသည်။ ထိုသို့ ဖခင်ကြီးအား ကူညီလုပ်ကိုင်နေစဉ် . . .

“ဗေဒင်မှာ မှန်ကန်အောင်တွက်ချက်ရတဲ့ ဂဏီတဆိုတဲ့
ဂဏန်းသင်္ချာပညာနဲ့ အဟောလို့ခေါ်တဲ့ ဖလိတဆိုတဲ့ အပိုင်းနှစ်ပိုင်း
ရှိတယ်။ တွက်ချက်ပုံ တွက်ချက်နည်းကတော့ ဂဏန်းသင်္ချာ တစ်
မြောက်သူတိုင်း တွက်ချက်တတ်ပေမယ့် အဟောက အရေးကြီးတယ်။
အကောင်းအဆိုးတွေ ကြားမှာညှိပြီးမှ ဟောရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

“စလေမင်းငွေ့ကို ဥပမာကြည့်လိုက်စမ်းပါသမီး။ စထေ
ငွေ့ဟာ သူ့ရဲ့အူတွေဟာ တိုင်းပြည်ကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ရတယ်လို့
အိပ်မက်မက်တဲ့အတွက် ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာကြီးထံမှာ သွားမေးတယ်။
ပုဏ္ဏားကြီး မရှိတုန်းရောက်သွားတော့ ပုဏ္ဏားရဲ့ မိန်းမနဲ့ပဲတွေ့တယ်။
သူကသည်း ဗေဒင်ဟောတတ်တော့ နိမိတ်ကောက်ပြီး နူနာရောအိ
ခြစ်မယ်လို့ ဟောလိုက်တယ်။ ပုဏ္ဏားကြီးပြန်ရောက်လို့ ဒီအကြောင်းကို
ပြောပြတော့ ရှင်မမှားပြီ။ ဒါဟာ မင်းဖြစ်မဲ့အတိတ်နိမိတ်လို့ ပြန်ပြော
လိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ငွေ့ရောက်လာပြီး ပုဏ္ဏားကြီးဆီမှာ
ဗေဒင်မေးတော့ “မင်းဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့ဟောလိုက်တယ်။

ပုဏ္ဏားမကြီးရဲ့ မဆင်မခြင်ဟောလိုက်တာကြောင့် ငွေ့ဟာ
နူနာ ရောဂါစွဲပြီးမှ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်တယ်။ ဒါကြောင့်သမီး ဗေဒင်
ဟောမယ်ဆိုရင် အဘက်ဘက်ကညှိပြီးမှဟောပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

ဖခင်ကြီးက ကျွန်မကို ဤသို့သင်ကြားပြသခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မဘွဲ့ရပြီး၍ အလုပ်ရွာနေချိန်တွင် ဖခင်ကြီးမှာ မနာ

ကျန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ နှလုံးရောဂါဖြစ်၍ မကြာခဏ ဆေးရုံတက်ရ
သည်။

ထိုစဉ် ဖခင်ကြီးမှာ . . .

“သမီးကို အဖေရဲ့လက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်တဲ့ ဗေဒင်ပညာ
တွေကို သင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတော့ အခြားအလုပ်မလုပ်ပါနဲ့ ဗေဒင်
ဆရာမပဲလုပ်ပါ”

“အဖေ . . . သမီးဗေဒင်ဆရာမ မလုပ်ချင်ဘူး။ ရိုးရိုးတန်း
ပဲ လုပ်စားချင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး . . . သမီး။ သမီးဟာ ဗေဒင်ပညာကို တတ်
သွယ်တယ်၊ ဗေဒင်ပညာနဲ့ထွန်းပေါက်မယ်။ နောက်ပြီး သူတစ်ပါးရဲ့
အနာဂတ်ကို ကြိုတင်သိမြင်တော့ သူတစ်ပါးအကျိုးကို ကူညီရာ
ရောက်တယ်။ စိတ်ထားတတ်မယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်လဲရ ဝမ်းလဲဝတဲ့
အလုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အဖေလုပ်စေချင်တဲ့ အလုပ်ကို သမီးကြိုးစားပြီး
လုပ်ပါ့မယ်”

ထိုသို့ဖြင့် ဖခင်ကြီးထံမှ အဟောပညာများကို သင်ကြားခဲ့
ရ သည်။ အချို့ ဗေဒင်မေးသူများကို ကျွန်မ စတင်ဟောခဲ့သည်။
ဖခင်ကြီးက ကျွန်မ၏အဟောကို နားထောင်ပြီး အချို့နေရာများတွင်
လိုအပ်ချက်များကို ထောက်ပြခဲ့သည်။

ဖခင်ကြီး၏ ပံ့ပိုးမှုကြောင့် ဗေဒင်မေးသူများ၏ ပေးခွန်းများ
ကို အတော်အတန် မှန်ကန်အောင် ဟောပြောနိုင်ခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးမှာ

ကျွန်မ ဗေဒင်လောကထဲသို့ ရောက်လာသည့်အတွက် လွန်စွာကျေနပ်
ဝမ်းမြောက်ခဲ့ပါသည်။

“သမီးက ဟိုးဘဝက ဗေဒင်ဆရာသေလို့ ဝင်စားတာဖြစ်
မယ်။ တချို့ သမီးရဲ့ဟောကွက်တွေဟာ ရှေးကဗေဒင်ဆရာကျော်ကြီး
တွေရဲ့ ဗြတ်ထိုးဉာဏ် ဟောကွက်နဲ့ တော်တော်တူတယ်”

“အဖေကလည်း ကိုယ့်သမီးကိုယ် မြှောက်နေပြန်ပြီ”

ထိုသို့ဖြင့် ဖခင်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ဗေဒင်ဟောခန်း
လေးတွင် အတူတူဗေဒင်ဟောခဲ့ကြသည်။ ဖခင်ကြီး၏ အရိပ်အာဝါဒ
အောက်တွင် လွန်စွာအေးချမ်းခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကံဆိုးကံကောင်းတစ်လှည့်စီ ဖြစ်တတ်သော အ
ဘော သဘာဝအရ ဖခင်ကြီးမှာ သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့်
ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ဦးအတွက် အနန္တကျေးဇူးရှင်ကြီး၏ အရိပ်မှာ
ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် စိတ်အဆင်းရဲဆုံးနေပျားပင်
ဖြစ်တော့သည်။

ဖခင်ကြီးနှင့် အတူတူဟောခဲ့သည့် ဗေဒင်ဟောခန်းကိုပင်
မဖွင့်ချင်လောက်အောင် စိတ်မှာခံစားခဲ့ရသည်။ ဝမ်းနည်းလွန်း၍ မည်
သူနှင့်မျှ စကားမပြောချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်ယောက်ထဲသာ နေလို
သည့်အတွက် ဗေဒင်ဟောခန်းကိုပင် ပိတ်ထားခဲ့သည်။

စိတ်ထွေပြားနေ၍လားမသိ၊ ကပေါက်ချိုကပေါက်ချာ အိပ်
မက်များ မက်ခဲ့သည်။ တစ်လခန့်အကြာတွင် ထင်ထင်ရှားရှားအိပ်မက်
တစ်ခု မက်ခဲ့သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် . . .

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်အရွယ် အသားညိုညိုမိန်းမကြီး
တစ်ယောက် ဆံပင်ကိုဖားလျှားချထားပြီး အပြေးလာခဲ့သည်။ သူမသည်

အပြေးလာရင်း ကျွန်မကိုတွေ့သောအခါ . . .

“ငါနင့်ကို စောင့်နေတာကြာပြီ” ဟ၍ လက်ညှိုးတင်ငေါက်
ငေါက်ထိုးကာ ပြောလိုက်သည်။

ထိုပိန်းမကြီး၏ အပြောကြောင့် ကျွန်မအံ့ဩသွားကာ . . .

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ စောင့်နေတာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဗေဒင်ဟောတာ မှန်လွန်းလို့ နင့်ကို သေဒဏ်ပေးမလို့”

ဟ၍ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မကြီး၏ အသံဆိုးကြောင့် ကျွန်မထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

နိမ့်စဉ် . . .

“နင့်ကို သေဒဏ်ပေးမလို့”

“နင့်ကို သေဒဏ်ပေးမလို့”

ဟူသောစကားသံများမှာ ပဲ့တင်ထပ်မျှအော်ပြောစဉ် ကျွန်မ
အိပ်ရာမှ လန့်နိုးခဲ့သည်။ ထိုအိပ်မက်ကြောင့် ကျွန်မရင်၌ တဒိတ်
တဒိတ်ခုန်နေသည်။ ဤအိပ်မက်၏ နိမိတ်ပုံကိုကောက်ယူရင်း စိတ်
ချမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤအိပ်မက်မှာ ကျွန်မအတွက် ကြမ္မာ
ကောင်းမဟုတ်ကြောင်းကိုမူ ကောင်းစွာသိခဲ့ပါသည်။

ဤအိပ်မက်အရ ကျွန်မသေမည်ဆိုလည်း များစွာမတုန်လှုပ်
ပေ။ ဗခင်ကြီးနောက်သို့ လိုက်ရမည်ဆိုလည်း ဖြစ်လိုကဖြစ်ပါစေ
တော့ဟူ၍သာ သဘောထားမိသည်။

နဂိုကပင် စိတ်ဆင်းရဲနေသည့် ကြားထဲတွင် သည်အိပ်မက်
ကြောင့် ပိုပြီးစိတ်လက်မရွှင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်တွင်မိခင်ကြီးက ကျွန်မ
အိပ်မက်ချမ်းသာ ဖြစ်နေမှန်းသိသဖြင့် . . .

“သမီး ဗေဒင်ဟောခန်းလည်း ပိတ်ထားတဲ့အတူတူ အပေ

တို့ မန္တလေးက အမျိုးတွေဆီသွားရအောင် စိတ်ပြေလက်ပျောက်အောင်
“မရောက်တာလည်းကြာပြီဆိုတော့ အမေသွားချင်သွားအောင်
သမီးလည်း လိုက်မှာပေါ့”

“အိမ်... ဒါဆို အမေတို့သွားရအောင်”

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ဦးမှာ မန္တလေးရှိ မိခင်ကြီး
၏ ဆွေမျိုးများဆီသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်
ဆွေမျိုးများက ကျွန်မတို့သားအမိကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုရင်
စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လောက်အောင် ပြောကြသည်။

ဆွေမျိုးတစ်သိုက်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောကြဆိုကြသဖြင့်
အထီးကျန်စိတ်များ လျော့ပါးကာ နေသာထိုင်သာရှိခဲ့သည်။ မန္တလေး
သို့ရောက်ခိုက် မဟာမြတ်မုနိဘုရားနှင့် မန္တလေးတောင်မှ ဘုရားများ
သို့ ဖူးမြော်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မိခင်ကြီး၏ အစ်မကြီးဒေါ်တင်တင်မှ ...

“မနက်ဖြန်ကျရင် စစ်ကိုင်းတောင်ဘက်ကူးရအောင် မြင့်မြင့်
က စစ်ကိုင်းချောင်မှာ သီလရှင်ဝတ်နေတယ်”

ဟူ၍ စကားစလိုက်ပါသည်။

မြင့်မြင့်ဆိုသည်မှာ အမေ၏ တစ်ဝမ်းကွဲညီမ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် မိခင်ကြီးမှ ...

“မြင့်မြင့်က ဘယ်တုန်းက သီလရှင်ဝတ်သွားတာလဲ”

“တစ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ အခု ညီမရောက်တုန်း တို့မြင့်မြင့်
ဆီ သွားကြတာပေါ့”

“သွားလေ ... ကျွန်မလဲ သီလရှင်မြင့်မြင့်ကို လှူရတန်း
ရတာပေါ့”

“သီလရှင်နာမည်က ဒေါ်ပညာဝတီတဲ့”

မိခင်ကြီးတို့ ညီအစ်မတိုင်ပင်ပြီး စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ငှက်ဖြင့် ကူးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စု လွမ်းစေတီဆိပ်ကမ်းမှတစ်ဆင့် မြင်း လှည်းငှားကာ ဇေယျသုခချောင်သို့ သွားခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့အုပ်စုသည် ဇေယျသုခသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

“ဒေါ်ပညာဝတီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဒေါ်တင်တင်က ဤသို့သီလရှင်တစ်ဦးကို လှမ်းပြောလိုက်ရာ သီလရှင်ကလေးမှ . . .

“ဆရာလေး ဒေါ်ပညာဝတီ ကျောင်းပေါ်မှာရှိပါတယ် တက် ခဲ့ပါ”

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာလေး ဒေါ်ပညာဝတီ၏ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့သည်။

ဆရာလေးဒေါ်ပညာဝတီကို ကျောင်းပေါ်တွင် အခန့်သင့်တွေ့ လိုက်ရသည်။

“ဪ . . . ဒကာမကြီးဒေါ်တင်တင်တို့ပါလား။ ဆရာလေး လဲမျှော်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ခင်တို့ သားအမိရောက်နေလို့ ဆရာလေး နဲ့ တွေ့ရအောင်လာခဲ့တာ”

“ဒကာမကြီး ဒေါ်ခင်ခင်တို့သားအမိ ဘယ်တုန်းက မန္တလေး ရောက်သလဲ”

ဆွေမျိုးအစုံနှင့် တွေ့ရသဖြင့် အားလုံးပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသည်။

“ဒကာမကြီးတို့ရောက်တုန်း ကျောင်းမှာ တစ်ညအိပ်သွား ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ”

ကျွန်မတို့အုပ်စုမှာ နံနက်စာအတွက် ဒေါ်ပညာဝတီ၏ ကျောင်းတွင် စားသောက်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်ခင်း တွင် စစ်ကိုင်းတောင်ရှိ ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့သည်။

ထိုပုံအပြန် မိခင်ကြီးတို့အုပ်စုက မောမောနှင့် ကျောင်းမှာ နားနေခဲ့သည်။ ညနေချမ်းအချိန်တွင် ဒေါ်ပညာဝတီနှင့်ကျွန်မတို့ အနီးအနားရှိ တောင်ကုန်းကလေးများအား လျှောက်ကြည့်ခဲ့သည်။

တစ်နေရာတွင် ကုန်းပြေပြေကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သစ်ပင်များမပေါက်ဘဲ ရှင်းလင်းနေသည်မို့ ကြည့်ရသည်မှာ ထူးခြားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ဒေါ်ပညာဝတီအား မေးလိုက်မိသည်။

“ဆရာလေး . . . ဟိုနားက ကုန်းကလေးက သစ်ပင်ချုံပင် မရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီကုန်းကလေးက သစ်ပင်စိုက်လို့လဲ မရဘူး။ သစ်ပင်လည်းမပေါက်ဘူး။ အဲဒါ “မယ်မှန်ကုန်း” လို့ခေါ်တယ်”

“မယ်မှန်ကုန်းဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ဆရာလေး”

“ဗေဒင်ဟောတာ မှန်လွန်းလို့ အသတ်ခံရတဲ့ မယ်မှန်မြှုပ် နံရာ အရပ်ပေါ့”

ကျွန်မကဲ့သို့ ဗေဒင်ဆရာမတစ်ယောက်၏ ရှေ့တွင် ဗေဒင် မှန်လွန်းလို့ အသတ်ခံရသည်ဆိုသည့်အတွက် အလွန်ထူးဆန်းသွားပါသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

“ဓာရာလေးရယ် ဗေဒင်မှန်လွန်းလို့ ဆုတော်လာဘ်တော် တွေရတယ်လို့သာ ကြားဖူးပါတယ်။ အခုတော့ ဗေဒင်မှန်လွန်းလို့

အသတ်ခံရတယ်ဆိုတော့ ကြားရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်"

"ဟုတ်တယ် ... မယ်မှန်ကတော့ ဗေဒင်တော်လွန်းလို့ အမှန်
ဘယ် အသတ်ခံရတာပဲ"

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသာ ဤသို့ပြောရင်း တောင်ကုန်းလေးအတိုင်း
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအခိုက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆင်းလာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမတွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်မလွန်စွာ
အံ့သြသွားမိသည်။

သူမ ...

ဆံပင်ဖားလျှားချကာ အဝတ်စွမ်းများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူမသည် ကျွန်မ၏အိမ်မက်ထဲက အရပ်ဆိုးဆိုး အကျည်း
တန်လှသည် မိန်းမကြီးနှင့် လွန်စွာတူလွန်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မက သူမကို တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်လိုက်စဉ် သူမက
သည်း ကျွန်မကို လှမ်းတွေ့ပြီး ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မ
ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

"နင် ... နင့်ကို တွေ့ပြီ"

ဟူ၍ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ပြောလိုက်သည့်အတွက် ဒေါ်ပညာ
ဝတီက

"အဲဒါ စိတ္တဇဝေဒနာရှင် ဒေါ်သော့ကြီးပေါ့ စိတ်ဖောက်နေပြီ
နဲ့တူတယ်"

"ဪ ... ဟုတ်လား"

ထိုသို့ပြောပြီး ကျွန်မနှင့် ဒေါ်ပညာဝတီမှာ တောင်ကုန်းတစ်
ဝက်၌ ရပ်တန့်နေစဉ်

"ဟော ... မယ်မှန် ... မယ်မှန်ရောက်လာပြီ။ နင် ငါ့ကို

သတ်တော့မယ်။ နင် . . . ငါ့ကိုသတ်တော့မယ်”

ဟူ၍ ကျွန်မကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့်ပြောကာ ကြောက်
အားလန့်အားဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

“ဟောတော့ . . . ဒေါ်သော့ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်”

ဒေါ်ပညာဝတီက အံ့ဩစွာပြောနေစဉ် အရှိန်ပြင်းစွာ ခြေ
တက်သွားသည့် ဒေါ်သော့ကြီးမှာ . . .

“ဘုန်း”

ခြေချော်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်မှ အောက်သို့ကျသွားပါတော့
သည်။

“ဟာ . . . ဒေါ်သော့ကြီး လိမ့်ကျသွားပြီ”

ကျွန်မလည်း ပြောပြောဆိုဆို တောင်ကုန်းအတိုင်း ပြေးဆင်း
သွားခဲ့သည်။ တောင်ကုန်းဟုဆိုသော်လည်း တောင်ကုန်းထိပ်နှင့်

အောက်ခြေမှာ နှစ်ဆယ့်ငါးပေခန့်မြင့်သည့်အတွက် ဒေါ်သော့ကြီးမှာ
ဦးခေါင်းကွဲကြေသွားကာ သွေးများမြင်မကောင်းအောင် ရွှံ့နှစ်နေသည်။

ကျွန်မ သူမကိုပွေ့လိုက်စဉ် . . .

“မယ်မှန် . . . နင်ငါ့ကို သတ်ဖို့ရောက်လာတာ မဟုတ်လား”

ဟူ၍ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့်အော်ပြောနေသည်။

“ကျွန်မ မယ်မှန်မဟုတ်ဘူး။ အဒေါ်ကိုလည်း မသိဘူး။
အဒေါ်ကိုလည်း သတ်ဖို့ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်အေးအေး
ထားပါ”

ကျွန်မက ထိုအဒေါ်ကြီးအား ရှင်းပြနေစဉ် လူအများစိုင်း
အုံ ရောက်လာသဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

ထိုလူအုပ်ကြီးက စိတ္တဓဝေဒနာရှင် ဒေါ်သော့ကြီးအား
ဆေးရုံသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထိုဒေါ်သော့ကြီးမှာ ဆေးရုံ၌သာ သေဆုံး

သွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သေမှုသေခင်းဖွင့်ကာ မျက်မြင်သက်သေဖြစ်သူ ကျွန်မအားရဲစခန်းမှာ စစ်ဆေးပေးမြန်းခဲ့သည်။

တကယ်ပင် ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရဲစခန်းမှာ စစ်ချက်မပြည့်စုံသေးဟုဆိုကာ ကျွန်မမှာ စစ်ကိုင်းမြို့တွင် ဆက်လက်စစ်ဆေးခဲ့ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်မကိုမြင်ပြီး လန့်ဖျပ်သေဆုံးမှုအတွက် ကျွန်မဘယ်လိုမှ စိတ်မဖြေနိုင်ပါ။

တိုက်ဆိုင်မှုလော . . . နိမိတ်လော . . .

မည်သို့ပင်ပြောရမည်မသိ ဤကဲ့သို့သော မိန်းမကြီးကို ကျွန်မ အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်။ ထို့အတူပင် ထိုအခေါ်ကြီးကပင် လူမှားသလားမသိ။ ကျွန်မကို မြင်တွေ့သည်နှင့် မယ်မှန်ဟုခေါ်ကာ သူမအားသတ်မည့်သူဟု အထင်ရှိပြီး ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ခဲ့သည်။

မည်သို့ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်မအတွေးနှင့် လိုက်မမီခဲ့ပေ။ သို့သော် . . . သူမနှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသာတွင် "မယ်မှန်" ဟုသော မိန်းမတစ်ယောက် ပါဝင်နေသည်။ သည်တော့ မယ်မှန်အကြောင်းကို သိချင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေသခံဖြစ်သည့် ဆရာလေးဒေါ်ပညာဝတီကို ကျွန်မ မေးခဲ့သည်။

"အဲဒီ ဒေါ်သော့ကြီးက အစကတည်းက စိတ္တဝေဒနာရှင်လား"

"မဟုတ်ဘူးကွဲ့ . . . သူတို့မိသားစုက အရင်က ကုန်စုံရောင်းတယ်။ နောက်တော့ မန္တလေးဘက်ကို ငှက်နဲ့သွားရင်း သူမိသားစုအားလုံး ရေနစ်သေသွားပြီး သူစိတ်နောက်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်။"

ဆရာလေးမေရာကခင် လေးဝါးနှစ်လောက်ကတည်းက သူစိတ်နှောင့်
သွားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မယ်မှန်ကုန်းမှာလာနေပြီး တစ်နေ့မှာ သူ့
မယ်မှန် လာသတ်တော့မှာပဲလို့ ပြောပြောနေတယ်။ ဒါနဲ့ လူတွေက
ဘယ်ကမယ်မှန်က လာသတ်မှာလဲလို့မေးတော့ ဗေဒင်မှန်လို့ အသတ်
ခံရတဲ့ မယ်မှန်က လာသတ်လိမ့်မယ်တဲ့ သူကတော့ မြို့စားကြီး
မိန်းမမယ်မှန်ဝင်စားတာ လို့ပြောတယ်။

“မယ်မှန်တို့ မယ်မှန်တို့နဲ့ ကျွန်မတော့ ရှုပ်ထွေးနေပြီ ဘာမှ
မသိတော့ဘူး။”

“အေးလေ . . . ဟုတ်တာပေါ့။ ဒကာမလေးက မယ်မှန်ရဲ့
အကြောင်းမှ မသိသေးတာ။”

“ဗေဒင်မှန်လို့ အသတ်ခံရတဲ့ မယ်မှန်အကြောင်း ပြော
လို့လုပ်တုန်းမှာ ဒီအဖြစ်အပျက်က ရှုတ်တရက်ဝင်လာတာကိုး။”

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ဒကာမလေးရယ်။”

“တပည့်တော်မလည်း မယ်မှန်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့လဲ
မသိဘူး။ သူ့အကြောင်းကို သိပ်သိချင်တာပဲ။”

“ဆရာလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဒကာမလေးနဲ့ တစ်ခုခုများ
ပတ်သက်နေမလားလို့ စိတ်ထဲမှာထင်မိတယ်။ ဒီတော့ မယ်မှန်နဲ့ ပတ်
သက်တဲ့ မယ်မှန်ကုန်းအကြောင်း ပြောပြမယ်။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ . . .”

ဆရာလေးက ဗေဒင်မှန်လွန်း၍ အသတ်ခံရသော မယ်မှန်
အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ထိုနေရာကလေးမှာ သင်္ဃာ
ကုန်းရွာကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုရွာကလေးတွင် ဗေဒင်ဆရာကြီး၏ သမီး
မယ်မှန်မှာ ချောမောလှပသည့် ကွမ်းတောင်ကိုင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ထိုဗေဒင်ဆရာကြီးမှာ ဗေဒင်တွက်ရာတွင် မှန်ကန်လှသည်ဟူ၍ ဂုဏ်

သတင်းကျော်ကြားသူဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုအရပ်ဒေသမှလွဲ၍ အဝေးနေရာသို့ သွား
ရောက်ဟော ပြောခြင်းမရှိသဖြင့် အနာဂတ်ကို ကြိုတင်သိလိုသူများ
က ထိုဗေဒင်ဆရာ ကြီး ဦးဝဏ္ဏထံသို့ လာရောက်မေးမြန်းခဲ့ကြသည်။

ဗေဒင်မေးသူများထဲတွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ မြို့စား၊
ပယ်စား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်များလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီးမှာ
သိုသူများနှင့် သူ၏သမီး မယ်မုန်ကို အတွေ့မခံခဲ့ပေ။

တစ်နေ့သော် မြို့စားမင်း၏ သားဖြစ်သူမောင်နန္ဒမှာ ဗေဒင်
ဆရာကြီးထံ ဗေဒင်မေးရန် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗေဒင်
ဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏမှာ အပြင်သွားခိုက်နှင့်ကြုံနေသဖြင့်

“ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးဝဏ္ဏနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဖခင်ကြီးအပြင်သို့ ခေတ္တသွားပါတယ်၊ ဘာကိစ္စများရှိပါ
သလဲ”

“မောင်ကြီးက မြို့စားမင်းရဲ့သား ကိုနန္ဒဖြစ်ပါတယ်။ ဗေဒင်
မေးရန် လာခြင်းဖြစ်တယ်”

“ဒါဆို ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပါ”

ထိုသို့ မယ်မုန်၏နေအိမ်၌ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေစဉ် မယ်မုန်
၏ အလှအပကွန်ယက်၌ စွဲလမ်းငြိတွယ်ခဲ့သည်။

ဖခင်ကြီး ဦးဝဏ္ဏ ရောက်လာသည့်အခါ မောင်နန္ဒအား
ဗေဒင်တွက်ရာ မြို့စားမင်းရာထူးကို ဆက်ခံရမည့်သူဖြစ်ကြောင်း ဟော
ပြောခဲ့သည်။ မောင်နန္ဒလည်း ဦးဝဏ္ဏထံသို့ မကြာခဏလာရာမှအစ
မယ်မုန်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဖခင်ကြီးဦးဝဏ္ဏမှာ သူတို့နှစ်ဦး
ဗေဒင်ပညာပျံ့သည့် အကြောင်းကို မသိခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် ၎င်းမှာ အသက်
အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်၍ မယ်မုန်အား ဗေဒင်ပညာရပ်များကို သင်ကြား

ပေးခဲ့သည်။ မယ်မှန်မှာ ဗေဒင်ပညာရပ်များကို ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ရာ ဗေဒင်ပညာရပ်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ဖျှံ တတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မြို့စားမင်းကြီးမှာလည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာ ဖြစ်၏။ ၎င်း၏မြို့စားမင်းရာထူးကို သားဖြစ်သူ မောင်နန္ဒအား လွှဲအပ်ပေးပြီး ၎င်း၏မိတ်ဆွေ အခြားမြို့စားမင်း၏ သမီးဖြစ်သူမယ်မှန် နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေးလိုက်သည်။

ဤသတင်းကို ကြားသောအခါ မယ်မှန်မှာ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ် လွန်စွာဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့လေသည်။ မောင်နန္ဒမှာလည်း မည်သို့ မျှ ငြင်းပယ်မရသဖြင့် လက်ထပ်ရသော်လည်း ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်သည့် မယ်မှန်ကို တစ်နေ့မှမေ့မရပေ။ မောင်နန္ဒက သူလက်ထပ်ပြီးနောက် မယ်မှန်အိမ်သို့ အရောက်လာခဲ့သည်။

“မောင်ကြီး ဘယ်လိုမှငြင်းမရလို့ လက်ထပ်ရတာပါ။ မောင် ကြီးဟာ ဒီမြို့စားမင်းရာထူးကို စွန့်ပြီး မယ်မှန်နဲ့သာပေါင်းဖော်ဖို့ အခု ရောက်လာတာပါ”

“မောင်ကြီး စိတ်ရှိတိုင်းမလုပ်ပါနှင့် ကျွန်မနှင့် မပေါင်းရ သော်လည်း မောင်ကြီးဟာ မြို့စားမင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသည်ကို ကျွန်မကျေနပ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုသာ မေ့လိုက်ပါတော့ မောင်ကြီးရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်ငိုပြီးနောက် မောင်နန္ဒတစ်ယောက် လာရာလမ်းသို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြန်ခဲ့ရ သည်။ ထိုအကြောင်းကို မယ်မှန်သိသွားသောအခါ လွန်စွာဒေါသ ထွက်ကာ အငြိုးအတေး ထားခဲ့သည်။

“နေနှင့်ဦးပေါ့ . . . မယ်မှန်ရယ်။ ပျံ့လေတဲ့ ငှက်ခါး နားကာ မှုသီစေရမယ်။ ငါ့ယောက်ျားရဲ့ ချစ်သူဟာ ငါ့ရန်သူပဲ”

ဟူ၍ ကြမ်းဝါးကာ ကောက်ကျစ်သောအကြံဖြင့် အချိန်

ကောင်းကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်း (၁၀)နှစ်ကျော်ခန့် နေခဲ့ရပြီ။ မောင်နန္ဒမှာ မြို့စားကြီးဦးနန္ဒအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

မြို့စားကြီး၏ဇနီး မယ်မုန်မှာလည်း မြို့စားကြီးထက်ပင် လက် ခံစောင်းထက်လေသည်။ မြို့စားကြီးမရှိခိုက်နှင့်ကြုံလျှင် ရာဇဝတ် သားများကို ကြိမ်ဒဏ်၊ သေဒဏ်အထိပေးလေ့ရှိသဖြင့် မြို့စားကြီး ထက် မြို့စားကြီးကတော် မယ်မုန်ကိုပိုပြီး ကြောက်နေကြရသည်။

မြို့စားကြီး ဦးနန္ဒမှာလည်း မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ပေါင်းဖော် နေရသော်လည်း မယ်မုန်၏ဖခင်ကြီး၏ အရှိန်အဝါကြောင့် မလွန်ဆန် နှိမ်ခြစ်နေသည်။

သို့သော်မြို့စားကြီး ဦးနန္ဒသည် မယ်မုန်အား မချစ်မနှစ်သက် သည့်အတွက် တောကစားထွက်ခြင်း၊ အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်း စသည့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် မြို့စားကြီးဦးနန္ဒမှာ အမဲလိုက်သွားရာမှ လပေါင်း အတော်ကြာအောင် ပြန်မလာသဖြင့် မြို့စားကြီးကတော်ဒေါ်မုန်မှာ စိတ်ပူပင်သောက ရောက်နေခဲ့သည်။

မြို့စားကြီး၏ အခြေအနေကို သိလိုသည်အတွက် ဗေဒင် ပညာ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တတ်မြောက်သည့် မယ်မုန်သီသို့ လာရောက်လာခဲ့သည်။

ဗေဒင်ပညာရှိမယ်မုန်မှာ မြို့စားကြီးကတော်ကို မြင်လိုက် ကတည်းက သူမအား ကံကြမ္မာဆိုးနှင့် တိုးမိသူဖြစ်လိမ့်မည်ကို ကြို တင်သိထားခဲ့သည်။

“ဗေဒင်ကဝိ ပညာရှိမယ်မုန်ဟူ၍ အရပ်ရပ်မြို့နယ်များတွင် အင်ရှားကျော်ကြားလှသည့်အတွက် မြို့စားမင်းကတော်မှာ လာရောက် စမ်းမြန်းခြင်းပြုသည်။ အသင်မုန်ရာကို ဟောပြောပေလော့”

“မှန်ပါသည် အရှင်မ၊ ကျွန်မ၏ပေဒင်ပညာဖြင့် မှန်ရာကို ဟောပြောပါမည်။ မည်သူ့အကြောင်းကို ဟောပြောရမည်ကို ညွှန်ကြား ပါလော့”

“ကောင်းပြီ ဤဇာတာရှင်ကား အရှင်မ၏ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ် သည့် မြို့စားမင်းကြီးဖြစ်ပေသည်။ သူဟာ အခုအခါမှာ အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသနည်း ဟောပြောပါ”

“ကောင်းလှပြီ”

ဗေဒင်ကဝိ ပညာရှိမယ်မှန်သည် မြို့စားကြီး၏ ဇာတာအား တွက်ချက်ကြည့်သောအခါ . . .

“သခု မြို့စားကြီးသည် ဤရွာ၏အနောက်တည်တည် အရပ် ၌ရှိသော မဟာဝန်တောအုပ်၌ ရှိချေသည်”

ဟူ၍ ဟောပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတောအုပ်ဘက်သို့ သွားသည်မှာ သုံး လကျော်ခန့် ရှိချေပြီ၊ ယခုအထိ ပြန်မလာသေးသည့်အတွက် အ ထောက်တော်များလွှတ်၍ စုံစမ်းသော်လည်း သတင်းမရပါ။ ဒီအတွက် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့နေသလော မှန်ရာကိုဟောပြောပါ”

မယ်မှန်၏ ပေဒင်ပညာနှင့် တွက်ကြည့်ရာ မြို့စားကြီးမှာ အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာမျှမရှိ၊ ထိုတောအုပ်ထဲတွင် စခန်းချကာ သူ့မှာ အရက် မိန်းမပျက်များနှင့် ပျော်ပါးနေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ထို့ အတွက် ၎င်းကိုလာရှာသူများအား မြို့စားကြီးနှင့်မတွေ့ဟူ၍ အကြောင်း ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မယ်မှန်ကား မြို့စားကြီး၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိခဲ့ သည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရကောင်းမည်လော၊ ဥပါယ်တံပျဉ်ဖြင့် ပြောရကောင်းမည်လောဟူ၍ ဆင်ခြင်တွေးတောမိသည်။ ထို့ကြောင့်

“မြို့စားကြီးဟာ တောအုပ်အတွင်း အန္တရာယ်ကင်းစွာရှိကြောင်းပါ”

ဟု မယုတ်မလွန် လျှောက်တင်ခဲ့သည်။ သည်တွင်မြို့စားကတော်မှာ

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်လို့သာ ဒီလောက်ကြာအောင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့။ နို့ပို့ရင် ပြန်လာပေါ့။ ဗေဒင်ဆရာမ မယ်မှန် မှန်တာကိုသားလျှောက်ဘိလော့ အကယ်၍ အသင့်ဟောကိန်းမှားခဲ့သော် ကြိမ်ဒဏ်သင့်စေရမည်”

မယ်မှန်မှာ ဗေဒင်ပညာကို စော်ကားမော်ကား ပြောလာသည့်အတွက် မည်သည့်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့စေကာမူ အမှန်တရားကိုသာ ဟောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

“မြို့စားမင်းကတော်ကြီး ကျွန်ုပ်၏ဗေဒင်ပညာနှင့် မှန်ရာကို လျှောက်တင်ပါမည်။ မြို့စားကြီးသည် ထိုတောအုပ်အတွင်း၌ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာရှိပြီး မောင်းပမိသံတို့နှင့်အတူတကွ ပျော်ပါးနေသောကြောင့် အရှင်မဆီသို့ မပြန်ခြင်းဖြစ်ဘိသည်”

ဟူ၍ အမှန်အတိုင်း လျှောက်တင်လိုက်ပါသည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ မြို့စားကြီးကတော်မှာ ပြင်းထန်သော အမျက်ဒေါသထွက်ခဲ့သည်။ မြို့စားမင်းကြီးမှာ အပျော်အပါးနှင့်စွာခုံမင်မှန်းသိ၍ ဤသို့ဟောခြင်းမှာ မှန်ကန်လိမ့်မည်မှန်း သူမမိမိခံခဲ့သည်။

သို့သော် ဗေဒင်ဆရာမ မယ်မှန်သည် မြို့စားကြီးကတော်နှင့် သူမ၏ အခြွေအရံများ၏ရှေ့တွင် မှန်ရာတည်တည်ဟောသည့်အတွက် အမျက်ဒေါသပြင်းစွာထွက်သကဲ့သို့ အရှက်လည်းရခဲ့သည်။

မယ်မှန်နှင့် သူမမှာနဂိုကပင် အငြိုးရှိသူဖြစ်၍ သည်အခါ

အခွင့်တွင် အကွက်ဝင်ချေပြီ။ ချက်ချင်းပင်နိမ့်နိမ့်သော ပျက်နှာထား
ဖြင့် . . .

“အသင် ဗေဒင်ဆရာမ မယ်မှန်။ သင်သည်ကား မြို့စားကြီး
၏ သိက္ခာကိုမျှမထောက် ဂုဏ်သရေထိခိုက် ညှိုးနွမ်းမည်စကားကို
သင်ဟောခဲ့သည်။ မြို့စားကြီးမှာ တောတွင်းတစ်နေရာတွင် အန္တရာယ်
ကြုံမှန်းသိလျက်နှင့်ပင် အသင်က အပျော်ကြူးနေသည်ဟုဆိုသည်မှာ
ကိုယ့်အရှင်အား စော်ကားသည်စကား ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်
မြို့စားကြီးအန္တရာယ် ကျရောက်နေပြီဟူ၍ အဟောကိုပြင်ပြီးဟော
ပါလော့”

“အရှင်မ . . . ကျွန်မသည် ဗေဒင်ပညာရှင်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်မ၏ပညာကို ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိသည့်
အရှင်မသည် ကျွန်မ၏အဟောကို မယုံပါလျှင် လူယုံတစ်ယောက်
စေလွှတ်၍ တိတ်တဆိတ် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုပြီးမှ မှန်မမှန်
ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဗေဒင်ဆရာ . . . မယ်မှန်။ သင်သည်သင့်၏ ပညာကို
အကြောင်းပြကာ စော်ကားမှုပြုသည်အတွက် ယခုချက်ချင်းပင် အသင့်
အား ဖမ်းဆီးပြီး သတ်အံ့။ သို့သော်အသင့်အား အခွင့်အရေးတစ်ခု
ပေးအံ့။ အသင်၏အဟောကို ပြင်မည်ဆိုလျှင် သေဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်း
ချမ်းသာပေးအံ့”

“အရှင်မ . . . ကျွန်မသည် ဤပညာသင်ယူစဉ်ကပင် အင်္ဂုဏ်
လိုက်စား၍သော်လည်းကောင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခံရ၍သော်လည်းကောင်း
အမှန်တရားမှလွဲပါယ်ကာ မမှန်သောစကားကိုမဆို။ သတ်လိုက သတ်
စေတော့၊ အမှန်တရားကိုဖက်၍ သေမည်။ တစ်သက်မှာတစ်ခါသာ
သေရသည်။ နာမည်သိုးနှင့် မသေလိုပါ”

“အသင်သည် ကိုယ်၏သေတွင်းကို အသင်ကိုယ်တိုင်တူးသူ ဖြစ်သည်။ ခင်၏ ပညာကိုဖက်၍ သင်သေစေအံ့”

ထိုသို့ဆိုကာ မင်းချင်းတို့ကိုခေါ်၍ လူသတ်ကုန်း (ယခု မယ်မှန် ကုန်း)သို့ ခေါ်ဆောင်ကာ ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် ခေါင်း ခြွတ်ကာ သတ်အံ့ဆဲဆဲအချိန်တွင် မယ်မှန်က ဤသို့ကျိန်စာတစ်ခု ကို ကျိန်ဆိုခဲ့သည်။

“ငါသည် မှန်သောအမှုကိုပြု၍ အသက်သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရပေတော့မည်။ အကယ်၍ လူယုတ်မာ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေလွန်သည်ရှိသော် လူ့ဘဝသို့တဖန် ပြန်ရောက်ပါက ဗေဒင်ပညာကို ကျွမ်းကျင်သည် ဗေဒင်ဆရာမသာလျှင် ဖြစ်ပါစေ။ သူနှင့်ကျွန်မ ဘဝ တစ်ခုခု၌ ထပ်မံကြုံတွေ့ကာ မြို့စားကတော်မယ်မှန်သည် ကျွန်မကြောင့် အသေဆိုးဖြင့် သေဆုံးရပါစေသား”

ဟူ၍ ကျိန်စာတစ်ခုကို ကျိန်ဆိုပြီး ရဲရဲတောက် သေပွဲဝင်ခဲ့ သည်။ လူသတ်ကုန်းတွင် မယ်မှန်တစ်ယောက် ဗေဒင်မှန်လွန်းလှသဖြင့် လူသတ်သမား၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ဤသတင်းမှာ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားသို့ ပျံ့နှံ့သွားရာမှ မြို့စားကြီးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ မြို့စားကြီးမှာ ငယ် ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သောဟူသကဲ့သို့ ငယ်ချစ်ဦးမယ်မှန်၏ သတင်းကို ကြားရသောအခါ လွန်စွာစိတ်မချမ်းသာဖြစ်ကာ လူသတ် ကုန်းသို့ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းကာ စီးလာခဲ့ပါတော့သည်။

မြို့စားကြီးမှာ အလှကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းခဲ့ချေ ခြင်း လူသတ်ကုန်းအနီးတွင် မယ်မှန်၏ ရုပ်အလောင်းကိုမြှုပ်နှံထား သည် မြေပုံမှတ်တိုင်ကလေးကိုသာ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

မြို့စားကြီးမှာ . . .

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . မယ်မှန်ရယ်။ မင်းဗေဒင်တွက်
အတိုင်း ငါဟာတောကြီးထဲမှာ အန္တရာယ်ကင်းစွာပျော်ပါးနေခဲ့တာ အ
ပါပဲ။ အသတ်ခံရမယ်မှန်းသိရက်နဲ့ အမှန်တရားကိုပြောခဲ့တဲ့ မယ်
အတွက် ငါဟာလည်း အမှန်တရားအတိုင်း ငါပြုရမယ်”

“ဒီကုန်းကိုလည်း မယ်မှန်ကုန်းလို့ အမည်တွင်စေရမယ်”
ဟူ၍ မချီတင်ကဲဖြစ်စွာဖြင့် မြို့တော်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်
မြို့တော်သို့ အရောက်တွင် ဇနီးဖြစ်သူမယ်မှန်မှာ မယ်မှန်အား သထ
သည့် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်မက်ဆိုးကြီးဖြင့် ငြော
လှန်ခြင်းခံရကာ သွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွပ်သွားခဲ့လေပြီ။

မြို့စားကြီးမှာ မယ်မှန်အား ဇနီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်၍ ၎င်း
ဖခင်မြို့စားကြီးထံသို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ မယ်မှန်မှာ ထို
ရူးသွပ်စိတ်နှင့်ပင် အစားအစာ မစားတော့ဘဲနေသဖြင့် များမကြာ
သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

မယ်မှန်သေဆုံးရသည့်နည်းတူ မယ်မှန်မှာလည်း ကျိန်
သင့်သည့်အလား ရူးသွပ်စွာကွယ်လွန်ခဲ့လေပြီ။ ထိုကုန်းကိုလည်း မယ်
ကုန်းဟု ယခုတိုင် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

မယ်မှန်ကုန်းရာဇဝင်မှာ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့သည်။
ထိုနေရာဝန်းကျင်နေသူများမှာ မယ်မှန်ကုန်း ရာဇဝင်
ကို လူတိုင်းလိုလို သိခဲ့ကြသည်။

ဆရာလေးက သူမသိသည့် မယ်မှန်ကုန်းအကြောင်း ငြော
ခဲ့သည်။

“မယ်မှန်ကုန်း အကြောင်းကတော့ ဒီနားမှာနေတဲ့သူ
အားလုံးလိုလို သိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းတာ တစ်ခုကတော့
ခေါ်သော့ကြီးဟာ သူတို့မိသားစုနဲ့နေစဉ်တုန်းက အကောင်းပဲ။ အ

ပြောသံ မကြားရဘူး။ သူစိတ်နောက်သွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ့ကိုယ် သူ မယ်မှန် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုပြီး မယ်မှန်အလာကို ကြောက်ရွံ့စွာနဲ့ စောင့်မျှော်နေခဲ့တယ်။ တူမကိုလည်းမြင်ရော မယ်မှန်ဆိုပြီး ကြောက် ကြောက်လန့်လန့် ဖြစ်သွားတာပဲ”

“ဆရာလေးရယ် . . . တပည့်တော်မှာလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောပြစရာရှိတယ်။ တကယ်တော့ သမီးက ဗေဒင်ဝါသနာ သိပ်မပါ ဘူး။ အဖေကြောင့်သာ ဗေဒင်ပညာကိုသင်ခဲ့ရတာ၊ သင်တော့လည်း အရမ်းတတ်လွယ်လို့ အဖေကတောင် ဗေဒင်ဆရာသေလို့ ဝင်စားသ လားလို့တောင် ခဏခဏပြောတယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

“နောက်ပြီးတော့ ဒေါ်သော့ကြီးနဲ့ တူတဲ့မိန်းမကြီးတစ် ယောက်ကိုလည်း တပည့်တော် အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီ မိန်းမကြီးက “ဗေဒင်ဟောတာမှန်လွန်းလို့ နင့်ကိုသေဒဏ်ပေး ပလို့” လို့ပြောတယ်”

“ဒါဆိုရင် ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်နေတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဆရာလေး။ တပည့်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့တဲ့ မယ်မှန်အကြောင်းနဲ့ ဘာကြောင့်များ ဆက်နွယ်နေ ပါလိမ့်”

ဤသို့ထူးခြားစွာ တိုက်ဆိုင်နေသည့် အကြောင်းအရာမှာ ကျွန်ုပ်မ၏ညာဏ်ဖြင့် လိုက်မပီခဲ့ချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဒေါ်သော့ ကြီးတစ်ယောက် သည်လိုအဖြစ်ဆိုးနှင့် တိုးခဲ့ရသည်ကိုမူ လူသားချင်း ဓာနာထောက်ထားသောအားဖြင့် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်မသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက တစ်ခါက တစ်ဘဝတွင် ဗေဒင်ဆရာမ မယ်မှန်ဖြစ်ခဲ့လေသလား။ အကြောင်း

တိုက်ဆိုင်စွာ ဤအရပ်ဒေသသို့ ရောက်ခဲ့လေသလား . . .

မယ်မှန်မသေခင် ကျိန်ဆိုခဲ့သည့် "ဗြူးစားကတော် မယ်မှန်သည် ကျွန်မကြောင့် အသေဆိုးဖြင့် သေဆုံးရပါစေသား" ဟူသည့် ကျိန်စာဆိုတို့အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာခဲ့လေသလား။

ကျွန်မအတွေးများ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

တစ်ဘဝက ဆုတောင်းခဲ့သော ကျိန်စာဆိုကြောင့် ဒေါ်သော့ကြီးမှာ အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့ပါလျှင် သည်ဝဋ်ကြွေး သည်ဘဝမှာသာ ဆုံးပါစေတော့။ သံသရာခြားရဟတ်မှာ တစ်ပတ်ထပ်မံမလည်ပတ်ခင် တော့ပေ။

သည်မျှ တိုက်ဆိုင်ခဲ့သည့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သော့အား ကျွန်မက ဆွမ်းသွပ်အမျှဝေကာ ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းခဲ့ပါသည်။

လည်ပတ်နေသော သံသရာ၌ မယ်မှန်ကုန်းမှ အမုန်းကျိန်စာဆိုတို့ အငြိုးပျက်ဖြေ ပြေပါစေတော့ . . .

BOB MARLEY
NOVEMBER
1972

လေးဘဝလူဝင်စား

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အားလပ်ချိန်များစွာ ရရှိခဲ့ပေရာ တစ်ဖက်တွင် တရားသာစရာ ကျင့်ကြံပွားများခြင်း၌ အာရုံစိုက်ပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင် ဝါသနာအလျောက် ဆေးကုသခြင်း အလုပ်ကိုလည်း အချိန်ပိုင်းခြား လုပ်ထိုက်လျက် ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆေးခန်းအမည်မှာ "သန္တိသုခ" ဖြစ်ပြီး စေတနာဆေးကုသခန်း ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ရောဂါကျန်းမာရေးကိုသာ အထူးပြု ကုသပေးသည်ဖြစ်၍ လူနာမှာမူ မများလှပေ။ ထို့ကြောင့် အားထပ်သော အချိန်များ၌ စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချ ကုသမှုအသစ်ကို အာရုံစိုက်လေ့လာခဲ့ပြီး ထိုနည်းများဖြင့် ကုသလာခဲ့ရာ အောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိခဲ့ပေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရရှိသကဲ့သို့ နာမည်လည်း အတော်အတန် ကြီးလာခဲ့ပြန်သည်။

ခေတ်သစ် စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချပညာဖြင့် ရောဂါအမျိုးမျိုး ကုသခြင်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ခေတ်စားလျက်ရှိ၏။

ဘီစီ ၁၆၀၀ ခန့်က တရုတ်ဆေးပညာပေခင်ကြီး ဝေါင်တိုင်း (Wang Tai)၏ လက်နှင့် သုံးသပ်သောနည်းနှင့် ဂါထာရွတ်ကုသခြင်း များ၊ ရှေးခေတ်အီဂျစ်တို့၏ အိပ်စက်ခြင်း ဘုရားကျောင်း (Sleep temple) မနုဗ္ဗသတ်ကျမ်းလာ ဘီစီ ၁၅၀၀ ခန့်က အိန္ဒိယမှ ဟိန္ဒူတို့၏ စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချကုသခြင်း စသည်တို့မှ မြစ်ဖျားခံလာခဲ့သော စိတ်ညှို့ ပညာနှင့် ရောဂါကုသခြင်းများသည် ၁၈ ရာစုတွင် မားကွစ်(Marquis) ၏ စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချ အခြေခံမှုများကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ရာမှ တဆင့် ယနေ့တိုင် လက်ခံသုံးစွဲသည့်အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေသည်။

၁၈၈၉ တွင် စစ်ဆေးရေးနှင့် ကုသရေးစိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချ ယုဂဆိုင်ရာ ပထမဆုံးနိုင်ငံတကာ ကွန်ဂရက်ကို ကျင်းပနိုင်ခဲ့၏။ ဆစ်ဂမန်ဖရွိုက်(Forel Schilders)နှင့် အင်မလီကူကေး (Emile coue) သဘော ကျော်ကြားသော စိတ်ပညာရှင်များ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကူဘေး၏ ပြောင်းပြန်တုံ့ပြန်ခြင်းနိယာမ (Law of Reversed Effect) သည် အထူးကျော်ကြားလာခဲ့၏။

ရေဒီယိုအသံလွှင့်သူနှင့် ဖျော်ဖြေရေးသမား တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော ဒုဗ်အဲမင် (Dane Elman) သည် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ စိတ်ညှို့ပညာ လမ်းထွင်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏ စိတ်ညှို့ခြင်းဆိုင်ရာ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆို ချက်များကို ယနေ့တိုင် သုံးစွဲနေကြဆဲဖြစ်လေသည်။ သူ့လက်ရာ ဖြစ်သော စိတ်ညှို့ပညာတွေ့ရှိချက်နှင့် စိတ်ညှို့ကုသခြင်း စာအုပ် တစ်အုပ် အသံသွင်းတိတ်ခွေအချို့ ရှိပါသည်။

၁၉၇၃ တွင် အဲရစ်ဆင် (Erickson)၏ ထူးခြားသော ရေထုံး

များ စာအုပ်ထုတ်ဝေပြီးနောက် သူ့ကုထုံးများ ကျော်ကြားလာသည်။
ဂျွန်အရင်ဒါ (John grinder)နှင့် ရစ်ချတ်ဆင်ဒလာ (Richard Bandoer)
တို့ ၁၉၇၅ တွင် တည်ဆောက်ခဲ့သော စိတ်ဥျှိုနည်းမူသစ်သည် ၂၀
ရာစုနောက်ပိုင်းတွင် လျင်မြန်စွာ ပြန့်ပွားလာခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ရသမျှ စိတ်ဥျှိုပညာနှင့် ကုထုံးများကို
အားစိုက်လေ့လာခဲ့ပြီးနောက် လက်တွေ့နယ်ပယ်၌ အသုံးချရင်း ကုသ
ကုသရင်း နည်းသစ်များစွာဖွဲ့လာခဲ့ရာ စိတ်နယ်လွန်အဖြစ်အပျက်
များ (Parapsychological events) အသက်ပြန်ဆုတ်ခြင်း (Age
regression) နှင့် အသက်ရှေ့တိုးခြင်း (Age Progression)တို့ကိုယ်
အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်ကုသနိုင်သည်ထိ ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မှု
ရရှိလာခဲ့ပေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ . . .

ကျွန်ုပ်၏ ဆေးခန်းအတွင်းသို့ လူနှစ်ဦး ဝင်ရောက်လာခဲ့
လေသည်။ လူနှစ်ယောက်ဆိုရာ၌ တစ်ဦးမှာကျွန်ုပ်နှင့် ရွယ်တူခန့်ရှိ
မည်ဟု မုန်းဆရာသော အသက်(၇၀)အရွယ် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်
တစ်ဦးမှာ ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်အရွယ်ကလေး (ယောက်ျားကလေး)
တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့၏ အသက်အရွယ်အနေအထားနှင့် ရုပ်ရည်ကို လည်း
ကောင်း သူတို့၏ ဆက်ရေးပုံစံကိုလည်းကောင်း အကဲခတ်၍ မြေအဘိုး
နှစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်မိပေ၏။

• “ကြွပါခင်ဗျာ . . . ကြွပါ”

ကျွန်ုပ်ကပင် ဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်မိပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏
ဆေးခန်းတွင် ဝန်ထမ်းသူနာပြုနှင့် လက်ထောက်ဆရာဝန်များ ထားရှိ
ခြင်းမရှိဘဲ လိုအပ်မှသာ ကျွန်ုပ်၏မိသားစုဝင်တစ်ဦးဦး သို့မဟုတ် တပည့်

တစ်ဦးဦးကို ခေါ်ယူသည်အလျောက် ယနေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား ကုသ
စရာ လူ့ ချီးသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ဆေးခန်းတွင် ရှိနေပေ
သည်။

“ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက္ကပါလား ခင်ဗျာ”

အဘိုးဖြစ်သူက ရည်မှန်စွာမေးမြန်းစုံစမ်းပြီး မြေးဖြစ်သော
ကလေးငယ်လေးမူ သူ့အဘိုး၏လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆွဲထားလေ
သည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အဘိုးဖြစ်သူက ကျေနပ်ပြုံးဝင်းပပဖြင့် . . .

“ကျွန်တော့်မြေးကလေးကို ဆေးကုသပေးဖို့ ဆရာဝန်ကြီးကို
ဆပ်နှံချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု နီဒါန်းယိုးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း သူတို့အားနေရာထိုင်ခင်းများ ချပေးပြီး

“ကျွန်တော် တတ်စွမ်းသရွေ့ ကုသပေးပါမယ်ခင်ဗျာ”

ကတိပြုလိုက်ပါသည်။

“ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး အထူးကျွမ်းကျင်တဲ့
ရှုံ့လိလို့ ကျော်နေတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားကိုးပြီး လာခဲ့ရတာ
ဟောဒီ . . . ကျွန်တော့်မြေးကလေး အတွက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါဦး ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဦးအောင်မြိုင်ပါ။ အငြိမ်းစားကျောင်း
ဆရာ တစ်ဦးပါ။ ဟောဒီ ကလေးကတော့ ကျွန်တော့်သားငယ်က ပွေး
သာတဲ့ မြေးငယ်ပေါ့ခင်ဗျာ။ သူ့နာမည် မောင်စာနည်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြေးကလေးက အခုအသက်ခုနစ်နှစ်ထဲမှာပါ။ ဒုတိယတန်း
ပညာသင်နေပါတယ်။ အဖြစ်ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပါပဲခင်ဗျာ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဦးအောင်မြိုင် စကားပြောနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ရောဂါရှင်ဟုသိထားသော မောင်စာနည်ကလေးကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေရာတွင် စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါလက္ခဏာပြသည့် အမူအရာများ၊ အကြည့်များ စိုးစဉ်းမျှမရှိကြောင်း သုံးသပ်မိပေသည်။ သူသည် သူ့အဘိုးဖြစ်သူ ပြောစကားများကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လျက်ရှိနေပေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘယ်လိုဆန်းတာလဲ ခင်ဗျ”

“အဲ . . . ဒီလိုပါ ဆရာဝန်ကြီးခင်ဗျာ။ မြေးကလေးဟာ စတင်မွေးဖွားလာတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ့မိခင် သူ့ဖခင်တွေထံမှာ မနေဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ပဲ အတူနေပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ။ ဘယ်ကစပြောရမလဲ မသိအောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတတ်သလောက် ပြောပြရရင် သူ့ကိုမွေးပြီးလို့ ဆေးရုံမှာသူ့အမေက နို့တိုက်မယ်လုပ်တဲ့အခါ နို့ကိုမစို့ဘဲ တအားအော် ငိုတော့တာပါပဲ။ သူ့အမေဆီကနေ သူ့နာဖြူဆရာမတွေက ယူပြီးချီလိုက်တဲ့အခါ ကလေးက အငိုတိတ်သွားဖိတယ်။ တစ်ခါနို့တိုက်ဖို့ သူ့အမေဆီကို ကလေးအပ်လိုက်တာနဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ငိုပြန်တာပါပဲ။ ဒါဟာ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မဟုတ်ဘဲ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်နေပေတော့ သူ့ကိုမိခင်နို့မစို့စေတော့ဘဲ နို့ဘူးသာ တိုက်ကျွေးရတော့တာပါပဲ”

“နောက်တော့ကော ခင်ဗျာ”

“ပြောရရင် ဆရာဝန်ကြီး ယုံပါမလားတောင်မသိပါဘူး။ ခုလို ကြီးပြင်းလာတဲ့အထိ မြေးလေးဟာသူ့မိခင်ရဲ့ နို့ကိုတစ်စက်မှ မစို့ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ထို့အတူပဲ မိခင်ရဲ့အပက်အပွေ၊ အချောအဖြူလည်း တစ်ကြိမ်မျှ လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ အတူလည်း မအိပ်ပါဘူး”

“အဆန်းပါလား ခင်ဗျာ။ မိခင်နို့သားဟာ ဒီလိုမဖြစ်ကောင်

ဘူး။ ဒါမျိုးကလည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။”

ကျွန်ုပ်ကလေးပင် အံ့ဩမိရသမျှ ဖော်ထုတ်ဝန်ခံလိုက်မိပါ၏။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကလေးဆိုတာ မိခင်နို့ကို အငမ်း
ပေးပတ်ကြတယ်။ မိခင်ရဲ့ရင်ငွေ့ကို အသာငမ်းငမ်း လိုချင်ကြတယ်။
မိခင်ရဲ့အချောအမြှူကို ခံယူလိုကြတယ်။ ဒီကလေးကတော့ အဲဒီ သဘာဝ
နဲ့ဆုံးဝကို ဆန့်ကျင်နေတော့တာပါပဲ။ မိခင်က ပေ့ဖို့ချိုဖို့မပြောနဲ့ မိခင်
ပြောတာနဲ့ မိခင်အနား ရောက်လာတာနဲ့ တစ္ဆေသရဲ အခြောက်ခံ
သလို ကြောက်လန့်တကြား ငိုတော့တာချည်းပဲ”

“ခဏ . . . ခဏလေး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တစ်ခု မေးပါရ
အေး ဦးအောင်မြိုင်ပြောတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အတိအကျလေး
အစဉ်ပြီး စဉ်းစားအဖြေထုတ်ပေးပါ။ ကလေးက ငိုတာချည်းပဲလား
ကြောက်လန့်နေတဲ့ လက္ခဏာပါ ပါဝင်နေတာလား။”

ကျွန်ုပ်က မေးခွန်းတစ်ခုကို ထုတ်၍ ကလေး၏ပြဿနာကို
အောင် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

“အဲ . . . ဆရာဝန်ကြီးမေးတာ ဟုတ်သဗျ။ ကလေးက
အမေနဲ့တွေ့ရင် ငိုတာရိုးရိုးပုံမဟုတ်ဘူး။ ကြောက်လန့်တကြား ငိုပုံ
ခင်ဗျ။ သေချာတယ်။ ကြောက်လန့်ပြီး ငိုတာမျိုးပါပဲ”

ကျွန်ုပ်ကလေးကို ပြုံး၍ပြလိုက်ပြီး

“သားလေးက သားလေးရဲ့အမေကို မချစ်ဘူးလား” ဟု မေး
လိုက်ပါသည်။

မောင်စာနည်က ခေါင်းခါပြပါသည်။

“မချစ်ဘူး” ဟုလည်း ခပ်တိုတိုဖြေပါသည်။

“သားလေးအမေကတော့ သားလေးကို သိပ်ချစ်မှာကွယ့်”

“မချစ်ပါဘူး”

“သားလေး ထင်လို့ပါ။ သားကိုမချစ်တဲ့ အမေဆိုတာ မရှိပါဘူး”

မောင်စာနည် ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

ကျွန်ုပ်က ဦးအောင်မြိုင်ကို မျက်နှာပြန်မူပြီး

“ကလေးက သူ့အဖေကိုရော မချစ်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အတူတူပါပဲ ခင်ဗျာ။ သူ့အမေ အတိုင်းပါပဲ။ ငယ်စဉ်က သူ့အဖေကိုမြင်ရင် တစ္ဆေသစ်မြင်သလို ငိုခဲ့ပြီး အခုတော့ မျက်နှာချင်းကို မဆိုင်တော့ဘူးခင်ဗျ”

“ဒါဆို တခြားသူတွေကိုရော”

“အဘိုးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အခုဆရာဝန်ကြီးမြင်တဲ့ အတိုင်း ချစ်ခင်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ အဲဒီအိမ်မှာကလည်း ကျွန်တော်တို့ပဲ ရှိတာခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ရယ် သားနဲ့ချွေးမရယ်၊ ဒီပြေးလေးရယ်ပါပဲ။ ချွေးမကလည်း ဒီကလေးတစ်ယောက်ပဲ မွေးတာခင်ဗျ”

“ကျောင်းမှာရော တခြားသူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေမှာ ဘာပြဿနာရှိလဲ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကရော ဘာပြောလဲ”

“ပြဿနာ လုံးဝမရှိပါဘူး။ သူ့အတန်းပိုင်ဆရာမကလည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တာ။ လိပ်လည်း လိမ္မာတယ်။ စာလည်းတော်တယ်တဲ့”

ကျွန်ုပ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကဲ . . . မောင်စာနည် ဘာဘာဆီလာပါဦး”

“ကျွန်ုပ်က ဒေါ်သောအခါ မောင်စာနည်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မကြောက်မရွံ့ တိုး၍လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်စာနည်၏ ကိုယ်ကာယပိုင်းဆိုင်ရာ စမ်း

ပစ်ခတ်ဆေးဖူးဖူးကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုလုပ်စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ
အိပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဥပမာတစ်ခုတစ်ရာ မရှိကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

“ကဲ . . . ဦးအောင်မြိုင်ရေ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့
အခုလို မေးမြန်းစစ်ဆေးကြည့်မှုအရ ခန့်မှန်းလို့ရတာကတော့ မောင်
နည်ဟာ ပွေးဖွားလာကတည်းက အခုလိုဖြစ်လာတာဆိုတော့ ဒီဘဝ
အဝန်းကျင်က စေ့ဆော်ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာ
မပါတယ်။”

ဆိုလိုတာက အတိတ်ဘဝက စိတ်ဒဏ်သင့်ခြင်းအကြောင်း
အစုံရပ်ရပ်ကြောင့် ဒီဘဝမှာ အကျိုးဆက်ဖြစ်လာရတာပါ။ အချိန်
နည်းနည်းယူပြီး ကုသရမယ်။ သူ့ကိုစိတ်ဒဏ်ဖြေခြင်း (Abreaction)
နည်းနဲ့ ကုသပေးရပါမယ်။ ဒီလိုကုသနိုင်ဖို့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်သွား
လေ့ရှိမယ်။ အသက်ပြန်ဆုတ်ခြင်း (Age Regression) နည်းနဲ့ပေါ့။
သူ့ကိုရှေးဘဝ ကိုပြန်ဆုတ်ပြီး စိတ်ဒဏ်သင့်ခြင်း အကြောင်းအရင်း
ကို ဖော်ထုတ်ပြီးမှ အဲဒီဒဏ်ကို ဖြေပေးရမှာပါ။”

ကျွန်ုပ် အတွေ့အကြုံနှင့် စမ်းသပ်မှုကို အခြေခံ၍အဖြေ
အတိတ်ပြလိုက်ရာ ဦးအောင်မြိုင်က အံ့သြစွာဖြင့်

“ရှေးဘဝကို ပြန်ဆုတ်မယ် ဟုတ်လား”
မေးမြန်းပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပေသည်။

“မှန်ပါတယ် . . . ဘဝပြန်ဆုတ်ခြင်း (Life Regression)
ရပါမယ်”

“အဲဒီလို လုပ်လို့ရပါသလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ညှိပညာနဲ့ လုပ်ယူရမှာပဲ။ သူ့ကို ဒီလိုဖြေ
ပြီး သူ့ရဲ့မသိစိတ်လို့ခေါ်တဲ့ အဝင်စိတ်ကို အတိတ်ဘဝဆီ လွှတ်ရ

မှာပါ။ ပြီးမှ အဲဒီအဝင်စိတ်ကို စိတ်ဒဏ်ဖြေခြင်းနည်းနဲ့ ကုသမှာပဲ။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာဝန်ကြီးခင်ဗျာ။ ဆရာဝန်ကြီးကို တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးကို ကျွန်တော့်မြေးကလေး အားတယ်။ အစွမ်းကုန် ကုသပေးပါခင်ဗျာ”

“ကဲ . . . ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်ပြန်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်က ကုသမှုစကြတာပေါ့ခင်ဗျာ”

မောင်စာနည်တို့မြေးအဘိုး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အတွေးများဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

မောင်စာနည်သည် အတိတ်ဘဝက ဘာဖြစ်ခဲ့ပါသနည်း။

ကျွန်ုပ်၏ ကုသခန်းထဲတွင် မောင်စာနည်ကို နေရာချပေးလိုက်ပြီး သူ့အဘိုးဦးအောင်မြိုင်ကို အခန်း၏တစ်နေရာတွင် ထိုင်စေလိုက်ပါသည်။ ဦးအောင်မြိုင်အား ကျွန်ုပ်က မောင်စာနည်ကို မေးမြန်းရာမှ နေ့စဉ် တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်မပြောရန်လည်း မှာထားရပါသည်။

မောင်စာနည်သည် ကျွန်ုပ်နေရာချပေးသော ပတ်ရပ်ကုထုထိုင်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ကလေးဆိုသော်လည်း မောင်စာနည်သည် သူ့စိမ်းကို ရွံ့ကြောက်စိတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ကို ရွံ့ကြောက်စိတ်

သည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရှိရပေ၏။ သို့ဖြစ်၍သူ၏ အကြောက်ဝေဒနာမှာ သဘာဝ စိတ်နှလုံးမှာ သူနှင့်လတ်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ၏ဘေးဘက်တွင် နေရာယူလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ လက်တစ်ဖက်က သူ၏ဖက်ပိုက်ကို အုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“သားလေး ရှေ့မှာရှိတဲ့ မီးလုံးကလေးကို ကြည့်မယ်။ မီးလုံးကလေးကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေမယ်။ သားလေးရဲ့ စိတ်ကို အဲဒီ မီးလုံးကလေးထဲမှာ ရှိနေအောင်ကြိုးစားမယ် ဟုတ်ပြီနော်”

ကျွန်ုပ်က သူ၏ဖက်ပိုက်ကို အုပ်ကိုင်ထားသည်လက်အား အားပြုကာ သူ့အား ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ အသာအယာလှုပ်ယမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟော . . . သားလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အကြောအခြင်တွေ ခြေလျော့လာပြီ။ သားလေးက မီးလုံးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ မီးလုံးရဲ့ အလင်းရောင်ကို မြင်နေတယ်။ အလင်းရောင်တွေက တစ်ခါတစ်ခါ သားလေးကို လွှမ်းခြုံလိုက်သလို ရှိနေတယ်။ သားလေးရဲ့ မျက်ခွံတွေ လေးလာပြီ။ သားလေးရဲ့ စိတ်တွေထိုင်းမှိုင်းလာပြီ”

“သားလေးရဲ့မျက်ခွံတွေ ပိုပြီးလေးလံလာပြီ။ သားလေး အိပ်ချင်လာပြီ။ သားလေးရှေ့က မီးလုံးကလေးက သားလေးရဲ့နဖူးကို ဝပ်လိုက်တာနဲ့ သားလေးဟာ လုံးဝနှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့မယ်။ အိပ်ပျော်နေပေမယ့်လည်း ဘာဘရဲ့စကားသံကို ကောင်းကောင်း ကြားနေရတယ်”

“ဟော . . . သားလေးရဲ့ မျက်နှာတွေ ပိတ်ကျသွားပြီ”
ကျွန်ုပ်က မီးသီးကိုဆွဲယူကာ သူ၏နဖူးနှင့် အသာထိလိုက်သည်။

“သားလေး အိပ်မောကျသွားပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံပြီး ပျော့ခွေလာနေပြီ။ အဝတ်ရေစိုကို ပုံထားလိုက်သလို ပုံကျသွားပြီ”

မောင်စာနည် အိပ်မောကျသွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အား သက်သောင့်သက်သာရှိနေစဉ် ပွေ့ယူပြီးဆိုဖာတစ်ခုပါ၌ ချော့လိုက်သည်။ ထိုသို့ ဆိုဖာပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးနေစဉ် အတွင်းတွင် လည်း သူ့အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ တဖွဖွပြောပြပေးနေရပေသည်။

ထို့နောက် . . .

“သားလေးဟာ အခုဆိုရင် အတိတ်ကို ပြန်သွားနေပြီ။ အတိတ်ဘဝကိုပြန်ပြီး ခရီးသွားနေပြီ။ မကြာခင်မှာ အတိတ်ဘဝက ကြောင်းလေးတွေ၊ အတိတ်ဘဝက အဖြစ်လေးတွေကို မြင်လာတော့မယ်။ မင်းရဲ့ဘဝင်စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အတိတ်ဘဝတစ်ခုဆိုလို့ မင်းရောက်သွားတော့မယ်”

မောင်စာနည်အား ကျွန်ုပ်ရှေ့မှနေ၍ တစ်လုံးချင်းပြောပြနေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မီးရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေ၏။

“ဟော . . . အတိတ်ဘဝကို သားလေးပြန်ရောက်သွားပြီ။ အတိတ်ဘဝက သားလေးနေခဲ့တဲ့အိမ်ကို မြင်လာရပြီ။ ဟုတ်တယ် . . . သားလေး မြင်နေရပြီ။ သားလေးရဲ့အိမ်ကို မြင်နေရပြီ . . . ဟုတ်တယ် နော် . . . ဘာကို ပြန်ပြောစမ်း”

ဦးအောင်မြိုင်ထံမှ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကျွန်ုပ်ကြားနေရသည်။

မောင်စာနည်၏ ခုတ်ခမ်းများလှုပ်လာ၏။

“အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို သားတွေ့ရတယ်၊ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးလဲ။

အစ်သားအိမ်ကြီး။ ဟာ . . . အိမ်ကြီးက သားတို့အိမ်ကြီးပဲ”

“အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဘာတွေ့ရလဲ။ ဘယ်သူတွေ့ကို တွေ့ရလဲ”

“အပေါ်ထပ်မှာ ဘုရားစင်ရှိတယ်။ အခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်
နဲ့ပေါ်မှာ တိုက်ပုံနဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ပုံ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ အဘိုး
နဲ့ပဲ”

“လူတွေ တွေ့ရလား”

“ငါတွေ့ရတယ် လူတစ်ယောက် သူကအဖေပဲ။ ပြီးတော့
မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ အမေပေါ့ သူတို့စကားပြော
နေတယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . . သားလေးက ဘယ်မှာလဲ။ သားလေးက ဘာ
လဲ”

“ခွေးကလေးက မိန်းမကြီးဘေးနားမှာ ပွတ်သီးပွတ်သပ်
လုပ်နေတဲ့ ခွေးကလေးတစ်ကောင် တွေ့ရတယ်။ ခွေးကလေးက အနီ
ကလေး လည်ပင်းမှာ အဖြူကွက်နဲ့ အဲဒါ သားပေါ့”

“ပြီးတော့ဇရာ”

“မိန်းမကြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ခွေးကလေးက မိန်းမ
ကြီးနောက် ပြေးလိုက်တယ်။ မိန်းမကြီးက မောင်းထုတ်တယ်။ ခွေး
ကလေးက မရဘူး။ ကပ်လိုက်တယ်။ လူတွေက မိန်းမကြီးကို ဝိုင်း
မောက်တယ်။ ခွေးစုံတွဲတဲ့။ မိန်းမကြီး စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“နောက်ပြီး ဘာတွေ့ရသေးလဲ”

“မိန်းမကြီးက သူ့ယောက်ျားကို စိတ်ဆိုးပြီးပြောနေတယ်။
ခွေးကလေးကိုလည်း လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ သူ့ယောက်ျားက ခေါင်း
ညှိတ်တယ်။ ဟော . . . ခွေးကလေးကိုဖမ်းပြီး ကြိုးနဲ့တပ်ကြတယ်။
ယောက်ျားက ခွေးကလေးကို အိတ်တစ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အိမ်ကနေ ဆွဲသွားပြီးရေထဲကို သွားပစ်ချလိုက်တယ်။ အား . . . မွန်းလိုက်တာ”

မောင်စာနည်မျက်နှာ၌ ကြောက်လန့်ခြင်းအရိပ်များ ပေါ်နေပြီး ချွေးကလေးများ စိုနေသည်။

“ကဲ . . . သားလေး နားနေလိုက်။ ဘာမှမကြည့်တော့နဲ့ စိတ်ကိုလျော့ထား။ ခဏနေရင် သားလေးနိုးလာမယ်။ သားလေးနိုးလာရင် သက်သောင့်သက်သာနဲ့ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုမရှိ နိုးလာတော့မယ်။ စိတ်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ နိုးလာမယ်။ နောက် ဘက်ကျရင် အစုထက်ပိုပြီး ပြန်ပြန်ဆန်ဆန်နဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူ အိပ်မွေ့ကျသွားရမယ်။ စိတ်ထဲမှာအမှတ်စဉ် တွေရေကြည့်စမ်း။ တစ်ဆယ်ရောက်ရင် ကြည့်ကြည့်လင်လင် နိုးလာမယ်။ ဟုတ်ပြီ တစ် . . . နှစ် . . . သုံး . . . ”

ခဏအကြာတွင် . . .

“ကဲ . . . မျက်လုံးတွေပွင့်ပြီး ကောင်းကောင်းနိုးလာပြီ”

ကျွန်ုပ်စကားအဆုံးတွင် မောင်စာနည် မျက်လုံးဖွင့်လာသည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က သူ့ကိုအပြင်သို့ ခေါ်ယူကာ အနားယူစေသည်။

ပြီးမှ ဦးအောင်မြိုင်ကို အခြားတစ်နေရာသို့ခေါ်ကာ

“ကလေးရဲ့အဖြေတွေ ကြားတယ်နော်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးအောင်မြိုင် မျက်နှာညိုနေသည်။

“သူပြောတဲ့ အတိတ်ဘဝက သူဟာခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူက သူ့သခင်မကို တော်တော်ချစ်ခဲ့ပုံရှိတယ်။ သူပြောသလိုဆိုရင် သူ့သခင်နဲ့ သခင်မဟာ အခုသူ့အဖေနဲ့ အမေပဲ။ ဦးအောင်မြိုင် ရဲ့ပုံကိုလည်း တွေ့တယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီတော့ တစ်ချက်လောက်အကြံ

ကြည့်ရအောင် ဦးအောင်မြိုင်တို့အိမ်မှာ မောင်ဇာနည်ကလေးကို မွေးခင်က ခွေးတစ်ကောင်ရှိခဲ့လား။ ခွေးနီကလေးလည်ပင်းမှာ အဖြူ ချက်နဲ့”

ကျွန်ုပ်မေးလိုက်သည်။

ဦးအောင်မြိုင်တုန်ရီစွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

“ရှိပါတယ် . . . ခွေးနီကလေးတစ်ကောင်ပါ။ လည်ပင်းမှာ

အဖြူကွက်ကလေးနဲ့ပါ။ နီကျားလို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။ အိမ်

အောက်မှာ သားလာပေါက်တဲ့ ခွေးပကြီးကထားခဲ့တဲ့ ခွေးလေးပါ။

နီကျားကို မွေးထားတော့ နီကျားက ကျွန်တော့်ခွေးမကို

သိပ်ချစ်ပါတယ်။ အနားမှာတစ်ချိန်လုံး လိုက်ကပ်နေတာပါပဲ။ စားလည်း

အားမှာ၊ အိပ်လည်းဘေးမှာ၊ သွားလည်းဘေးမှာပေါ့။ နောက်တော့

နီကျားပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကမေးတော့ နီကျားထွက်သွား

တယ် မသိဘူးလို့ ခွေးမကပြောတယ်။ သူတို့ခွေးကလေးကို သတ်

ခံလိုက်တာဟုတ်မှာပါ”

“ဒါဆိုရင် မောင်ဇာနည်လေးဟာ ဦးအောင်မြိုင်တို့ အိမ်မှာ

အတိတ်ဘဝက ခွေးကလေးဖြစ်ခဲ့တာ။ သူတို့သခင်နဲ့ သခင်မက

သူ့ကို ရေထဲပစ်ချပြီး သတ်ပစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဘဝမှာ သူ့အဖေ

အဖေဖြစ်နေတဲ့ သူတွေကို သူကြောက်နေတာပဲ။ ဒါသူစိတ်ဒဏ်

ပင့်နေတာ။

ဒါပေမယ့် စဉ်းစားစရာရှိတာက သူ့ကိုသတ်ခဲ့တဲ့ သူတွေရဲ့

အိမ်မှာ ဘာကြောင့်သူက ပြန်ဝင်စားတာလဲ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ပဋိစ္စ

ပစ္စုပ္ပန်ဒေသနာတော်ဟု အဓိဇ္ဇာနဲ့တဏှာဆိုတဲ့ဝဋ်ဖြစ် ပြပါးရှင်သန်

အလို့ ဘဝအကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ရတာ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့

ခွေးကလေးဟာ သူ့သခင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တဏှာပေါ့။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဒီတဏှာက မကုန်သေးလို့ သူ့ကိုသတ်ခဲ့တဲ့ သခင်မရဲ့ဝမ်းထဲမှာ ပြန်ပြန် ဝင်စားတာ။ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲခင်ဗျ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာဝန်ကြီး ဘယ်လိုကုသပေးမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“မောင်စာနဲ့ အတိတ်ဘဝက ဦးအောင်မြိုင်တို့အိမ်က ခွေးကလေးနီကျား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ဦးအောင်မြိုင်လက်ခံတယ်နော်”

“လက်ခံပါတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ကုသနည်းက ရှိနေပါပြီ။ မယ့် အတိတ်ဘဝက ခွေးကလေးဖြစ်ခဲ့ပြီး အသတ်ခံခဲ့ရသလို စိတ်ဒဏ်သင့်ခဲ့တာလို့ အကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေနိုင်ခဲ့တာ မလုံလောက်သေးဘူးဘူး။ ကျွန်တော်ယူဆတယ် ဦးအောင်မြိုင်။ ဒီခွေးကလေး ဦးအောင်မြိုင်တို့အိမ်မှာ ဘာကြောင့် မွေးဖွားလာတယ် သူ့သခင်မ (ယခုဘဝ သူ့အဖေ) ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒီခွေးဘဝရဲ့ အရင်ဘဝက တဏှာကြောင့်ပဲ။ ကျွန်တော်တွေ့ဖိတယ်။ ဒီအရင်းအမြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ဆက်လိုက်မယ်။ ဦးမယ် ဦးအောင်မြိုင်”

“ဆရာဝန်ကြီး ပြေးကလေးကို အိပ်မွေ့ချပြီး ထပ်မေးဦးမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ခစ်မြစ်ကို ရေဆုံးရေဖျားလိုက်မှ ရှောင်ပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် အိပ်မွေ့ချပြီး ခွေးကလေးဘဝရဲ့ မတိုင်ခင်ဘဝဆို ပြန်သွားခိုင်ရပါဦးမယ်”

“အခုလား ခင်ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး . . . ဒီနေ့ ကလေး ပင်ပန်းနေပြီ။ သုံးရက် ပြောက်တဲ့နေ့မှ ပြန်စမယ်”

“ခွေးကလေးကို အခုအကြောင်းတွေ ပြောပြရမလားခင်ဗျာ”

“မပြောပါနဲ့ . . . အိပ်မွေ့ချစဉ်က သူပြောခဲ့တာတွေ အခု

သူမမှတ်မိပါဘူး။ သူ မသိပါစေနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ”

ဒုတိယအကြိမ် မောင်ဇာနည်ကို ကျွန်ုပ် အိပ်မွေ့ချရာသည်မှာ ပထမအကြိမ် ညွှန်းချက်ပေးထားခဲ့သဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူ အိပ်မောကျသွားခဲ့သည်။

ခွေးကလေး၏ အရင်ဘဝကို ပြန်သွားရန်ကျွန်ုပ်က ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်သည်။

“နှစ်ထပ်အိပ် သစ်သားအိပ်ကြီး တွေပါတယ်။ သားတို့အိမ်ကြီးပါပဲ။ အဘိုးရဲ့ ဓါတ်ပုံကိုလည်း တွေပါတယ်”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် တွေ့ရပါ တယ်။ မိန်းမရဲ့ဘေးမှာ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင် တွေ့ပါတယ်။ ကြောင်ကလေးက သားပါ”

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမက အဖေနဲ့အမေပါ”

“ကြောင်ဝါလေးက မိန်းမနားက မခွာပါဘူး။ ပွတ်သီးပွတ်သပ်နဲ့နေပါတယ်။ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပါတယ်။ မိန်းမက မောင်းချပါတယ်။ ယောက်ျားက ကြောင်ဝါလေးကိုကိုင်ပြီး လွှင့်ပစ်ပါတယ်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အဘိုးက ကြောင်ကလေးကို ချစ်ပါတယ်။ နို့လည်းတိုက်
ပါတယ်”

“အိမ်ကို လာကြတဲ့သူတွေက မိန်းမကို နောက်ပြောင်နေ
ကြပါတယ်။ ကြောင်ဝါလေးရဲ့ ဇနီးတဲ့။ မိန်းမက ပျက်နှာကြီး နီနေတာ
တွေ့ရပါတယ်”

“ဟော . . . မိန်းမက ယောက်ျားကိုဒေါသနဲ့ ပြောနေပါ
တယ်။ အနားက ကြောင်ဝါလေးကိုလည်း ညွှန်ပြနေပါတယ်”

“ယောက်ျားက တုတ်ကြီးကိုလှာပါတယ်။ မိန်းမနားမှာ
ကပ်ပြီး ခေါင်းနဲ့ငှေ့နေတဲ့ ကြောင်ကလေးကို ကုပ်ကနေကိုင်ပြီး
ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ချလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တုတ်ကြီးနဲ့ ကြောင်
ကလေးရဲ့ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်ပါတယ် . . . အား”

ကျွန်ုပ်သည် မောင်စာနည်ကို အိပ်ပွေ့ဖြေစေပြီးနောက် အနား
ယူစေပါသည်။ ထို့နောက် ဦးအောင်မြိုင်ကို သီးသန့်ခေါ်ယူ၍ ဆွေးနွေး
ရပြန်ပါသည်။

“ကဲ . . . ဦးအောင်မြိုင် ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဦးအောင်မြိုင်ရဲ့
အိမ်မှာ ကြောင်ဝါလေးတစ်ကောင် ပွေးခဲ့ဖူးသလား”

ကျွန်ုပ် မေးလိုက်သည်။

ဦးအောင်မြိုင်ပျက်နှာ ညှိပိုင်းနေပါသည်။

“ပွေးခဲ့ဖူးပါတယ် . . . အိမ်ကိုလာနေတဲ့ ဘေးအိမ်က
ကြောင်ကြီးက ပေါက်တာပါ။ အဝါရောင်လေးမို့ ကျွန်တော်ကချစ်ပြီး
ပွေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်က ပွေးခဲ့ပေမယ့် ကြောင်လေးက ချွေးမကိုပဲ
ကပ်ပါတယ်။ ပွတ်သီးပွတ်သပ်နေပါတယ်။ သွားလေရာ လိုက်ပါတယ်။
ချွေးမတို့အိမ်ရာထဲ ဝင်ဝင်အိပ်လို့ ချွေးမက မောင်းမောင်းထုတ်ပါ
တယ်”

“ကြောင်လေးရဲ့ နာမည်က”

“ရွှေဝါပါ”

“ကြောင်လေးကို ခွေးကလေးနီကျား မပွေးခင် ပွေးခဲ့တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရွှေဝါ . . . ဘယ်လိုသေသွားလဲ”

“ခွေးမက ပြောတာကတော့ ခွေးကိုက်လို့ ကြောင်လေး သေသွားတယ် ပြောတာပါပဲ။ ခုလို သူတို့သတ်ပစ်လိုက်သလား ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့ သုံးသပ်ရအောင် ဦးအောင်မြိုင်။ ခွေးကလေးနီကျားရဲ့ အရင်ဘဝက ကြောင်းကလေးရွှေဝါ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဦးအောင်မြိုင်တို့အိမ်မှာပဲ ပွေးခဲ့တယ်။ ထူးခြားတာက ကြောင်ကလေး ရွှေဝါနဲ့ ခွေးကလေးနီကျားဟာ ဘဝဖြစ်စဉ်အတူတူပဲ။ အဓိကအချက်ကို ပြောရရင် ဦးအောင်မြိုင်ရဲ့ ချွေးမ သူတို့သခင် (ယခုဘဝမှာ မောင်စာနည်ရဲ့ မိခင်) ကို နီကျားရော ရွှေဝါပါ အလွန်ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နီကျားရော ရွှေဝါပါ သူတို့သခင်မနဲ့သခင် (မောင်စာနည်ရဲ့ မိခင်နဲ့မခင်) က သတ်ခြင်းကိုခံရတယ်။ ဟုတ်တယ်နော်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဟာ မောင်စာနည်ရဲ့ အရင်ဘဝက ပါလာတဲ့ စိတ်ခံစားမှုသင့်ခြင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြောင်ကလေးရွှေဝါရဲ့ ဘဝဟာလည်း မောင်စာနည်နဲ့ သူမိဘတွေ့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းအစ မဟုတ်သေးဘူး ဦးအောင်မြိုင်”

“ခင်ဗျာ”

“ကြောင်ကလေးရွှေဝါ ခွေးကလေးနီကျားတို့ဟာ သူသခင်မကို ထူးထူးခြားခြား ချစ်ခင်နေခဲ့တာဟာ အတိတ်ဘဝက တဏှာ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကြောင့်။ ဒါကြောင့် ရွှေဝါရဲ့ ရှေ့ဘဝတစ်ခု ရှိဦးမယ်လို့ ယူဆရတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား . . . ဆရာ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် . . . သေလည်း သေချာတယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာက မြေးလေးကို အိပ်မွေ့ထပ်ချပြီး မေးဦးမှာ ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မေးရဦးမှာပါ။ ကြောင်ကလေးရွှေဝါရဲ့ ရှေ့က ဘဝတစ်ခုဆီကို သူ့ကိုအိပ်မွေ့ချပြီး လွှတ်ရဦးမှာပါ”

“ဘယ်တော့လဲ ဆရာ”

“နောက် သုံးရက်မှာပေါ့ခင်ဗျာ”

တတိယအကြိမ် စိတ်ညှို့အိပ်မွေ့ချပြီး မောင်စာနည်ကလေး၏ ယခင် သုံးဘဝမြောက်ဘဝကို ကျွန်ုပ်ပြန်လည် မေးစမ်းဖော်ထုတ်သောအခါ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဘဝတစ်ခုကို တွေ့ရှိရပြန်လေသည်။

ထိုဘဝတွင် . . .

မောင်စာနည်လေးသည် ဦးအောင်မြိုင်တို့အိမ်တွင် မြွေဖြစ်လာ၏။ ထိုမြွေသည် အိမ်သားများ အထူးသဖြင့် (မောင်စာနည်အပေ)

မပွေးအား အထူးခင်တွယ်နေသည်။

လူနှင့်မြွေ ဘဝချင်းမတူသော်လည်း ထိုမြွေသည် မည်သူကိုမျှ အန္တရာယ်မပြု။

မပွေးမီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေလျှင် မြွေကမီးဖိုထဲ ဝင်လာကာ မပွေးနားတွင် ခွေနေ၏။ မပွေးကလန့်၍ ခြောက်လှန့်လွတ်မှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မပွေး အိမ်ရှေ့တွင်ရှိနေလျှင် မြွေကအပေါ်မှနေ၍ မပွေးပေါ်သွဲချဆင်းလာ၏။ မပွေးကကြောက်၍ ရိုက်နှက်လွတ်မှ ပြန်ထွက်သွား၏။

မပွေးအိပ်နေလျှင် မပွေးဘေးသို့ဝင်လာကာ ဘေးချင်းယှဉ်၍ အိပ်သည်။ မပွေးမိုးလာပြီး ကြောက်လန့်သဖြင့် မြွေကလျော့ခနဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကြာတော့ မပွေးစိတ်မရှည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူအား တီးတိုးပြောသည်။

“ဒီမြွေက ရိုးရိုးမြွေမဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ရိုးရိုးမြွေမဟုတ်လို့ ဘာမြွေဖြစ်ရမှာလဲ၊ နတ်မြွေလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ဝင်စားတာများ ဖြစ်မလားလို့”

“မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်နိုင်တယ်ရှင် . . . ဒီမြွေက ကျွန်မရှိတဲ့နေရာ အမြဲလာတယ်။ အိပ်ရာထဲတောင် ဝင်ဝင်လာတာ ရှင်အသိပဲ။ ကျွန်မသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်”

“ဒါများ ဘာခက်တာမှတ်လို့ကွာ”

တစ်နေ့တွင် . . .

မြွေက မပွေးရှိရာ မီးဖိုထဲဝင်လာသည်။ မပွေးယောက်ျား

ကိုမြဦးက တုတ်နှင့်မြွေကို ရိုက်သတ်လိုက်သည်။

ကိုမြဦးမခင် ဦးအောင်မြိုင်သိသောအခါ . . .

“မင်းတို့ကကွာ သတ္တဝါတစ်ခုရဲ့ အသက်ကို လွယ်လွယ်ထေး
သတ်ဖြတ်ပစ်ရက်တယ်။ ဒီမြွေက ငါတို့ကို အန္တရာယ်မှပေးတာ။ ထို့နဲ့
ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိလို့ လာနေတာဖြစ်မှာကွ”

စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။

“အဖေက တာသီလဲ။ မြွေက မွှေးနားမှာချည်းပဲ။ တစ်နေ့
အန္တရာယ်မပြုဘူး မပြောနိုင်ဘူး”

ကိုမြဦးက ပြန်ပြော၏။

မမွှေးကလည်း . . .

“ကျွန်မကို ပတ်ဝန်းကျင်ကတောင် မြွေရဲ့မိန်းမလို့ နောက်
ပြောင်တာခံရတယ် အဖေရဲ့ . . . ရှက်စရာပဲဦး”

ဖြေရှင်းချက် ဝင်ပေးသည်။

ပြီးပြီးသားကိစ္စပို့ ဦးအောင်မြိုင်ဘာမျှ ထပ်မပြောတော့။

ကျွန်ုပ်က ဦးအောင်မြိုင်အား ထိုမြွေအကြောင်း မေးခဲ့ရာ
ဦးအောင်မြိုင်က အတည်ပြု၍ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ . . .

ကြောင်ကလေးရွှေဝါ မမွှေးဖွားမီက မြွေတစ်ကောင်ရှိခဲ့
ကြောင်း သေချာသွားသို့ မောင်ဇာနည်လေး၏ ကျန်ခဲ့သောအတိတ်
သုံးဘဝမှာ မြွေဖြစ်ကြောင်း မိုင်မာသွားခဲ့ပေသည်။

“ဆရာဝန်ကြီးခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော်မရှင်းတာက ပြေးက
လေးဟာ ဘာကြောင့် တိရစ္ဆာန်ဘဝတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဘဝ
သစ်တွေ ပြန်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ချွေးမ မမွှေး(အခု
သူ့မိခင်)နဲ့ ဘာကြောင့် ချစ်ခင်မှုတွေရှိခဲ့ရတာလဲ”

ဦးအောင်မြိုင်က မေးသည်။

“ကျွန်တော့် အထင်တော့ အခု ဦးအောင်မြိုင်ပြောတဲ့ အကြောင်းအချက်နှစ်ခုဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်မှုရှိနေတယ်”

“ဘာလို့ပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

“မပွေးကို ခင်တွယ်တဲ့ တဏှာကြောင့် မပွေးအနားမှာ ဘဝ တွေ ပြန်ပြန်ဖြစ်နေရတာပဲ ဦးအောင်မြိုင်”

ကျွန်ုပ် အဖြေအဆုံးတွင် ဦးအောင်မြိုင်၏ မျက်နှာသည် ပို၍ ညိုမှိုင်း အုံ့ဆိုင်းသွားခဲ့သေးသည်။ သူ့မျက်ဝန်းများတွင် မျက်ရည်များ စိမ့်အိုင်လာသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် မြင်တွေ့လိုက်ရပေသည်။

သူ့တွင် ဝေဒနာတစ်ခုခု ရှိနေခဲ့ပြီ။

ထိုဝေဒနာနှင့် ကျွန်ုပ်၏စကားတို့ တိုက်ဆိုင်ဆက်နွယ် သွားခဲ့ပေပြီ။ ထိုအကြောင်းအရင်းကိုသာ ကျွန်ုပ်မသိရသေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးအောင်မြိုင် ဘာမျှမပြောဘဲ ငူငူကြီးငေးနေသည်ကို တစ်ခဏမျှ အကဲ ခတ်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကပင် စကားဆက်လိုက်ရလေ၏။

“ကျွန်ုပ်ကတော့ ဒီမြေဘဝဟာ မောင်စာနည်လေးရဲ့ အရင်း အမြစ်ဘဝ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ထင်တယ် ဦးအောင်မြိုင်။ ဒီမြေရဲ့ အရင်တစ်ဘဝ ရှိရပေဦးမယ်”

“ခင်ဗျာ”

ဦးအောင်မြိုင် မျက်လုံးများပြူးကျယ် သွားခဲ့သည်။

“သေချာပါတယ် . . . တစ်ဘဝရှိသေးတယ်။ အတိတ်လေး ဘဝမြောက်ပေါ့။ အဲဒီဘဝဟာ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မယ် ဦးအောင်မြိုင်”

“ဆရာ . . . မြေးလေးကို အိပ်ပွေ့ချပြီး မေးဦးမှာလား ခင်ဗျာ”

“ဒါပေါ့ ဦးအောင်မြိုင်။ ဒီလောက် ခရီးတွင်လာပြီးမှ ခရီးဆုံး

ကိုမရှာဘဲ လှည့်ပြန်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ပြီးတော့ ဒီအရင်းမြစ်ကို သိမှ ကျွန်တော်က ကုထုံးကိုအတည်ပြုပြီး ကုသပေးလို့ရမှာ”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကြိုသိနေသလို ပါပဲခင်ဗျာ”

ဦးအောင်မြိုင်ထံမှ လေးကန်ဖင့်ခွဲသော စကားလုံးများ ထွက် အန်ကျလာခဲ့လေသည်။

စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် မောင်စာနည်လေးအား ကျွန်ုပ် အိပ်မေ့ ချပြီး စိတ်ညှို့မေးမြန်းသောအခါ သိလာရသည့် သူ၏စတုတ္ထမြောက် ရှေ့ဘဝမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းရုံမက လွမ်းမောဖွယ်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ညှို့အိပ်မေ့ချမှန်းရာမှ ဝင်လာရသော မောင်စာနည်၏ဘဝကို ကျွန်ုပ်ပင်တစ်ဆင့် ပြန်လည်ပြောပြလိုက်ရ ပေသည်။

ထိုဘဝက မောင်စာနည်လေး၏အမည်မှာ ကိုလှဦးဖြစ်ပေ ၏။ ကိုလှဦးသည် ဦးအောင်မြိုင်၏သားကြီး သြရဿဖြစ်ပြီး သူ့တင် မြဦးဟူသော ညီတစ်ယောက်လည်း ရှိပေသည်။ ကျောင်းဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးအောင်မြိုင်မှာ ဇနီးကွယ်လွန်ပြီးနောက် သားနှစ်

သောက်ကို ဖခင်ရော မိခင်မေတ္တာနှင့်ပါ ပြုစုထိန်းကျောင်းလာခဲ့ပေ
သည်။

သားနှစ်ဦးအနက် သားကြီးဖြစ်သူ ကိုလှဦးမှာ လိမ္မာရည်
ဖွန်ပြီး ပညာထူးချွန်ပါသော်လည်း သားငယ်ဖြစ်သူမြဦးမှာ ပညာတွင်
မထွန်းပေါက်ရုံမက အပျော်အပါးနှင့် သောက်စားပူးယစ်ခြင်းတွင် သူမ
တူဖြစ်ခဲ့ပေရာ ဖခင်ကြီးမှာ သားငယ်အတွက် ရတက်မအေးရှိခဲ့ရ၏။

ကိုလှဦးသည် ဘွဲ့ရပြီးနောက် ဌာနတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်
အမှုထမ်းခဲ့ရာ အရာရှိငယ်ကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မြဦးမှာမူ ဆယ်
တန်းကို တဖုန်းဖုန်းကျကာ လေလွင့်နေသည်။ ကိုလှဦးက ညီဖြစ်
သူကို ချစ်သည်အလျောက် ဖခင်ကြီးကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲရလေ
အောင် မြဦးအားဆိုဆုံးမရင်း အတူနေလျက် ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သားအဖသုံးဦး ကျင်လည်ဖြတ်သန်းနေသော
ဘဝစက်ဝန်းထဲသို့ နောက်တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုသူမှာ မမွေးဖြစ်လေ၏။

မမွေးသည် ကိုလှဦး၏အထက်အရာရှိ ဦးဂုဏ်ရောင်၏ သမီး
ချောကလေး ဖြစ်သည်။ ကိုလှဦးက အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ဦးဂုဏ်ရောင်
အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာရင်း မမွေးကိုတွေ့ကာ နှလုံးသားသည် လှုပ်ရှား
လာမိတော့၏။

မမွေးမှာ ပညာတွင် မပေါက်မြောက်။ သို့သော် အလှဂုဏ်
ဖြင့် မာနကတောက်ကြွားသည်။ ပြီးတော့ အလိုလိုက်ခံရသော ဘဝ
တွင် အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာ နေခဲ့ရသည်ဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း
လျှပ်ပေါ်လော်လီသည် ဝန်းကျင်ဖြစ်ရကား မမွေးမှာ အတောင်တပ်
ဘားသောမြင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့် မမွေးသည် သူ၏အလှဖြင့် ယောက်ျားတကာ

၁၀၈ * သီဟထိပ်တင်စော

ကို ညှို့ပူဖမ်းစားနိုင်ခြင်းအပေါ် များစွာဂုဏ်ယူသူဖြစ်၏။ သူမတွင်
ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများစွာရှိ၏။ ဝဲဘက်သူများစွာရှိ၏။

ကိုလှဦးမှာ ထိုဂုဏ်ရည်များဖြင့် ပြည့်နေသည့် မပွေးကိုမှ
“မြင်မြင်ချင်းပင် ဘာကြောင့်များချစ်ချင်တယ်” ဟူသော သီချင်းကဲ့သို့
ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

မပွေးကို စွဲလမ်း၍ မပွေးရှိရာသို့ အကြောင်းရှိရှိ မရှိရှိ ဝင်ထွက်
သွားလာရင်း ကြာလာသောအခါ မပွေး၏ ပါတနာတစ်ဦး ဖြစ်လာ
ခဲ့လေသည်။

ဦးဂုဏ်ရောင်မှာ ကိုလှဦးကို သဘောကျနှစ်မြိုက်သူ ဖြစ်သည့်
အပြင် သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်ဖြစ်သော သမီးကလေးမပွေး
အတွက် အမြဲရင်ပူနေသူဖြစ်ရကား ကိုလှဦးနှင့် လက်ဆက်ပေးရန်
စိတ်ကူးပေါ်လာ၏။

မစွမ်းရင်းကလည်းရှိ ကန်စွန်းခင်းကလည်း ငြိလေပြီ။ ကိုလှဦး
ကလည်း မပွေးကိုမရလျှင်မနေနိုင် ရောဂါရင့်သန်လာ။ ဦးဂုဏ်ရောင်
ကလည်း သူ့သမီးနှင့်သဘောတူကြောင်း အသိပေးခွင့်ပြုလာလေရာ

အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မိဘတို့ဝတ္တရားအတိုင်း အိမ်ထောင်
ချပေးလိုသော ဦးအောင်မြိုင်က သားကို ဦးဂုဏ်ရောင်၏သမီး မပွေး
နှင့် အာဝါဟာဝါဟမင်္ဂလာ ပြုပေးလိုက်တော့သည်။

ကိုလှဦးအဖို့ အပျော်ရွှင်ဆုံး ကာလများပေတည်း။

“ပွေး”

“ဟင် . . . ဘာလဲ အစ်ကို”

“အစ်ကိုကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“အို . . . အစ်ကို ရင်ခွင်ထဲရောက်ပြီ အစ်ကိုနီးပဲဖြစ်နေ

ပြီ မေးစရာ လိုသေးလို့လား”

“မေးရမယ် မွေးရေ။ အစ်ကိုက လက်မထပ်ခင်မွေးဆိုက
ချစ်ကို ကြိုရထားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

“အစ်ကိုရယ် ပူတတ်ရန်သော။ မွေးကအစ်ကိုမွေးပါ။ မွေး
ချစ်တွေရော၊ မွေးအသွေးအသားအားလုံး အစ်ကိုကို ပုံပေးထား
တာ။ ယုံလိုက်တော့”

ထိုအချိန်က ကိုလှဦးရာထူးတစ်ဆင့်တိုးကာ မကြာခဏ
ဆယ်ဆင်းနေရသောအချိန် ဖြစ်ပေသည်။

နယ်သို့ တစ်လတစ်ကြိမ်၊ နှစ်လတစ်ကြိမ်ခန့် ဆင်းရပြီး
တစ်ကြိမ်တွင် သုံးလေးရက် တစ်ပါတ်စသည် ကြာတတ်သည်။ ထိုသို့
သော နယ်ဆင်းနေရသော ကာလမှာ တစ်ညတာဝေးရသည်ကို နှစ်
ဆင်း (၇၀၀) ဝေးရသည်ထင်သော ကာလပေတည်း။

နယ်ရောက်နေသည့် ကာလအတွင်း အိမ်တွင်ကျန်ခဲ့သော
အားထံ ဖုန်းဆက်ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။

ပြန်လာလျှင်တော့ အလွမ်းသယ်၍ မဆုံးတော့။

ဒါကို မြဦးက . . .

“အစ်ကိုတို့ကဗျာ လွန်ကိုလွန်တယ်။ တခြားလင်မယားတွေ
အစ်ကိုလောက် သဲသဲလှုပ်တာ မတွေ့ဖူးပါဘူး” ဟုဆိုလေသည်။

“ဟ . . . ချစ်တာကိုးကွ ညီလေးရ။ မင်းတစ်နေ့ ချစ်တတ်
တာမှ သိမယ်”

“ကျွန်တော်ချစ်တတ်လည်း အစ်ကို့လိုဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ငါက ဒီဘဝတင် မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆက်တိုင်း ချစ်သွား
မည်ကောင်”

မွေးက ကြားပုနေ၍ ရယ်ဟဟနှင့် . . .

“အစ်ကိုလေးရေ . . . အစ်ကိုလေးရဲ့ အစ်ကိုက ပိုကိုပို

လွန်းပါတယ်" ပြောသည်။

"အဲဒါ ပြောတာပေါ့ မရိုးရူး ပြောသာပြောတာပါများ နယ်သွားရင် တခြားမိန်းမတွေနဲ့တွေ့ပြီး မရိုးကို မေ့ချင်မေ့နေမှာပါ"

"အင်း . . . ဖြစ်နိုင်တယ်အစ်ကိုလေးရဲ့"

"မဟုတ်တာ မပြောနဲ့ကွာ။ အစ်ကိုက ကြားလေသွေး တယ်ထင်တဲ့သူ"

သည်ကာလမှာ . . .

ကံကြမ္မာဖန်လာသည်ဟု ကံကြမ္မာကိုပဲ ပုံချမလား။

လူတင်ပါ၍ ခွားကို ကျားကိုက်တာပါဆိုသလို လူကိုပဲ အခြားတင်ရမလား။ အခြေအနေတစ်ရပ်က မထင်မှတ်စရာ ပြောင်းလဲမှု သွား၏။

ဖခင်ကြီး ဦးအောင်မြိုင်က ပင်စင်ယူပြီးနောက် စိတ်ထည် ငြိမ်စေရန် တရားစခန်းများဝင်နေသည်။ ကိုလှဦးက နယ်သို့ မကြာသေး ထွက်ရသည်။ အိပ်တွင်ဖိုနှင့်မနှစ်ဦးဖြစ်သော သွေးမစပ်သည် ခြံနှင့်မွှေးသာ ကျန်ခဲ့တတ်သည်။

ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိလေပြီ။

အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိလေပြီ။

ပင်ကို ဘာကိုမှ သိပ်အလေးအနက် မထားသောမွှေးနှင့် အပျော်အပါး အသောက်အစားများနှင့် အချိန်ဖြုန်းတတ်သော မြို့တို့ အသွေးအသားကိစ္စများ၏ မာယာနောက် ကောက်ကောက်ပါ သွားကြလေတော့သည်။

သောက်လေ သောက်လေတော်မပြေသည့် ကာမရေငန်ကြားမှာ သူတို့မျောချင်တိုင်း မျောကြတော့သည်။

ဖခင်ကြီး ဦးအောင်မြိုင်မသိ။ ခင်ပွန်းသည် ကိုလှဦးမသိ။

သို့သော် . . .

ထိုတိတ်တိတ်ပုန်းဖောက်လမ်းမှာ ကြာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် အသံထွက်လာ၏။ ထိုအသံသည် ကိုလှဦးနားသို့ ရောက်သည်။

ဇနီးကို ချစ်တော့ ကိုလှဦးက မယုံကြည်။

မွှေးကိုထုတ်၍ မေးသည်။

အကယ်၍များ ကိုလှဦးသည် နယ်သို့ခရီးထွက်ရမည်ဟုဆို ပျက် အိမ်မှထွက်ကာ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်သို့ပြန်လာ၍ချောင်းလျှင် ချက်သိက္ခာမဲ့နေပြီဖြစ်သော မြဦးနှင့်မွှေးကို တွေ့ရမည်မှာ မလွဲ ဖောက်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုလှဦးထိုသို့မလုပ်။

“အစ်ကို့ကို မွှေးက သစ္စာဖောက်မှာတဲ့လား အစ်ကိုရယ်။

ကြားစကားတွေ မယုံပါနဲ့။ ဟိုတစ်ယောက်က အစ်ကို့ညီလေ။ လူကြား နှင့်မှ မကောင်း။ မွှေးတို့ရဲ့ ရိုးသားမှုတွေကို တမင်သက်သက် သွားပုပ် လေလွင့်ပြောတာ”

မွှေး၏အခွဲအနွဲ၊ အပျော့အပျောင်း၊ အချော့အမြူကြားမှာ

ကိုလှဦး အလံဖြူထောင် အရှုံးပေးသွားရသည်။

ဝန်းကျင်က မလို၍ကုံးစကားဆိုသည်ဟုပဲ မှတ်ယူလိုက်

သည်။

မည်သို့ဆိုစေ . . .

ထိုဂယက်သည် မွှေးနှင့်မြဦးတို့ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှုပ်ရှား သွားစေတော့သည်။

“အစ်ကိုလေး . . . မွှေးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အစ်ကိုကမှ မယုံတာမွှေးရယ် ဘာပူစရာရှိလဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါကလေး၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ

အစ်ကိုက ယုံလာရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"မီးစင်ကြည့်ကတာပေါ့ အေးဆေးပါ"

"မဟုတ်ဘူး . . . အစ်ကိုလေး။ အဲဒါဆို အရက်ထဲ
အကျိုးနည်းတွေလည်းဖြစ်ပြီး အစ်ကိုလေးနဲ့ မွေးနဲ့လည်းဝေးရာ
မွေးတော့ အစ်ကိုလေးနဲ့ဝေးပြီး မနေနိုင်ဘူး"

"အစ်ကိုလေးလည်း ဒီလိုပါပဲ"

"ဒါဖြင့် အစ်ကိုလေးနဲ့မွေးနဲ့ စိတ်အေးအေးနေကြရမ
အခြေအနေရောက်အောင် ကြံစမ်းပါဦး"

ကာမအမှိုက်မှောင်ဆုံးသောအခါ အမှန်တရားကို မမြင်တော့
တရားကို မမြင်တော့။ ပညာမဲ့၍ လျှပ်ပေါ်လော်လီ မျက်မှူးတစ်
မကြည့်ကြသူ နှစ်ဦးတို့၏ အကြံအစည်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကား ကြော
မက်ဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ကိုလှဦးနယ်မှအပြန်လမ်းတွင် မြဦးကရုပ်ဖျက်ကာ လူ
အသွင်ဖြင့် ဝါးနှင့်ထိုးလေသည်။ ပြီးမှ ပစ္စည်းလိုချင်၍ လှသည်အထူး
ပစ္စည်းများကို ယူသွားသည်။ ပိပိရီရီ ကြံစည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အထော
အထား သံလွန်စလည်း မကျန်အောင် လုပ်ခဲ့ကြသဖြင့် အမှုမှာမ
ခဲ့ဘဲရှိခဲ့သည်။

ကိုလှဦးသေတော့ မွေးက ငိုလိုက်သည်မှာ လိမ့်နေသည့်
ငိုရင်းနှင့် တက်၍ပင်သွားသည်။ မြဦးကလည်း စိတ်မကောင်း၍ဟုဆို
အရက်တွေ သောက်ပြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ သံသယများ

ကိုလှဦးကွယ်လွန်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်ထိ မွေးနှင့်မြဦးတို့ နှစ်
ဖိဖိ လူမသိသူမသိ နေခဲ့ကြပြီးမှ နောက်ဆုံးတွင် တရားဝင် လက်ထ
ယူလိုက်ကြသည်။ ဦးအောင်မြိုင်က မသင့်တော်ဟု ဟုဆသော်လည်း
ကာယကံ ရှင်နှစ်ဦးက တားမရတော့သဖြင့် လက်လျှော့ ခွင့်ပြု

လိုက်ရတော့၏။

ဇနီးထံ တပ်မက်ခြင်းတဏှာဖြင့် အရောက်ပြန်လာသော ကိုလှ
ဦးမှာ ရုတ်တရက် ဥပစ္စေဒကင်္ဂဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသောအခါ . . .

ကျွန်ုပ်သည် မောင်စာနည်လေး၏ စိတ်ဒဏ်သင့်ခြင်းကို စိတ်
ဒဏ်ဖြေခြင်း (Abreaction) ကုထုံးဖြင့် ကုသပေးရပေ၏။

မောင်စာနည်လေးကို အိပ်မေ့ချထားစဉ်အတွင်း . . .

မိခင်သည် သားသမီးကိုချစ်ကြောင်း၊ အတိတ်က ရှိခဲ့သော
ရက်စက်မှုများ ယခုမရှိတော့ကြောင်း၊ အန္တရာယ်မရှိတော့ကြောင်း
ကြောက်စိတ်ကို ဘေးဖယ်လိုက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိခင်နှင့်ဖခင်အပေါ်
ချစ်ခင်မှုဖြင့် တုံ့ပြန်နေရမည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို အဝင်စိတ်၌ စွဲမြဲထင်
မှတ်စေခဲ့သည်။

ထို့ပြင် . . .

သူ၏အာရုံထဲ၌ မိခင်၊ ဖခင်တို့နှင့် ထိတွေ့သော ချစ်ခင်မှု
ကြင်နာမှုများ အပြန်အလှန်ကူးဆက်လျက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ဘဝ
ကို တည်ဆောက်နိုင်ကြောင်း သိမှုကုထုံး (Cogritone Therapy)ကို
ပေးခဲ့ပေသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်စာနည်လေးအိပ်မေ့ဖြေ၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်လန်းဆန်း နေခဲ့သည်။

“ကဲ . . . ဦးအောင်မြိုင် ခင်ဗျားရဲ့မြေးကလေး စိတ်ဒဏ်သင့် မှုတွေက ပြေသွားလောက်ပါပြီ။ ရှေ့ကို သူ့မိခင်ဖခင်တွေနဲ့ အဆင်ပြေ သွားတော့မှာပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်မြိုင်အား အာမခံချက် ခဲရဲဝံ့ဝံ့ပေးလိုက် သည်။

ဦးအောင်မြိုင်က . . .

“ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ကျေးဇူးအထူး တင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့် ပြောလိုက်ပေသည်။

ပြီးမှ သက်ပြင်းချလျက် . . .

“ဒါပေမယ့်ဗျာ” ဟု စကားပြန်စသည်။

“ပြောပါ ဦးအောင်မြိုင်”

ကျွန်ုပ်က ထောက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ခံစားနေရပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါရစေ။ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ လူလိမ္မာသားကြီးဟာ ကာမပိုက်မှောင်ဖုံးတဲ့ လူယုတ်မာသားငယ်နဲ့ ချွေးမရဲ့လက်ချက်ကြောင့် အသက်ဆုံးခဲ့ရတာကို သိလိုက်ရလို့ ရင်နဲ့မဆန့်အောင် နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရပါတယ်။ ပြီးတော့ သားငယ်မြဲဦးကိုရော ချွေးမ မပွေးကိုပါ ကျွန်တော်မုန်းသွားပါတယ်။ တစ်ဖက်ကတော့လည်း ကျွန် တော်ချစ်တဲ့ သားကြီးဟာ ကျွန်တော့်ဆီကိုမြေးအဖြစ်နဲ့ ပြန်ရောက် လာမဲ့သို့ ကျေနပ်ဝမ်းသာပြန်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

“သားကြီးရဲ့ အဖြစ်သိုးနဲ့ အဖြစ်မှန်ကို အခုမှ ကျွန်တော် သိရတာပါ။ သားကြီးအသတ်ခံရပြီး သတ်တဲ့သူက သားနဲ့ချွေးမ ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော်မခံစားနိုင်အောင်ပါပဲ။ သူတို့ကို ကျွန်တော် အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်။ ဒါမှ သားကြီးအတွက်ရော မျှတမှာပါ”

ကျွန်ုပ် အကြံမပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

သို့သော် . . .

ဝမ်းပန်းတနည်းပြောရင်း မျက်ရည်ကျနေသော ဦးအောင်မြိုင် သား ကျွန်ုပ်သိမှတ်သမျှ စကားအချို့အား ပြောပြလိုက်မိပါသည်။

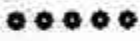
“ဇာတ်ကြောင့် အိုခြင်းဇရာ၊ သေခြင်းပရဏ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ခြင်းသောက၊ ငိုကြွေးခြင်းပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်း ရဲခြင်း ဒေါမနဿ၊ ပြင်းစွာပူပန်ခြင်း ဥပယာသတို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြရ ပါတယ်။ တစ်ခါ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပယာသတို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါ မသိမူအဝိဇ္ဇာက တွဲဖက်ပြီး ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာဖြစ်လို့ တစ်ခါ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဒေဝ၊ ဝေဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝ၊ ဇာတိ၊ ဇာရာတို့က ဖြစ်ပေါ်ကြ ပြန်ပါတယ်။ ဘဝသံသရာစက်ရဟတ်ကြီးက တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် ထပ်ကာထပ်ကာ လည်ပတ်နေတာပါ။ ဒီသံသရာထဲမှာ အတိတ် အကြောင်းကြောင့် ပစ္စုပ္ပန် အကျိုးတစ်လွှာ ဖြစ်တည်လာရတာပါ။ သတ္တဝါတို့ရဲ့မန္တန်မှာ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့ ကိလေသာတရား တို့ ကိန်းအောင်းနေတတ်မြဲပါ။ အဲဒါဟာ ကိလေသာ ဝဋ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာကြောင့် အခု ဦးအောင်မြိုင်ရဲ့ သားကြီး၊ သားငယ်နဲ့ ချွေးမတို့ရဲ့အဖြစ်တွေ ကြေကွဲစရာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော့် သဘော အရဆိုရရင်တော့ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းမို့ မြေမြှုပ်ခဲ့ပြီးသား သောကတွေကို ပြန်လည်ပတူး ဖော်စေချင်တော့ပါဘူး။ ဒါဟာ တစ်ဖက်

က ဦးအောင်မြိုင်ချစ်တဲ့ ပြေးကလေးမောင်ဖာနည် အတွက်လည်း ငြိမ်
ပါတယ်။ အခုသူဟာ စိတ်ဒဏ်ပြေသွားပါပြီ။ သူ့ကို တစ်ဖန်စိတ်ဒဏ်
သင့်စေမယ့် အဖြစ်မျိုးတွေထပ်မံပြီး မဖြစ်စေချင် တော့ပါဘူးခင်ဗျာ။
သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ဦးအောင်မြိုင် ကျွန်ုပ်ထံတော်
ထဲ ပေါက်ချလာပါသည်။

“ဆရာဝန်ကြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကို ကျွန်ုပ်တို့
သုံးညလုံးလုံး စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အပြန်ပြန်အလှန်ထု
သုံးသပ်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ စကားကိုလက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ဒါ
ဆရာဝန်ကြီးကို အသိပေးရအောင် ကျွန်တော်လာတာပါ။ ကျေး
တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

စားစရာမှန်များ။ အဝတ်များဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ထပ်ထပ်ပြော၍ ဦးအောင်မြိုင် ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ရင်၌ ပီတိရသာနှင့်အတူ တဏှာအစွဲအလမ်းကြော
လေး ဘဝဝင်စားခဲ့သူ မောင်ဖာနည်လေး၏ ဘဝဖြစ်အင်ကို သံစေ
ရှုပွားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

၎င်းညွှန်ပြ၊ မြတ်မွေဖြင့်
သုခချမ်းသာ၊ ရကြပါစေ
သီဟထိပ်တင်စော

- မှီငြမ်း - (၁) အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ (မဟာစည်ဆရာတော်)
- (၂) ခေတ်သစ်စိတ်ဉာဏ်ပညာ (သက်လင်း)

Handwritten text, possibly a signature or a title, located in the center of the image. The text is written in a stylized, cursive script and is oriented vertically.

မဟာကဏ္ဍာနိဂ္ဂဟိယျားဂုဇ

□

“အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျနေသလား” လို့ တွေးရင်း . . .
ရှူးသွပ်သွားမတတ် ခံစားနေရ၏။ မော့ကြည့်လိုက်တော့လည်း သိပ်
သိပ်သည်းသည်း အံ့မှီးနေသည့် တောပင်ကြီးများ။ လရောင်အလင်းကို
သစ်ရွက်သစ်ခက်ကြားက ဝိုးတဝါး မြင်နေရ၏။ တောကောင်ကြီးများ
၏ အော်သံဟစ်သံကိုလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရ၏။

ခေါင်းနားမှာ ရစ်သီရစ်သီပျံ့ဝဲနေသော ခြင်အုပ်ကြီးအသံများ
ကို ကြားနေရ၏။ မျက်နှာတွေ၊ နားတွေ၊ ပါးစပ်တွေ၊ နှာခေါင်းတွေ
ပေါ်မှာလည်း အုံ့ခဲနေ၏။ အသံကြီးတွေကလည်း တပီပီ၊ ကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် ကိုက်ခဲနေကြ၏။ ခေါင်းတခါခါ လှုပ်ရင်းကြာ
တော့ ခေါင်းထဲမှူးနေောက်လာ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သူနှင့် သုံးပေခန့်အကွာတွင် ရှိနေသော မြသောင်းကို ကြည့်
လိုက်တော့လည်း အသံတောင်မကြားရ၊ သုံးလေးခွန်းခေါ်လည်းမရ၊
စိတ်ထဲအကြီးအကျယ် ချောက်ချားသွားမိ၏။ မြသောင်းလိုပဲ သူလည်း
အချိန်ပိုင်းအတွင်း သေရတော့မည်ကို တွက်မိနေ၏။

သို့သော် . . .

သူ့ရောက်နေသည့် ဘီလူးကန်ကြီးက ငြိမ်သက်နေဆဲ၊ လှိုင်း
ကြွက်ခွပ်တောင်မဆင်း။ အဆင်းရှိပြီး အတက်မရှိသော ဘီလူးကန်
ကြီး။ သူတို့လူစု နာမည်ဝှက်ပေးထားသော ကန်ကြီး . . . ။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်ရက်ခန့်က သူတို့လူစု (အားလုံးရှစ်ယောက်)
ဘီလူးကန်ကြီးထဲက ငုတ်တိုင်များမှာ အချုပ်အနှောင်ခံခဲ့ရ၏။ အပြစ်
က စခန်းမှထွက်ပြေးသည့် အပြစ်။ ဘီလူးကန်ကြီးထဲ အချုပ်အနှောင်
ခံရသူမှန်သမျှ ရှင်သန်ရန် လမ်းမရှိပါချေ။

ကန်အရှေ့ဘက်မှာ . . . သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့ ထူထပ်လှသော
တောကြီး၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်များလည်း ပေါ်လှ၏။ သားရဲကောင်ကြီး
တွေလည်း ကန်ဘက်ကို အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်၏။ သားကောင်
ကြီးများ လက်ချက်ကြောင့် ဘီလူးကန်ကြီးထဲ အချုပ်အနှောင်ခံထားရ
သော အကျဉ်းသားများ သေဆုံးခဲ့ရသည့် သတင်းကိုလည်း ကြားနေ
ရ၏။

အန္တရာယ်ကြီးလှမှန်း သိနေသော်လည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု
သုံးဖြတ်ခါခခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်
ကံခေလှသည်မို့ သူတို့အားလုံး “မြိုင်လှ” စခန်းမှအထွက် လုံခြုံရေး
ခွေးအုပ် အနံ့ခံမိသွားကာ သူတို့လူစုနောက်ကို အလျှင်အမြန်လိုက်
လာပြီး အုပ်စုလိုက်ဝိုင်းထား၏။ လျှာကြီးတွေပြားချကာ သွားရေတ
များများ၊ အစွယ်အဖွေးသားနှင့် ကိုက်တော့ခဲတော့မည့်အသွင်၊

လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ဝုန်းခနဲလည်မျိုကို တက်ခဲလေ့ရှိသော
ခွေးနက်ကြီးများ၊ အရပ်အမောင်းက လူကြီးခါးလယ်လောက်ရှိပြီး
စနစ်တကျ သင်ပေးထားသော ခွေးကြီးများ။ သူတို့ကြောင့် စခန်းမှ
ထွက်ပြေးသော လှည့်တို့လူစု အသေဆိုးနှင့်သေခဲ့ရ၏။ လည်မျိုကို
ခုန်ခဲတက်သဖြင့် လှည့်လည်ပင်းသားကြီးတွေ အပိုင်းပိုင်းအစစ၊ မျက်
လုံးတွေလည်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ပေါက်ထွက်ကုန်၏။ အဖော်နှစ်ယောက်
လည်း လှည့်သေသလို သေခဲ့ရ၏။

ထိုပြင်ကွင်းကြောင့် လူတို့စခန်းထဲကလူတွေ ကြောက်လန့်
တုန်လှုပ်သွားကြသော်လည်း လှည့်တို့အဖြစ်ဆိုးကြီး ပေါ်ပေါက်ပြီး
အရက်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် သူတို့လူစု အရဲစွန့်ထွက်ပြေးကြခြင်း
ဖြစ်၏။ သေလျှင်မြေကြီး ရှင်လျှင်ရွှေထီးဟု ဆုံးဖြတ်ခါ မျက်စိမှိတ်ပြီး
ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတော့ သူတို့လူစုကို ခွေးအုပ်ကြီးက လျှာကြီးတွေ တန်း
လန်းထုတ်ခါ မာန်မဲမြည်ဟည်းသံကြီးများပေး၍ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။
ခွေးနက်ကြီးတွေက သူတို့ကိုအလွတ်မပေးဘဲ ပတ်ချာလည်လှည့်ကာ
တဂီးဂီးနှင့် မာန်ဖီနေ၏။

သူတို့လက်ထဲမှာလည်း ဘာတစ်ခုမျှမရှိ။ ဘာလုပ်လို့လုပ်
ရမှန်းလည်းမသိ။ အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုဆိုလျှင် ခွေးကြီးတွေကြည့်
ပြီးသေးတောင် ထွက်ကျကုန်၏။

ထိုစဉ် စခန်းဘက်မှ ပြေးလွှားသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး
တအောင့်အကြာတွင် သူတို့ဆီကို သေနတ်ပြောင်းကြီးတွေအသင့် ထိုး
ရိုက်ထားသော ဖက်ဆစ်ငရဲသားများ ရောက်လာလေတော့၏။

ကျည်အသင့်ထိုးထားသည့် သေနတ်ပြောင်းကြီးတွေက သူတို့
နှင့် လက်တစ်ကမ်းမှာရှိနေ၏။ ဘယ်လိုမှမပြေးသာ၊ မရုန်းသာတော့။

နောက်ဆုံး စခန်းရှေ့ပြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ . . . သေလုပျောပါး အနှိပ်
စက်ခဲခဲ့ရ၏။ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ခါ နည်းမျိုးစုံနှင့် နှိပ်စက်ခဲ့၏။ တစ်ကိုယ်
ဆုံး ပူးရောင်ပွန်းပဲ့ကုန်၏။ ခြေသည်းလက်သည်းတွေလည်း သွေးစိမ်း
ရှင်ရှင် ကွာထွက်ကုန်၏။

ပျက်လုံးတွေ မှန်ဝါးကုန်၏။

နားတွေ ထူပိန်းကုန်၏။

အရိုးအကျောတွေ ပြုတ်ပျက်ပဲ့ထွက် ကုန်ပြီလားပင် ထင်ရ
၏။ လူတွေလည်း တုံးလုံးလဲနေရာက ထလိုပင်မရ။ တာတစ်ခုမျှ
မကျေ။ ရေတစ်ပေါက် မသောက်ရ။ ခွန်အားတွေ တစ်စတစ်မျှင်မျှ
မရှိတော့။ နောက်ဆုံး သူတို့လူစုကို စခန်းအနောက်ဘက် ဘီလူးကန်
ထဲရှိ ငှက်တိုင်တွေမှာ ချည်နှောင်ပြီး စိမ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ကန်ထဲရောက်နေသည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် ငါးရက်တင်းတင်း
ပြည့်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဘီလူးကန်ကြီးထဲ ရောက်ရှိနေသော သူတို့အားလုံး
ခရဲကို အရှင်လတ်လတ် ကျခံနေသည်မှာ အမှန်ပင်။ လူတွေလည်း
တုတ်တုတ်မလှုပ်နိုင်တော့။ အသက်ရှူသံတွေလည်း မကြားရတော့ . . .
ကန်ရေပြင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခါ အမှောင်ထုကြီးဖုံးအုပ်နေ၏။ သေရ
မည့်အရေးကိုတွေးမိတော့ ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားစိတ်တွေက အတိုင်း
အဆမရှိ အားကိုးအားထားအသိနှင့် ဘုရားတခွဲရ၏။

အမှန်တော့ ဘုရားတရားနှင့် သူအဝေးကြီးဝေးခဲ့ရသည်။
ဘုရား နေစဉ်ကလည်း မပြေလည်သည် ဝမ်းရေးနှင့်သာ လုံးထွေး
နေခဲ့သည်မို့ ဘာသာတရားကို နှကန်းတစ်လုံးမသိ၊ “ဘုရားကိုး
ကွယ်ပါ၏။ တရားကိုးကွယ်ပါ၏။ သံဃာကိုးကွယ်ပါ၏” ဆိုသော
ဘုရားရှိခိုးမှလွဲ၍ ဘုရားရှိခိုးနည်း ဘာမျှမရ။

ယခုလည်းရသမျှ ရှိခိုးနည်းနှင့် ရှိခိုးကာ ဘုရားတနေရ၏။

၁၂၂ * ဗြလင်းယုန်

လျှပ်စီးကြောင်းတွေ တဝင်းဝင်းတဖျပ်ဖျပ် လက်လာကာ မိုးထွေ
ရွာချလေတော့၏။ မိုးခြိမ်းသံတွေက တသောသော၊ ကန်အနောက်ဘက်
ခြမ်းမှာ လှိုင်းတံပိုးတွေ ထလာ၏။

သဲသဲလှုပ်လှုပ် ရွာချလိုက်သောမိုးကြောင့် ကန်ကြီးတစ်ခုလုံး
ခြောင်းဆန်နေ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးတွေကြား လူလည်းနစ်လိုက်ပေါ်လိုက်၊
တလူးလူးလိုမှိုပြီး တက်လာသော လှိုင်းအရှိန်ကြောင့် ငုတ်တိုင်ကြီးတွေ
ပြုတ်ထွက်သွားရာ လူလည်း လှိုင်းတွေကြား တအိအိပျောထွက်သွား၏။
ရေတွေက ပါးစပ်ထဲ၊ နားထဲ၊ မျက်စိပေါက်ထဲ ဝင်ကုန်၏။ သေလှပျော့
ခံစားနေရ၏။ ချည်နှောင်ထားသည့် ငုတ်တိုင်ကြီးက မပြုတ်သေး
လှိုင်းတွေနှင့်အတူ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး စီးပျောခဲ့ရ၏။

ကန်ကြီးအနောက်ခြမ်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွား၏။
ထိုမှတစ်ဆင့် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှသော ချောင်းကြီးထဲ ရောက် သွား
ပြန်၏။ လက်မှာ ချည်နှောင်ထားသော ငုတ်တိုင်ကြီးက ကိုယ့်အတွယ်
အားကိုးရာ ဖြစ်လာ၏။ တိုင်ကြီးက ရေပေါ်ပျောနေသည်မို့ တိုင်ကြီးထို့
ပတ်ခြာလည်လှည့်ကာ အပေါ်မှခွစီးထားရ၏။ လှိုင်းအရှိန်ကလည်း
လူးခနဲ၊ လိမ့်ခနဲ။ ချောင်းကြီးက တောအုပ်ထဲ ကွေ့ပတ်စီးဆင်းနေ
ပေရာ (၃)နာရီခနီးပါးခန့် ရေထဲပျောနေ၏။ နောက်ဆုံး ပင်ပန်းဆင်ရဲ
လှသော အတွေ့များကြောင့် တိုင်ငုတ်ကြီးကိုဖက်ရင်း သတိလစ်မေ့ရော
သွားခဲ့ရလေ၏။

ဖြစ်နေ၏။ ဝါရော်ရော် အကျဉ်းသားဝတ်စုံလည်း ရွံနှစ်တို့နှင့် ပေညစ်
ရွံစိုနေ၏။ ဆာလောင်သည့်ဝေဒနာကို တဆစ်ဆစ်ခံစားလာ၏။ တစ်နှစ်
ပြည်သံကို အပြင်ကပင် ကြားနေရ၏။ ထိုစဉ် "ဂလောင် . . . ဂလောင်"
ဟူသော အသံကြီးများကို ထပ်မံကြားလိုက်သဖြင့် သစ်မြစ်ဆုံဘေးမှ
အတင်းထူထကာ ချုံနွယ်တွေကြား ခေါင်းတိုးဝင်လိုက်၏။ တောယဉ်
မည်းတစ်အုပ်က ချုံတွေကြားမှ ဝေါခနဲယုံတက်သွား၏။

"ဂလောင် . . . ဂလောင် . . . ဂလောင်"

အသံကြီးများနှင့် ပို၍နီးကပ်သလိုပင်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း
များကြား ဖြည်းဖြည်းချင်းတိုးဝင်ခဲ့ရာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင်
ချုံများကြားမှ ထွက်နိုင်ခဲ့၏။ သူရောက်ရှိနေသည့်နေရာက တောင်ခြေ
တစ်ခုရှိ ကုန်းမြင့်ပိုင်းတွင် ဖြစ်၏။ ချုံများကြားမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့်
မြေနှိပ်ပိုင်းကိုလှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ကြည်လင်ဖွေးလက်နေသော ကွေ့ထိ
ကွေ့ကောက်ချောင်းကို မြင်လိုက်ရပြီး ချောင်းနံဘေးတွင် ညိုမှိုင်းမှိုင်း
သတ္တဝါကြီး သုံးလေး ကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

သတ္တဝါကြီးတွေက ငှက်ကုလားအုပ်အသွင်ရှိသော သတ္တဝါကြီး
များဖြစ်ပြီး နှုတ်သီးရည်ကြီးများကို တရမ်းရမ်းလှုပ်ခါနေသလို
အတောင်ပံကြီးတွေကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေကြ၏။ အရွယ်အစားမှာ
လူတစ်ယောက်စာနီးပါးရှိကာ . . .

"ဂလောင် . . . ဂလောင်" ဟူသော မြည်သံကြီးများကို
ပေးနေ၏။

ထိုအချိန် ချောင်းထဲရေစိမ်ချိုးနေသော လူတစ်ဦးကိုတွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။ အကူညီရလိုရငြား ကုန်း
မြင့်ပိုင်းမှ လျောထိုးဆင်းချခဲ့၏။ ဆူးပင်ချုံပင်တွေကအောတိုက်
အနာအကျင်ခံပြီး လှိမ့်ချခဲ့ရာ မြေနှိပ်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ဂလောင် . . . ဂလောင် . . . ဂလောင်”

“ဟဲ့ကောင်တွေ . . . မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ဂလောင် . . . ဂလောင်”

ကွဲအက်အက်အော်မြည်သံနှင့် ငှက်ကြီးများ သူ့အနားသို့ ရောက်လာ၏။ နှုတ်သီးကြီးများနှင့် ဆိတ်မည်ပေါက်မည်က တက်ကဲ လုပ်တုန်း။ ချောင်းထဲမှလူက အနားသို့ရောက်လာ၏။ အညိုရောင်ဝတ်ရုံ ခြုံထားသော လူတစ်ဦးကိုယ်ပေါ်မှာ အမွှေးအမှင်များက ရွှံ့တက်နေ ၏။ အသားအရေမှာ သနပ်ခါးနှစ်ရောင် ဝင်းလဲ့နေ၏။ မျက်လုံးအစုံက ဝမ်းလဲ့နေ၏။ မျက်ခုံးကလည်း နက်မှောင်နေ၏။ ပါးမြိုင်းမွေးမှတ်ဆိတ်မွေးများကို ရိတ်ထားသဖြင့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးက စိန်းဖန်ဖန်အရောင် ပေါက်နေ၏။ အသွင်က တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည့်အသွင် ရှိ၏။ ပြောလာသည့် အသံကလည်း ဩဇာဂုဏ်ရှိလှ၏။

“ဒုက္ခသည်ပါလား . . . ကျုပ် ဘာကူညီရမလဲပြောပါ”

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါ။ ကျွန်တော် အကျဉ်း ခခန်းက ထွက်ပြေးလာခဲ့သူပါ”

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆို မင်းအတော့်ကို ဒုက္ခခံစားနေ ရမှာပေါ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ အခုလည်း ဆရာကြီးကိုမြင်လို့ ရောက်လာခဲ့တာပါ”

“ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . ဒါဆို ငါနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လို့တောင် မရတော့ဘူး”

“မပူပါနဲ့ကွာ ဟောဒီငှက်ကြီးတွေစီးပြီး လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဗျာ . . . ဟို ဒီဒီငှက်ကြီးတွေက . . . ”

“တက်လိုက်ပါဗျာ၊ သူတို့ဟာ ဟောဒီမဟာမြိုင်ဂဗ္ဘာရီထဲက

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ငှက်ဂဠုန်ကြီးတွေပါ။"

သူ့စိတ်ထဲ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ခံစားနေရ၏။ သူတော်စင်ကြီးကတော့ ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် ငှက်ဂဠုန်ကြီး တစ်ကောင်ပေါ်လွှားခနဲတက်လိုက်၏။ တအောင့်အကြွားတွင် ငှက်ဂဠုန်ကြီးသည် တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ် ခတ်လိုက်ပြီး "ဂလောင် . . . ဂလောင်" ဟု မြည်ကြွေးကာ မြေပြင်ပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်တက် ပျံသန်းသွားလေ၏။ အဖြစ်က ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်စရာ။ ဒဏ္ဍာရီထဲ ပုံပြင်ထဲသာ ကြားရသော ဂဠုန်ငှက်ကြီးများကို ကိုယ်တွေ့မြင်ရသောအခါ အံ့ဩမဆုံးနိုင်။

သူတော်စင်ကြီးစီးသွားသော ဂဠုန်ငှက်ကြီးက တိမ်တိုက်များကြားသို့ ထိုးဝင်ပျံသန်းသွားခြေပြီ။ သူလည်း ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပေါ် လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်ရာ မြည်ဟည်းသံကြီးပေး၍ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်ပျံသန်းသွားလေတော့၏။ အသည်းတအေးအေး ရင်တဖိုဖို ခံစားနေရ၏။ တိမ်တိုက်တွေကြား လူးလွန်ပျံဝဲနေ၏။ တိမ်ဖျပ်တိမ်စိုင့်တွေကို နီးနီးကပ် ကပ်မြင်နေရ၏။

စိုးစိုးထိတ်ထိတ်နှင့် ဂဠုန်ငှက်ကြီး၏ လည်တိုင်ကို အတစ်ဖက် တွယ်ထားမိ၏။ အဟုန်ပြင်းလှသော လေထုထဲမြားတစ်စင်း ပစ်ခွင်းလိုက်သလိုပင် အေးခနဲ ငြိမ့်ခနဲ ခံစားနေရ၏။ နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်တော့ ဂဠုန်ကြီးသုံးလေးကောင် မြည်သံကျယ်ကြီးတွေပေး၍ နောက်မှ လိုက်လာ၏။ တောင်ပံကြီးတွေ ဖြန့်လိုက်တော့ ဆယ့်ငါးဆူ ဆယ့်ခြောက်ပေနီးပါးခန့် အရှည်ရှိ၏။ တောင်ပံအောက်ဘက်ပိုင်း၌ အမွှေးအတောင်တို့မှာ ရွှေဝါရောင်အလင်းရိပ်များ ဖြာထွက်နေ၏။ "ဂလောင် . . . ဂလောင် . . . ဂလောင်" ဟူသော အာလုတ်သံကြီးများကိုလည်း ကြားနေရ၏။

သူတို့ပျံသန်းရာအရပ် ကောင်းကင်ကြီး၏ အရှေ့တောင်

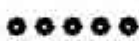

ဆောင်ရွက်ကို ဦးတည်နေ၏။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့
စိမ်းညိုညိုတောအုပ်ကြီးများကို စိုးတဝါးမြင်နေရ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် အကြာတွင် တောင်တန်းကြီး ထိပ်ဖျား
စိမ်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ တောင်တန်းကြီးတွေကို ဆန့်ကာလေဟုန်စီး
ဆင်း တအိအိအောက်သို့ ဆင်းလာ၏။

အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် မတ်စောက်မြင့်မားလှသော
တောင်ထိပ်ပိုင်းရှိ မြေပြန့်တစ်နေရာသို့ ထိုးဆင်းခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ သူတို့
ဆင်းသက်လိုက်သောနေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သဘာဝဆန်လှသော
သစ်လုံးအိမ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အိမ်ရှေ့ စိမ်းမြမြမြက်ခင်းပြင်များပေါ်တွင် တောင်ပံတဖျပ်
ချပ်ခတ်၍ ပျော်မြူးနေကြသော ငှက်အုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ
တည်း မြေပြင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ငှက်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး သစ်လုံး
အိမ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

□

"မင်းရောက်လာပြီကိုး ဆာလည်းအတော်ဆာနေရှာမှာပဲ"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ . . . ဒါဆို ဟောဒါတွေ စားလိုက်စမ်း"

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

စာကလေးသိုက်ပမာ အဖြူရောင်အမျှင်များ ထွေးပတ်နေသော အစားအစာနှင့် သစ်သီးဝလံများကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ဆာဆာနှင့်စားပစ်လိုက်၏။

“ဟောဒါက မင်းစီးလာတဲ့ငှက်ကြီးတွေရဲ့ အန်ဖတ်တွေစဲအင်မတန်အင်မတန် ခွန်အားရှိစေတဲ့ ဆေးဖက်ဝင် အစားအစာဇွေကွာ”

“ဗျာ . . . ငှက်ကြီးအန်ဖတ်”

“ဟုတ်တယ် . . . အသက်ရှည်စေတဲ့အပြင် ခွန်အားသစ်ဉာဏ်အား သစ်ကိုတိုးနိုင်သလို တစ်ခါစားလိုက်ရင် သုံးရက်လောက်ဘာမှမစားဘဲ နေနိုင်တဲ့ အာနိသင်ရှိတယ်လေ”

“အံ့ဩစရာပဲ . . . ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲအိပ်မက်မက်နေသလို ခံစားနေရတယ် ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ရတာ ရတနာသုံးပါးတန်ခိုးကြောင့် ထင်ပါတယ်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ ငါလဲမင်းလိုပဲ တစ်ချိန်က ဒုက္ခတုံးကြီးဖြစ်ခဲ့တာ။ ဟောဒီ မဟာမြိုင်ဂန္ဓာရီ တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ရောက်လာတော့မှ သူတော်စင်တွေရဲ့အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကိုင်း . . . ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ဘူးမှတ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်”

“ဟောဒီနယ်မြေကို ရောက်လာရင်တော့ သူတော်စင်စိတ်ကိုမွေးဖို့လိုတယ် လိုချင်တပ်မက်မှုကို လျော့နိုင်သမျှလျော့ချရမယ်”

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးပြောတာ လိုက်နာပါ့မယ်”

သူတော်စင် ဆရာကြီးကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကြည်ညိုသွားသဖြင့် လက်အုပ်ချီကန့်တော့မိ၏။ သူတော်စင်ကြီးနေထိုင်ရာ သစ်လုံး

ဘဲထဲတွင် သစ်သီးဝလံများ၊ ပန်းများ၊ လှူဒါန်းထားသော ဘုရားခန်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့သော် ရွှေရောင်ဝင်းအိနေသော ပလ္လင်ပေါ်မှာတော့ ဘုရားရုပ်ပွားတော်မရှိ ဖြစ်နေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေ၏။ သူတော်စင်ကြီးသည် ကျောက်ဆလစ်ပုတီးကြီးကို တဂျောက်ဂျောက်စိပ်၍ သူ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဘာလဲ . . . သူငယ်၊ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ဘုရားမရှိလို့ မင်း အံ့သြနေသလား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်တယ် . . . မကြာခင် အဲဒီပလ္လင်ပေါ်ကို ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ရင်ငွေ့တော်လှူပြီး ထုဆစ်ထားတဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကြီး ကြွလာလိမ့်မယ်”

“ဗျာ”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ပင့်ဆောင်ပေးဖို့ မင်းကိုပဲ တာဝန်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ဘယ်က သွားပင့်ရမှာလဲ”

“တစ်ချိန်တော့ ပြောမှာပေါ့ကွယ်။ လောလောဆယ် လောလောဆယ်မြေမှာ ခုနစ်ရက်တိတိ မင်းနေနိုင်ပါတယ် သူတော်စင် အကူပြုတ်တွေကိုလည်း သင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော် ဘုရားစာတောင် ကောင်းကောင်းမရယ်ဘူး ဆရာကြီးရယ်”

“မင်းရသလောက်ပဲ ရွတ်ဖတ်ပါ။ အဲဒီလို ချွတ်ဆတ်သွားမင်းရလို ရောက်လာတာပေါ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာကြီး”

“ကိုင်း . . . ဒီတဲကြီးမှာ မင်းနေရစ်တော့ ငါတော့ အလုပ်
စခန်းဝင်တော့မယ်”

သူတော်စင်ကြီးက သူ့ကိုပြောဆိုပြီး တဲထဲမှထွက်သွား၏။
သူ့အတွက်တော့ အရာရာသည် အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။ ရက်ကြာ
လာသည်နှင့်အမျှ အံ့သြဖွယ်ရာများကို မြင်တွေ့လာရ၏။ သစ်လုံးတဲ
ရှေ့တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မောင်းကြီးမှာ ရွှေသားရွှေစစ်နှင့် ထုဆစ်
ထားသော မောင်းကြီးဖြစ်ပြီး ထိုမောင်းကြီးကို အာရုဏ်တက်သည်
နှင့် ငှက်ဂဠုန်ကြီး တစ်ကောင်ရောက်ရှိလာကာ နှုတ်သီးနှင့်ပေါက်၍
ထိုးလေ့ရှိ၏။ မောင်းသံကြီး တဒုဒုထွက်လာသည်နှင့် တောတွင်းမှ
တိရစ္ဆာန်များ ရောက်လာ၏။ အသီးအနံ့တွေ ယူဆောင်လာကြ၏။
တရား၊ ဓမ္မကျင့်နေသော သူတော်စင်ကြီးကို ဦးညွတ်ကြ၏။ သူတော်
စင်ကြီးကလည်း မေတ္တာ၊ ဓမ္မတွေပက်ဖြန်းပြီး မေတ္တာပို့၏။ သူတော်
စင်ကြီးတဲနန်းမှာ အမွှေးနံ့သာများလှိုင်နေသလို ညဉ့်ဦးပိုင်းရောက်
လျှင် အလင်းတန်းကြီးများ တောက်ဖြာနေသည်ကိုလည်း တွေ့နေရ၏။

သူတော်စင်ကြီးက ထူးဆန်းသော ဂမန္တန်တစ်ပိုဒ်ကို သင်ပြ
ပေးလာ၏။ မန္တန်ကို စရွတ်လိုက်သည်နှင့် ကြက်သီးမွေးညင်းထလာ
ကာမှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံတွင် အလင်းပွင်အလန်းတန်းများ
ပေါ်လာ၏။ ထိုအလင်းတန်းများကို အာရုံခံရင်း နောက်ဆုံး ရွှေသား
ရွှေစစ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော ရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူကို ပူးတွေ့ခဲ့ရ၏။
သူတော်စင်ကြီးက သူ့ကိုအာရုံခံရင်းတွေ့မိသည့် အကြောင်းအရာကို
မေးမြန်းလာသောအခါ ရုပ်ပွားတော်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ . . . အဲဒီအာရုံဖြစ်လာဖို့ အဓိကပဲ မင်းအာရုံထဲမှာ
ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်ပွားတော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ကာလ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမီ ရင်ငွေ့နဲ့ထုဆစ်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ပွားတော်ပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီရုပ်ပွားတော်ကြီးဟာ ပဝေမဟ်မန္တော
တောတန်းရဲ့ ဂဗ္ဘာဂိုဏ်းမှာ သီတင်းသုံးခဲ့တယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့်
မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားကို ပင့်ဆောင်လာကြတယ်။ အဲဒီလို သီတင်းသုံး
နေရာက မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းကို ကြွသွားခဲ့တယ်။ ပြောရရင်
ရုပ်ပွားတော်ဟာ သက်ရှိဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးပမာ ရွှေလျားစံမြန်း
တော်မူလေ့ရှိတယ်”

“အံ့ဩစရာပါပဲ ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြောရရင် အဲဒီလို မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း
မြိုင်မဟာတောထဲမှာ သီတင်းသုံးတော်မူတုန်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေဟာ
အဲဒီ ရုပ်ပွားရှင်ကိုတွေ့ပြီး အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်လိုက်ကြတယ်။
ရုပ်ပွားရှင်ကိုလည်း သံမဏိကြိုးတွေနဲ့ တုတ်နှောင်ထားကြတယ်”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား။ သူတို့ငရဲကျမှာ မကြောက်ကြ
ဘူးလား”

“သူတို့ဟာ ဘုရားကိုကြည့်ညှိုလို့ မဟုတ်ဘူး ဘုရားတော်
မြတ်ကြီးခုချထားတဲ့ ရွှေစင်ရွှေစစ် ပတ္တမြား စိန်ရတနာတွေကို လို
ချင်ကြလို့ပဲ။ ထူးဆန်းတာ သူတို့လူစု ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို
ဘုတ်နှောင်ထားကြပေမယ့် ကိုယ်တော်ကြီးပေါ်က ရတနာတွေကို ဖြုတ်
ယူလို့ မရကြဘူး။ ဖြုတ်ယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာနဲ့ ကြောက်စရာကောင်း
တဲ့ အခြေအနေတွေ ဖန်တီးလာကြတော့တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“အေး . . . နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဟာ အဲဒီရုပ်ပွားရှင်ကို
သူတို့နိုင်ငံဆီ ပင့်ဆောင်သွားဖို့ အားထုတ်နေကြတယ်။ အဲဒီလို
သိမ်းရအောင် ပြန်ယူပေးရမယ်။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့အမိန့်ပဲ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ သူတော်စင်ကြီး”

“ကိုင်း . . . မနက်မြန်မနက် စောစောပိုင်းမှာ ငါပေးတဲ့ ဂါထာကိုရွတ်ပြီး ဂဠုန်ကြီးတွေကို စီးသွားပေတော့ သူတို့ကပဲ မင်းကို ကာကွယ်ပါလိမ့်မယ်”

ဆရာကြီး၏ စကားတွေကို သူတအံ့တဩ ဝံစားနေရ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းအရောက်မှာတော့ ဂါထာတော်ကို ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ တံနန်းရွှေမောင်းကြီးက ဘယ်သူ့မတီးဘဲ တခုခုပြည်လာ၏။ တအောင့်အကြာတွင် ဂဠုန်ငှက်ကြီးများ ရောက်လာရာ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။

သူ့ဖား တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာလည်း ငှက်အုပ်ကြီးရောက်လာ၏။ လေထဲကို လွှားခနဲပျံတက်ကာ တိမ်တိုက်တိမ်ဆိုင်များကြား ဖြတ်သန်းခဲ့၏။ လေဟုန်ကိုခွင်း၍ မြားအစင်းစင်း လွှတ်လိုက်သလိုပင်။ တစ်နာရီနီးပါးခန့်အကြာတွင် အောက်သို့တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အကျဉ်းကျခဲ့သော သုံ့ပန်စခန်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ငှက်ကြီးများ၏ အော်မြည်သံကြီးတွေကလည်း ပွက်ပွက်ထနေ၏။ ငှက်ကြီးများ၏ အော်သံကြောင့် စခန်းထဲမှ ဖက်ဆစ်လူဆိုးများ သေခုတ်တကားကားနှင့် ထွက်လာ၏။

သူတို့သည် ကောင်းကင်ပေါ် “ဂလောင် . . . ဂလောင်” မြည်သံပေး၍ ဝဲနေသော ငှက်ကြီးများကို မြင်သောအခါ သေခုတ်သံ တဒိုင်းဒိုင်းပေး၍ ပစ်ခတ်ကြ၏။ စခန်းတစ်ခုလုံးလည်း ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ပစ်ခတ်သည့် ကျည်ဆန်များကလည်း ငှက်ကြီးများကိုမထိဘဲ လေထဲမှာပျောက်ကုန်၏။

ကျည်ဆန်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်နေသည့်ကြားမှ စခန်း၏ ခေါင်မိုးများပေါ် နားလိုက်ကြ၏။ ပက်ဆစ်များက သေခုတ်ဖြင့်

အားမရသဖြင့် စက်လတ်များယူကာ သဲကြီးမဲကြီးပစ်ခတ်ကြပြန်၏။
သေဆုတ်သဲကြီးတွေ ပေါက်ကွဲမြည်ဟည်း နေသော်လည်း
ငှက်ကြီးတစ်ကောင်တလေကိုမျှ မထိ။ သူ့စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့သော
ငှက်ကြီးသည် လိုသောအမိုးတံခါးကို ခြေသည်းကြီးနှင့်ကုတ်၍ ဖွင့်
လိုက်၏။ ပိတ်ထားသော တံခါးချပ်များကို နှုတ်သီးနှင့် ဆိတ်ဖောက်၍
ဖွင့်လိုက်၏။ ရန်သူတွေဝင်လာသောအခါ အတောင်ပံကြီးနှစ်ဖက်
ကားခနဲကားခနဲ ခတ်လိုက်ရာ ရန်သူတွေအားလုံး အတုန်းအရုန်း
လဲကျကုန်၏။

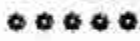
ထိုစဉ် ငှက်ကြီးပေါ်မှဆင်းကာ ဂိုထောင်ထဲဝင်လိုက်၏။ အခန်း
ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကျွန်းသေတ္တာကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သေတ္တာ
ကြီး၏ အတွင်းပိုင်းတွင် အလင်းရောင်များ တပျပ်ပျပ်လက်နေ၏။
ငှက်ကြီးက သူ့အနားရောက်လာပြီး သေတ္တာသော့ခလောက်ကြီးကို
နှုတ်သီးနှင့် ဆိတ်ပေါက်ဖျက်ပစ်လိုက်၏။ သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သောအခါ သဲကြီးများနှင့် တုတ်နောင်ထားသော ရုပ်ပွားတော်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အလျင်အမြန် ပင့်ချီလိုက်၏။

ထို့နောက် ငှက်ကြီးပေါ်ပြန်တက်လိုက်ကာ ငှက်ကြီးသည်
အမိုးပေါက်ကိုဖောက်၍ အပေါ်သို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် ပျံတက်
ခဲ့၏။ သူ့နောက်မှ ဂဠုန်ငှက်အုပ်ကြီး လိုက်ပါလာသည်ကိုလည်း တွေ့
လိုက်ရ၏။ ကောင်းကင်ကြီးပေါ် ဖြတ်သန်းပျံဝဲရင်း နာရီအနည်းငယ်
အကြာတွင် သူတော်စင်ကြီးရှိသည့် တောင်တန်းထိပ်ပေါ်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာကြ၏။

သူတော်စင်ကြီးသည် ကျက်သရေရှိလှသော အပြုံးနှင့် သူ့
လက်ထဲမှ ရုပ်ပွားရှင်ကိုပင့်ဆောင်ကာ ကိုယ်ပေါ်မှသဲကြီးများကို ဖြုတ်
ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဟဲနန်းထဲရှိ ရွှေရောင်ပလ္လင်ပေါ်တွင် တည်

ထားပူဇော်လိုက်၏။ ရုပ်ပွားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှလည်း ထူးဆန်းလှသော ရောင်ခြည်တော်များကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အလွန်မှအံ့သြနေမိ၏။

နောက်ဆုံး သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ သူတော်စင်ကြီးထံ မြန်ခွင့်တောင်းရာ သူတော်စင်ကြီးက နောက်ထပ်ဂါထာတစ်ပိုဒ်ကို သင်ကြားပေးလိုက်ပြီး ဂဠုန်ငှက်ကြီးများက ရွာနှင့်အနီးဆုံးနေရာသို့ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေ၏။ သူ့အဖြစ်က အိပ်မက်မက်နေသည့် အလားပင်။ ရွားသားတွေကလည်း သူ့အဖြစ်ကိုအံ့သြမဆုံး၊ ရွာပြန်ရောက်ပြီးနောက် သူတော်စင်ကြီးပေးသည့် ဂါထာတော်ကို မနက်တိုင်း ရွတ်ဖတ်ခဲ့ရာ သူလုပ်ကိုင်နေသော ယာမြေထဲမှ ရှေးဟောင်းအဖိုးထိုက်ရတနာဥစ္စာပစ္စည်းများကိုတွေ့၍ အကြီးအကျယ် ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားလေတော့၏။

အောင်
အောင်
အောင်
အောင်

ထူးဆန်းသောစိတ်လုံးလက်စွပ်လေး

□

ကျွန်တော့်အမည်ရင်းက “ပေါပြား”ပါ ကြာသပတေးသော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးက တရုတ်မျိုးနွယ်သွေး မကင်းလို့ လူအများက ကျွန်တော့်ကို ပေါက်ဖော်ကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီနာမည် နဲ့ပဲ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလေးမှာ လူအများက သိရှိပြီး နာမည်ကျော်ကြားပါတယ်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးအလုပ်ကို အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ငါးနှစ်ကျော် ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလုပ်ငန်းကို မလုပ်ခင်မှာ ကျွန်တော်ဆရာ ဦးဝွမ်လျောင်ဆီမှာ ပစ္စည်းဖို့တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ (၁၀)နှစ်ကျော် ပါတယ်။

မုဆိုးစိုင်းသင်ဆိုသလို အလုပ်တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ကိုင်လာတဲ့အခါမှာ အလုပ်က သင်ကြားပြသ သွားပါတယ်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော်အသင့် ကျွမ်းကျင်လာတော့ ကျွန်တော့်ဆရာဝွမ်လျောင်းက ဆိုင်ခွဲပြီးထောင်ဖို့ တိုက်တွန်းတာကြောင့် ရန်ကုန်မြို့၊ လသာမြို့နယ် (ယခင်တရုတ်တန်း)က လမ်းကျယ်တစ်ခုမှာ ဆိုင်ခန်းသေးသေးလေး တစ်ခန်းငှားပြီး ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးဝွမ်လျောင်းဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာမွေးဖွားတဲ့ တရုတ်အမျိုးသားဖြစ်ပေမယ့် တရုတ်ပြည်မကြီးမှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် သွားရောက်နေထိုင်ပြီး လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ တရုတ်စာပေပညာလည်း တတ်ကျွမ်းပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို တစိုက်မတ်မတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် ကြာပါပြီ။

အခါအခွင့်သင့်ရင် ဆရာဦးဝွမ်လျောင်းက ကျွန်တော့်ကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရဲ့ သဘောသဘာဝကို သင်ကြားပေး ပြသပေးပါတယ်။ ဆရာဦးဝွမ်လျောင်းက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်တဲ့သူဟာ သတင်းစာဆရာနဲ့ တူတယ်။ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ဟာ ပညာရပ်အားလုံးကို အနည်းငယ်စီ တတ်သိရမယ်။ ပညာရပ်အချို့ကိုတော့ အထူးလေ့လာတတ်ကျွမ်းရမယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်တဲ့သူဟာ အရာရာကို အနည်းငယ်စီကို သိထားရမယ်။ ဗဟုသုတလည်း ရှိရမယ်။ အချို့အကြောင်းအရာကိုတော့ သေသေချာချာကို လေ့လာတတ်ကျွမ်းရမယ်လို့ မိန့်ဆိုပြောကြားပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း

အရာတော်တော်များများကို လေ့လာလို့ သိရှိထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာဦးဂွမ်လျောင်းက သင်ကြားပြသပေးထားလို့ တရုတ်အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ လိုက်ကာအဝါအဝင်ပစ္စည်းတွေ၊ ကြွေထည်ပစ္စည်း၊ ရွှေထည် ငွေထည်၊ ကြေးထည်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော်အတန် သိရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် တရုတ်ငွေထည်ပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်း ကျွမ်းကျင်ကျွင်ကို သိရှိနားလည်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးဆိုင် စတင် ဖွင့်စက အတွေ့အကြုံလေးတစ်ခုကို တင်ပြပါရစေ။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို တရုတ်အမျိုးသမီး ရောက်ဖို့ လာပြီး ငွေသားငါးပူးသားခန့်ရှိ ငွေဆံထိုးလေးတစ်ခု လာရောင်းခံ တယ်။ ဆံထိုးလေးရဲ့ထိပ်မှာ ကျောက်ဖြူလေးတစ်လုံး တပ်ဆင်ထား ပါတယ်။ ငွေထည်လက်ရာက တရုတ်လက်ရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနောက် တိုင်းရဲ့ ငွေထည်လက်ရာ တစ်ခုပါ။ နှစ်ငါးဆယ်ခန့်က လက်ရာလို့ ခန့်မှန်းလို့ ရပါတယ်။

လာရောင်းတဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီးကို ကြည့်ရှုခန့်မှန်းရတာ တော့ အချို့နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့မယ့်သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ပစ္စည်း အကြီးအသေးပါမကျန် ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းချတတ်တာကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးလို့ အမြတ်လေးမြက်မြက် ရတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ငွေဆံထိုးရဲ့ကျောက်တုံးလေးကို လှန်ပြီး မှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်ကာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ (WG)လို့ ထွင်ထား တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး လေးနှစ်လုံးကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က အနောက်ကျာမဏီလုပ် ငွေထည်လက်ရာ ကောင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ပီ တယ်။

ဒီအချိန် ငွေသားတစ်ကျပ်သားကို ငွေရှစ်ရာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

တရုတ်အမျိုးသမီးက သူ့ကျောက်ဖြူ တပ်ဆင်ထားရှိတဲ့ ငွေဆံထိုးလေးကို သုံးထောင်ရရင်ရောင်းမယ်လို့ ဈေးခေါ်ပါတယ်။ အနောက်တိုင်းဖြစ် လက်ရာကောင်း ငွေထည်လေးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က နှစ်ထောင့်ငါးရာပေးရာ ဈေးနာတည်သွားပြီး ငွေဆံထိုးကို လက်ဝယ်ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဝယ်ယူရရှိသော ငွေဆံထိုးလေးကို ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးဂွမ်လျောင်က . . .

“မင်း ဒီငွေဆံထိုးလေးကို ဘယ်လောက်ရရင် ပြန်ထုတ်မလဲ”

“ဒီငွေဆံထိုးလေးဟာ အနောက်ကျမဏီလုပ် ပစ္စည်းဖြစ်နေလို့ ငွေတစ်သောင်းနှစ် ပြန်ရောင်းမယ်”

“ငွေတစ်သောင်းဆိုရင်တော့ ငါပဲဝယ်လိုက်ပါ့မယ်ကွာ”

လို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြောကာ ငွေဆံထိုးလေးကို ဆရာ ဦးဂွမ်လျောင်က သူ့အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာ ဦးဂွမ်လျောင်က . . .

“လာ . . . မင်းငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

လို့ပြောပြီး ရွှေဘုံသာလမ်းက ရွှေထည်၊ ငွေထည် နှစ်ခုပေါင်း ရောင်းတဲ့သူ မိတ်ဆွေဆိုင်ကို သွားရောက်ပြီး ကျောက်ဖြူတပ် ငွေဆံထိုးလေးကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတင် ရောင်းချပါတယ်။ ရွှေထည်နှင့် ငွေထည်ဆိုင်ရှင် သူမိတ်ဆွေက ကြိုက်နှစ်သက်လို့ တစ်သိန်းပေးဝယ်ယူခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လွန်စွာမှ အံ့ဩသွားမိပါတယ်။

နှစ်ဦးသားပြန်လာတဲ့အခါ လမ်းမှာ ဆရာဦးဂွမ်လျောင်က

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“တွေ့တယ်ဆရာ၊ ဒီကျောက်ဖြူတပ်ထားတဲ့ ငွေဆံထိုးလေးဟာ ဒီလောက်တောင် တန်ဖိုးရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တောင် လုံးဝကို

မထင်မှတ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါရော သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“အမှန်တော့ ဒီငွေဆံ့ထိုးလေး ဒီထက်မက တန်ဖိုးရှိတယ်။ သူ့အတွက် အကျိုးအမြတ်ကိုချန်ပြီး ဈေးပေးလိုက်တာပါ အချိန်သာဆို ရောင်းနိုင်ရင် ဒီထက်မက ရနိုင်သေးတယ်သိရဲ့လား”

“နေပါအုံးဆရာရယ် ဒီကျောက်ဖြူတပ်ဆင်ထားတဲ့ ငွေဆံ့ထိုး လေးကို သူကဘာဖြစ်လို့ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးရတာလဲ ကျွန်တော်တော့ တွေးလို့မရနိုင်ဘူး”

“မင်းသိထားဖို့က ဆံ့ထိုးမှာတပ်ဆင်ထားတဲ့ ကျောက်ဖြူ မဟုတ်ဘူး။ သေးတာသေးတာ အလွန်အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ စိန် အစစ်ကွ။ မင်း တစ်ခုမေးစရာရှိတယ်။ ဒီလောက်တောင် အရည်အသွေး ကောင်းတဲ့ စိန်အစစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ငွေခွဲပြုလုပ်ထားသလဲလို့ ထင် စရာမရှိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဆံ့ထိုးမှာ WG လို့ရေးသားထားတာဟာ အနောက်ဂျာမဏီ လုပ် မဟုတ်ဘူး။ White Gold ရွှေဖြူကွ မင်းတို့က ရွှေဖြူဆိုတာ မလက်တီနမ်လောက်ပဲ သိတာကိုး . . . တုံးရဲ့”

လို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အသိပညာမဟုတ်သကဲ့သို့ နည်းပါးလို့ WG ကို အနောက်ဂျာမဏီလို့ ယူဆမိပြီး ဘာသာပြန်ခဲ့ တာပါ။

“မှတ်ထား . . . လောကမှာ မသိတဲ့သူကို သိတဲ့သူက စားသွားတာချည်းပဲ၊ နောက်နောင် ထူးထူးခြားခြား ပစ္စည်းမျိုးဝေထွေ ရရင် ရမ်းပြီးမရောင်းနဲ့ ငါ့ကိုအရင်လာပြကြားလား . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဆရာဦးဝွမ်လျှောင်က ကျွန်တော်သုံးစွဲဖို့ ငွေတစ်သောင်း မှန်

ဖိုးပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးအတွက် လုပ်ငန်းလည်ပတ်နိုင်အောင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော တပည့်လေးနှစ်ယောက်ကို မင်းကြွေးလခပေးပြီး မွေးထားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ ပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေစုဆောင်းရပါတယ်။ ကျွန်တော်မှာ ဝယ်လက်ရှိလို့ ခဲရဲဝယ်ယူခဲ့ပါတယ်။ တရုတ် လူသုံးအိမ်သုံးပစ္စည်းများဆိုရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြည့်ရှုပြီး တန်ဖိုးဖြတ် ဝယ်ယူခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ ရန်ကုန်မြို့၊ လသာမြို့နယ် (တရုတ်ပိုင်းတရုတ်၊ တန်း)မှ တရုတ်ဘုံကျောင်းဟောင်းတွေဖျက်ပြီး တိုက်သစ်ဆောက် လုပ်တဲ့အခါမှ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလုပ်ငန်းကို လုပ်တဲ့သူတွေအဖို့ ခွဲရပေါက်ဝင်တိုးတတ်ပါတယ်။

အခါမျိုးမှာ ဝယ်ယူရမယ့်ငွေတန်ဖိုးက ကြီးမားတဲ့အတွက် တစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲနဲ့ မတတ်နိုင်ပါ။ ဆရာဦးဝွမ်လျောင် အပါအဝင် ကျွန်တော်နဲ့အတူ ငွေကြေးတောင့်တင်းပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူလေးငါးယောက် စုပေါင်းပြီးဝယ်ယူရပါတယ်။ ရုပ်စုံထုထွင်း ထားတဲ့ သစ်သားတံခါးမကြီးတွေ၊ တရုတ်စားပွဲရှည်၊ ကျောက်သားစားပွဲတွေ၊ ကြေထည်၊ မြေထည်၊ ကြေးထည်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ပါရှိတတ်ပါတယ်။

ဒီတရုတ်ရိုးရာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအားလုံးတို့ကို သိန်းတစ်ရာ သိန်းတစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ ပုံတိုက်ဝယ်ယူတတ်ကြပါတယ်။ အချိန်ဆွဲရောင်းချင် အနည်းဆုံးသိန်းလေးငါးရာ ရတတ်ပြီး ဝေစားမျှစားကြရပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို မိမိရဲ့ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ လုပ်ဆောင်လို့ အကျိုးအမြတ် မတွေ့ရရှိပါဘူး။ တစ်လတစ်လရရှိတဲ့ အမြတ်ငွေတွေထဲက ဆိုင်လခ

၁၄၂ ❁ ဆရာကြီးအဂ္ဂိန္ဒာ

မီးလခ၊ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် လခတွေကိုနှုတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော့် အတွက် တစ်လကိုငွေသုံးသိန်း တစ်ခါတစ်ခါ ငွေသုံးသိန်းကျော်ကျော် ကျန်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ဇနီးမယား မထားထားရှိပါတယ်။ ငယ်လင်ငယ် မယားပါ။ သားသမီးမထွန်းကားပါ။ ကျွန်တော် တစ်လတစ်လရ ဝှို့တဲ့ အမြတ်ငွေခွဲဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် လူတန်းစား နေနိုင် စားသောက်နိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝ သာယာချမ်းမြေ့ ပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့၊ လသာမြို့နယ် (တရုတ်တန်း) ၂၂-လမ်းမှာ ပယောဂကုတဲ့ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတစ်ယောက် နေထိုင်ပါတယ်။ သူ့ အသက် အရွယ်ကား (၈၀)ခန့် ရှိနေပါပြီ။ သူလည်း ကျွန်တော့်လို တရုတ်မျိုး ခွယ်မကင်းတဲ့သူပါ။ လသာမြို့နယ် တစ်ခွင်မှာတော့ နာမည်ကြီး ဂိုဏ်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

တရုတ်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ တရုတ်အမျိုးသားတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ရရှိသူပါ။ အပြုစားခံရတာ၊ နက်တိုက်ခါတ်တိုက်ကအစ ပယောဂကြောင့် ရူးသွပ်နေသူကိုပင် ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်လို့ နာမည်ကောင်း

ချပြီး နာမည်ကျော်ကြားလှပါတယ်။

အသက် (၈၅) နှစ်အရွယ်မှာ ပယောဂကုသတဲ့ ဂိုဏ်းဆရာကြီးဟာ လူကြီးရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ ဆရာကြီးကွယ်လွန်ပြီး (၆)လအကြာမှာ အမွေခွဲစေယူကြပါတယ်။ တချို့အမျိုးအဆွေတွေက တရုတ်နိုင်ငံကို အပြီးအပိုင် ပြန်လည်သွားရန် စီရင်နေကြပါတယ်။

တရုတ်ပိုင်းရှိပိတ်ဆွေ တရုတ်တစ်ယောက်၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော် ဆရာကြီးရဲ့နေအိမ်ကို ရောက်ရှိလို့သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီး နဲ့ ခုရစ်ခဲ့တဲ့ စိပ်ပုတီး၊ ပယောဂသုံး ဆေးတောင့်၊ ရွှေချထားတဲ့ ဆေးကြိမ်လုံး၊ စုတ်တံ၊ ဆေးခွက်နဲ့ ဘိုးတော်ရုပ်၊ ပယ်တော်ရုပ်၊ နတ်ရုပ်တွေကို ဆရာကြီးရဲ့ဆွေမျိုးတွေက ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်အပေါင်းကို ကံစမ်းမဲချပြီး ဝေငှပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ ဂိုဏ်းပညာ လေ့လာလိုက်စားသူတွေအတွက်တော့ တန်ဖိုးရှိကောင်းရှိပေမယ့် ကျွန်တော်အတွက်တော့ အသုံးမဝင် အသုံးမတည့်ပါ။ ဆရာကြီးရဲ့တပည့်များဟာ သူတို့လိုအပ်ရာ ပစ္စည်းအသီးသီးကို ရရှိလို့ အိမ်သို့ပြန်သွားကြပါတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့နေအိမ်မှာ လူသူလေးပါး ရှင်းသွားလေမှ ဆရာကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးမကင်းသူတစ်ဦးက အခန်းထဲသို့သွားရောက် တရုတ်ကြေးထည်ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူပြီး ပြသပါတယ်။ ပစ္စည်းကနစ်မျိုး နှစ်စားပါ။ တစ်မျိုးက ကြေးဝါဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် နံ့သာတိုင် (အမွှေးတိုင်)စိုက်သည့် ကြေးခွက်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အရွယ်အစားက မြေထမင်းအိုးကြီးခန့်ရှိပါတယ်။ နံဘေးတစ်ဖက်ဆီမှာ တရုတ်နဂါးနှစ်ရုပ်ကို လက်ကိုင်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားရှိပါတယ်။ ပန်းကနုတ်ပါ၊ ကြေးဝါပြောင်ချောဖြစ်ပြီး၊ တရုတ်အက္ခရာစာလုံးကို ဖောင်းကြွပြု

လုပ်ထားရှိတယ်။ တရုတ်အက္ခရာစာလုံးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ဂေဟာဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်မျိုးက တရုတ်ကြေးဝါ သောက်ရေခွက်ရွယ်တူ (၁၂)လုံးပါ။ ကြေးဝါသောက်ရေခွက် (၁၂) လုံးမှာတော့ အကွပ်နဲ့ အောက်ခြေတို့မှာ တရုတ်ပန်းကနုတ်တွေကို ထွင်းထုထားပါတယ်။ သောက်ရေခွက်တိုင်းမှာ ကြက်၊ ခွား၊ ကျား၊ ယုန်း၊ နဂါး၊ မြွေ၊ မြင်းစတဲ့ တရုတ်(၁၂)ရာသီဗေဒင်က အရုပ်လေးတွေကို ဖောင်းကြွပြုလုပ်ထား ပါတယ်။ တရုတ်(၁၂)ရာသီဗေဒင်မှာ အကောင်(၁၂)မျိုးရှိသလို ကြေးဝါ သောက်ရေခွက်ကလည်း (၁၂)လုံးပါပြီးတော့ တရုတ်အက္ခရာစာနဲ့ ဖောင်းကြွ ပြုလုပ်ထားပါသေးတယ်။ အဓိပ္ပါယ်က “ရှိပြီးရင်းရှိ၊ ချမ်း သာပြီးချမ်းသာ၊ ဝင်လာမစဲတသံသံ”စတဲ့ တရုတ်မင်္ဂလာ စာတမ်း တွေပါ။

ဒီတရုတ်ကြေးထည် ပစ္စည်းနှစ်ခုစလုံးဟာ တရုတ်ပြည်က ပြုလုပ်တဲ့ ပစ္စည်းအမှန်အကန်တွေပါ။ နှစ်ပေါင်း (၈၀) ခန့်ရှိပြီလို့ ခန့်မှန်းလို့ ရပါတယ်။ ဈေးစကားကိုဆိုကြတော့ နောက်ဆုံး ငွေခြောက် သောင်းနဲ့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ရလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် က စိတ်ဖြောင်းသွားမှာစိုးလို့ ချက်ချင်းပဲ ငွေချေလိုက်ပါတယ်။ ပစ္စည်း ရှင်က ကျွန်တော်ချေတဲ့ငွေကိုယူပြီး ဘုရားစင်အောက်က စားပွဲအံကို ဆွဲဖွင့်ထည့်တော့ အတွင်းမှ ငွေလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း ရရှိပါတယ်။ ကြေးဝါရောင် ဓါတ်လုံးလက်စွပ်လေးပါ။ ဓါတ်လုံးက စလေဖီးသီးအရွယ် လောက်ပဲရှိပါတယ်။ ပစ္စည်းရှင်က လက်စွပ်လေးကို ကိုင်တွယ်ပြီး

“အင်း . . . ဒီငွေလက်စွပ်လေးဟာ ဆရာကြီးအမြဲဝတ်တဲ့ လက်စွပ်လေး၊ ကျုပ်တို့အတွက် ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး။ သုံးသည်မသုံး တတ်ဘူး။ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ယူအားပေးတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးကိုပဲ လက်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်ပါမယ်”

လို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ စောစောကသာ နားဖွေတွေ့ရှိခဲ့ရင် ဆရာကြီးရဲ့တပည့်တွေကို ကံစမ်းမဲဖောက်ပြီး ပေးတဲ့ အထဲပါသွားမှာ။ ဒုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ထိုက်လို့ ကျွန်တော်ရရှိတယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။

ကျွန်တော့်တပည့်က တရုတ်ကြေးထည်ပစ္စည်းတွေ ဂုံနီအိတ်ဘစ်လုံးထဲမှာ စုပုံကုည့်ပြီး ဆိုင်ကိုသွားပို့ပါတယ်။ ဆိုင်ကိုရောက်တဲ့အခါမှာ ဗီရိုပေါ်မှာ ကြေးဝါအမွှေးတိုင်စိုက်တဲ့ ခွက်ကြီးထားရှိပြီး ကြေးဝါသောက်ရေခွက် (၁၂)လုံးကို ပြသထားရှိပါတယ်။

ယခု ကျွန်တော်ဝယ်ယူလာခဲ့သော တရုတ်ကြေးထည် ပစ္စည်းနှစ်မျိုးစလုံးဟာ အစိုးတန်လှပါတယ်။ ကြိုက်တဲ့သူနဲ့တွေ့ရင် ပေါက်ဈေးပရိပါ။ ခေါ်ဈေးသာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ခေါ်တဲ့ဈေးကို ပေးနိုင်ရင် ရောင်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

တရုတ်ကြေးဝါ အမွှေးတိုင်စိုက်တဲ့ အိုးကြီးက ဘုရားကိုရိုခိုးကန်တော့တဲ့အခါမှာ ဖြစ်စေ၊ ရိုးရာနတ်ဒေဝါတွေကို ရိုခိုးကန်တော့တဲ့အခါမှာဖြစ်စေ နံ့သာတိုင်(အမွှေးတိုင်)နဲ့ ပူဇော်ကန်တော့ပြီး စိုက်ထားရပါတယ်။

ကြေးဝါသောက်ရေခွက် (၁၂)ခွက်က တရုတ်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဆက်စွယ်နေတာပါ။ တရုတ်နှစ်သစ်မင်္ဂလာသမယမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တဲ့ အဘိုးအဘွားများအား ကန်တော့တဲ့အခါမှာဖြစ်စေ၊ တရုတ်ရိုးရာမိဘဘိုးဘွားများအား ကန်တော့တဲ့အခါမှာဖြစ်စေ တရုတ်ထုံးစံနဲ့အညီ သည့်သွင်း အသုံးပြုရတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဆရာဦးဂွမ်လျှောင်ဟာ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကိုရောက်ရှိလာပါတယ်။

ဗီရိုပေါ်မှာတလောကဝယ်ယူလာတဲ့ တရုတ်ကြေးထည်နှစ်နှစ်
တန်းစီ ပြသထားသည်ကို အနားကပ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“မင်းဒါတွေ ဘယ်လောက်နဲ့ ရထားလိုက်သလဲ”

“ကျွန်တော် ခြောက်သောင်းနဲ့ ဆွဲထားလိုက်တယ်ဆရာ”

“အေး . . . မှန်တယ်။ တရုတ်ကြေးထည် ပစ္စည်းအမှန်
အကန်တွေပဲ နှစ်ကတော့ (၈၀) (၉၀)လောက်ပဲရှိလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ကိုယ်စိတ်ကြိုက်ဈေးမရမခြင်း အချိန်ကိုဆွဲရောင်း။ အဖိုးတန်
ပစ္စည်းတွေနော် ဒီလောက်ပြောရင် မင်းသဘောပေါက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ကျွန်တော်ဟာ မသိနားမလည်လို့ WG ကျောက်ဖြူတစ်
ငွေဆံထိုးတုန်းက ခံလိုက်ရတဲ့ကိစ္စကို သွားအမှတ်ရလိုက်မိပါတယ်။
ကျွန်တော်ဟာ ကြေးဝါရောင် ဓါတ်လုံးငွေလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းတို
တရုတ်ကြေးထည် ပစ္စည်းများရောင်းတဲ့သူဆီက မေတ္တာလက်ဆောင်
ရရှိခဲ့တာကိုတော့ ဆရာဦးဂွမ်လျောင်ကို အသိပေးမပြောကြားခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ဓါတ်လုံးအကြောင်း မကျွမ်းကျင်ပါ။ အင်္ဂါရစ်
ဓါတ်လုံးထိုးတဲ့မိတ်ဆွေဆီက ဗဟုသုတအဖြစ် သိရှိထားတာက ဓါတ်
လုံးဟာ သုံးမျိုးသုံးစားရှိတယ်လို့ သိထားပါတယ်။ အနက်ရောင်
အဆင်းရှိတဲ့ ဓါတ်လုံးဟာ သံကိုသေအောင် ထိုးထားတယ်လို့ ဆိုမ
တယ်။ တုတ်၊ ဓါး၊ လုံး၊ သေနတ်တွေ ပီးတဲ့သိဒ္ဓိရှိတယ် လို့ဆိုပါတယ်။
အဖြူရောင်ဓါတ်လုံးက ပြဒါးကို ထိုးထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရော့စ်
ဝေဒနာတွေကို ရေစိမ်ပြီးတိုက်ရင် ပျောက်ကင်းတဲ့ သိဒ္ဓိရှိတယ်လို့
ဆိုပါတယ်။ အဝါရောင်အဆင်းရှိတဲ့ ဓါတ်လုံးက သွပ်ကိုသေအောင်
ထိုးထားလို့ အဖြူရောင်အစမှ အဝါရောင်အဆင်း ပေါက်သွားတယ်လို့
ဆိုပါတယ်။ အစွမ်းသတ္တိက လာဘ်လာဘရွှင်တယ်။ လူချစ်လူခင်များ

ပြီး မျက်နှာပွင့်တဲ့ အပွင့်သဒ္ဓါရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော် သိရှိပါတယ်။

ကြေးဝါရောင်အဆင်းရှိတဲ့ သွပ်ခါတ်လုံးငွေလက်စွပ်လေးကို ကျွန်တော့် လက်ချောင်းတွေ စွပ်ကြည့်တော့ ညာဘက်လက်ခလယ်နဲ့ လာတော်နေပါတယ်။ ဒါတောင်အနုဦးငယ် ချောင်နေပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ခါတ်လုံးလက်စွပ်လေးကို အစဉ်သတိထား ကြည့်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဝါရောင်အဆင်းဟာ အလိုလိုနေရင်း မှေးမှိန်နေတတ်ပါတယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်တော် ကြေးအရောင်တင် ဆီနဲ့ တိုက်ချွတ်ပေးပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဆေးလိပ်ပြာနဲ့တိုက်ပြီး အရောင်တောက်ပြောင်အောင် လုပ်ကြည့်ပါတယ်။ အရောင်တောက် ပြောင်မလာပါ။ မှေးမှိန်မြဲမှေးမှိန်လို့ နေတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ မတိုက်မချွတ်ဘဲနဲ့ ခါတ်လုံး၊ ခါတ်သားဟာ အလိုလိုတောက်ပြောင်ပြီး နေတတ်ပါတယ်။ ထူးဆန်းဖွယ်ကောင်းတဲ့ ခါတ်လုံးလက်စွပ်လေးဖြစ် ပါတယ်။

ခါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေး အရောင်မှေးမှိန်နေရင် စီးပွားရှာ လို့ မကောင်းပါ။ လိုက်လံရှာဖွေတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ မရရှိပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်မှာတင်ပြထားတဲ့ အဖိုးတန်ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ တစ်ခုမှ ရောင်းမထွက်ပါ။ ခါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေး သူ့အလိုလို အရောင် တောက်ပြောင်လာချိန်မှာတော့ အရောင်းအဝယ် အလွန်ကောင်းပါတယ်။ အဖိုးတန်ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများ (ဗိုက်နာနေသူများနဲ့တွေ့ပြီး) ရှေး ပေါပေါဈေးချိုချိုနဲ့ ရတတ်ပါတယ်။ ဆိုင်ပေါ်မှာ တင်ပြထားတဲ့ ရှေး ဟောင်းပစ္စည်းများ တစ်နေ့မှာ သုံးစုံကငါးစုံအထိ အရောင်းထွက်ပါ တယ်။ ထူးဆန်းလှပေစွ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာမိမိလက်မှ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ခါတ်လုံး

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လက်စွပ်ကလေး အရောင်တောက်ပြောင်ချိန်ကို စောင့်ပြီးအလုပ်ကို သတိထား လုပ်ကိုင်ပါတယ်။ တစ်လမှာခါတ်လုံး လက်စွပ်ကလေးဟာ (၁၀)ရက်ခန့် အရောင်ညှိုးမှိန်နေတတ်ပြီး အရက် (၂၀)ခန့်ဟာ ခါတ်လုံး လက်စွပ်ကလေးက အရောင်တောက်ပြောင် နေတတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ခါတ်လုံး လက်စွပ်ကလေးရဲ့အစွမ်းသတ္တိလို့ဆိုရမလား မပြောတတ် ပါဘူး။

ခါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေး အရောင်တောက်ပြောင် နေချိန်မှာ အစွမ်းသတ္တိ ပြသပုံကိုလည်း ကြည့်ပါအုံး . . .

ကျွန်တော်ရန်ကုန်မြို့၊ လသာမြို့နယ်၊ (၂၂) လမ်းက ဝယ် ယူခဲ့တဲ့ တရုတ်ကြေးထည် ပစ္စည်းနှစ်မျိုးအနက် ကြေးဝါသောက် ရေ ခွက် (၁၂)လုံးကို နှစ်ပတ်အတွင်း ကြိုက်တဲ့သူနဲ့တွေ့လို့ ငွေရှစ်သိန်းခွဲ နဲ့ ရောင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ (၁၅)နှစ်အရွယ် တရုတ်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးခါနီးမှာ အိမ်ရှင်းလို့ သူ့အဘိုးဖြစ်သူ သေတ္တာဟောင်း ထဲက နာရီဟောင်းတစ်လုံးကိုတွေ့လို့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကို လာရောင်း ပါတယ်။ နာရီကရွေ့ရောင်ပါ။ ကြိုးက ကတ္တီပါအနက်ရောင်ကြိုးပါ။

ဝိတ်ကူးသစ်စာပေ

နာရီကလက်ခွဲ သော့ပေးနာရီပါ။ အတော်လေးတော့ ရှေးကျပါတယ်။
အတ္တိပါအနက်ရောင်ကြိုးက အတော်ကို ဟောင်းစွမ်းလို့နေပါပြီ။ နာရီ
ခိုင်ခွက်က အဖြူရောင်ပေါ်မှာ ရှေးတိုင်ကပ်နာရီက ရောမအက္ခရာ
အက္ခန်းတွေ ရေးသားထားပါတယ်။ နာရီက အသုံးမပြုတာကြာလို့
အသုံးတွေ ပိတ်နေလို့မသွား။ တစ်ချက်သွား တစ်ချက်ရပ်နေပါတယ်။
သက်ပတ်နာရီမှာ စက္ကန့်အတံမပါရှိပါ။ ပုံစံကလည်း ရှေးပုံစံမျိုး။
အခုခေတ် စကားနဲ့ပြောရရင်တော့ ပုံတုံးကြီးပါ။ နာရီအမျိုးအစားက
ရိုးလက်ဖြစ်ပါတယ်။ နာရီကတော့ အမျိုးကောင်းတဲ့ အမျိုးအစားထဲ
ကပါ။

ဒီရွှေရောင်ရိုး လက်နာရီဟောင်းကို ငွေသုံးထောင်နဲ့ ဝယ်ယူ
ခဲ့ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ နာရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ကျွမ်းကျင်မှုမရှိခဲ့။ ဒါကြောင့် ရှေးဟောင်းနာရီအမျိုးမျိုးနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး
သိနားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်တဲ့
သူတစ်ယောက်နဲ့ပေါင်းပြီး ရွှေရောင်ရိုးလက်နာရီဟောင်းကို ရောင်းချ
ခဲ့ပါတယ်။ လက်ပတ်နာရီလေးဖြစ်ပေမယ့် ငွေခြောက်သိန်းခွဲရရှိခဲ့ပါတယ်။
ရတဲ့ငွေထဲက သူ့ကိုပွဲသယ်ရာခိုင်နှုန်း ခွဲဝေပေးခဲ့ပါတယ်။

နောက် ငွေမြက်မြက်လေးရရှိခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု
လည်း ရှိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ ဆက်သွယ်ပေးမှုအရ ပဲခူးမြို့မှ
ဂျပန်ခေတ်ကာလက ဗမာ့တစ်မတော်မှာ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ထိ စစ်မှုထမ်း
ခဲ့သူဆိုမှာ ဂျပန်ခါးရှည်ခါးကောင်းတစ်လက် ရောင်းရန်ရှိတယ်လို့
သတင်းရရှိပါတယ်။

ဒီမိတ်ဆွေခွဲအတူ ကျွန်တော် ပဲခူးမြို့ကိုလိုက်ပါသွားခဲ့ရာ ဂျပန်
ခါးရှည်ရောင်းမယ့် စစ်မှုထမ်းဟောင်းဆိုသူနဲ့ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အသက်(၈၅) နှစ်ရှိပါပြီ။ သူ့မှာငွေကြေးအကျပ်အတည်း
တွေ့ကြုံနေလို့ ရောင်းဟန်တူပါတယ်။

ဂျပန်ခါးရှည်မှာ ခါးချိတ်ခွဲခါးပတ်ပါ ပါရှိပါတယ်။ ရှေးဟောင်း
ပစ္စည်းဆိုပေမယ့် အသိမ်းအဆည်းကောင်းလို့ ခါးသွားနဲ့ ခါးအိမ်တို့မှာ
ချို့ယွင်းမှု ဘာမှမရှိသေးပါ။ ပြသရင်မြင်တွေ့သူတိုင်းက ကြိုက်နှစ်
သက်မယ့် အနေအထားရှိပါတယ်။ ဒီဂျပန်ခါးရှည်ကို ကျွန်တော်က
ငွေတစ်သိန်းခွဲပေးပြီး ဝယ်ယူခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
ဆိုင်နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲပြသထားပါတယ်။

မကြာပါဘူး တစ်ပတ်လောက်ပဲကြာတယ်။ ကျွန်တော့် ဇနီး
ဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ကို ကမ္ဘာလှည့် ဂျပန်အမျိုးသားတစ်ဦးက
ရောက်ရှိလာပြီး ဂျပန်ခါးရှည်ကိုပြသခိုင်းပါတယ်။ ကြိုက်နှစ်သက်လို့
ဝယ်ယူသွားခဲ့ပါတယ်။ ငွေဆယ်နှစ်သိန်းတိတိ ရရှိလိုက်ပါတယ်။ မဆန်း
ဘူးလား။

အရောင်တောက်ပြောင်နေတဲ့ ဓါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေးဟာ
ကျွန်တော့်ကို အကျိုးပြုပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အရက်သမားတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
အရက်တော့ သောက်တတ်ပါတယ်။ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးတဲ့ အချိန်အခါ
မှာဖြစ်စေ၊ တရုတ်မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ညစာစားပွဲတွေမှာ သွားစား
သောက်တဲ့ အခါမှာဖြစ်စေ တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်ငန်းသဘောအရ သောက်
တတ်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာဖြစ်စေ အရက် ဒါမှမဟုတ်
ဘီယာကို တစ်ခွက်တော့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်သောက်ပြီး ဟင်လျာအပြည်း
ကို များများစားတတ်ပါတယ်။

ဒီအခါမျိုးမှာ ဓါတ်လုံးလက်စွပ် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လက်နဲ့
ဘယ်တော့မှ အရက်ခွက်၊ ဘီယာခွက်ကို မကိုင်တွယ်ဘူး။ တကယ်

လို့များ ခါတ်လုံး လက်စွပ်ကလေးမှာ စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များရှိ နေရင် အဂါရဝမဖြစ်အောင်ကိုတော့ ကျွန်တော်အထူးသတိထားပြီး ချွတ်ကာ အိတ်ထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားပါတယ်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အရောင်တောက်ပြောင်နေတဲ့ ခါတ်လုံး လက်စွပ်ကလေးဟာ အစွမ်းသတ္တိပြသထက် ပြသလာပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း ကို လုပ်ကိုင်အသက်မွေးလို့ အိမ်အသီးသီး၊ လူအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ ရပါတယ်။ လူပေါင်းစုံနဲ့လည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီ အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ တကယ့်ကစားသမားကြီး တွေလည်း ပါပါတယ်။ သူတို့နဲ့ဆက်ဆံပြီး တကယ့်လောင်းကစား ဝိုင်းကြီးတွေကို ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် လောင်းကစားဝိုင်းကြီးတွေကိုရောက်ရင် အနည်း ဆုံး ငွေသုံးသိန်းယူဆောင်သွားပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကို ပုံအော ပြီးကစားပါတယ်။ ပြန်လာရင်အနည်းဆုံး ငွေဆယ့်ငါးသိန်း၊ သိန်းနှစ် ဆယ်တော့ ပါလာပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လောင်း ကစားမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှုံးတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒိုင်လုပ်တဲ့သူမှာ ငွေကြေးနည်းနေရင်တောင် ကျွန်တော်ကစားရင် အနည်းဆုံး ငွေသုံးသောင်းနဲ့ ငါးသောင်းလောက် တော့ ရရှိတတ်ပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ လောင်း ကစားမှုနဲ့ အကျိုးပေးတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါဟာလည်း ကျွန် တော်ကံတရား အကျိုးပေးနေချိန်လို့ ဆိုရင်ရပါတယ်လေ။

ဒီအထဲအပတ်စဉ် အောင်ဘာလေထီဖွင့်ပွဲမှာ တစ်ပတ်ကိုငွေ နှစ်ထောင်ဖိုး မှန်မှန်ထီထိုးပြီး ကျွန်တော့်ကံကို စမ်းကြည့်ပါတယ်။ ထီ ဆုကြီးနှစ်ဆု၊ နှစ်ကြိမ်ပေါက်တဲ့အထိကို ကံကောင်းခဲ့တဲ့သူပါ။

ကျွန်တော်တို့ တရုတ်မျိုးစွယ်က သွေးမကင်းတဲ့ လူတော်
တော်များများဟာ လောင်းကစားမှုကို ဝါသနာထုံတတ်ကြပါတယ်။
လောင်းကစားမှုကို မကောင်းမှုလို့လည်း မသတ်မှတ်ထားကြပါဘူး။ ဒါ
ဟာလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ရပ်အနေနဲ့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ကိုင်
နေကြပါတယ်။

ယခင်က ကျွန်တော်ဟာ တစ်လကိုငွေသုံးသိန်းခန့်သာ ရှာဖွေ
နိုင်တဲ့သူဟာ ခုဆို အရောင်တောက်ပြောင်နေတဲ့ ဓါတ်လုံးလက်စွပ်
ကလေးရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် တစ်လကို ငွေသိန်းငါးဆယ်ကျော် မှန်မှန်
ရှာဖွေလို့ ရနေပါပြီ။ ဒီအထဲ လောင်းကစားမှုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ငွေ
သိန်းပေါင်းငါးရာ ကျော်လောက် ရှာဖွေလို့ရထားပါတယ်။

အရောင်တောက်ပြောင်နေတဲ့ ဓါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေးဟာ
ကျွန်တော့်အတွက်တော့ "ပြောတိုင်းအောင်၊ လုပ်တိုင်းပြီ။ ပြိုင်တိုင်း
နိုင်" ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့်ရေချိုးချိန် ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း
ကျွတ်ကျပျောက်သွားမှာဆိုလို့ ချွတ်ထားတာကအပ နေ့ညမပြတ်
ညာဘက်လက်ခလယ်မှာ အစဉ်အမြဲ ဝတ်ဆင်လို့ ထားရှိပါတယ်။

လောကမှာ မိန်းမတွေဟာ ငွေမရှိရင် ပျက်စီးတတ်တယ်။
ယောက်ျားတွေဟာ ငွေရှိရင်ပျက်စီးတတ်တယ်လို့ စကားစဉ်ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ပစ္စည်းခွဲလဲလှယ်လို့ရတဲ့ စက္ကူချပ်ငွေသားတွေ
လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်လာတဲ့ အခါမှာတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာက သစ္စာရှိစွာ
နဲ့ ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ ဇနီးမယားမထားထားပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင်က သစ္စာမဲ့လာပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တရားတဲ့နည်းနဲ့ဖြစ်စေ၊ မတရားတဲ့နည်း
နဲ့ဖြစ်စေ ရရှိခဲ့တဲ့ငွေကြေးစနစ်တွေကို သိုဝှက်ထားရှိပြီး ငွေအနည်း
အကျဉ်းမျှသာ ဇနီးဖြစ်တဲ့မထားထားကို ပြန်ပေးပါတယ်။ မထားထားက

သူရရှိ နေကြနေကြကြောင့် မှန်မှန်ရနေတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ဇနီးမယားမထားထားအပြင် သူမသိအောင် အခန်းကိုယ်စီ ဝယ်ပေးထားပြီး တစ်လတစ်လကို ငွေသိန်းနဲ့ချီ ထောက်ပံ့တဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားနှစ်ယောက်ထားရုံတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးလေးတွေ ကျွန်တော့်သမီးအရွယ် တူမအရွယ်လေးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါတွေကို ဇနီးဖြစ်တဲ့မထားထား တကယ်မသိပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်ကတော့ သိကြပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဝိုခိုနေကြတဲ့သူတွေဖြစ်တော့ ဘာမျှပြောကြပါ။

တစ်ခါတစ်ခါ တပည့်တစ်ယောက်နဲ့အတူ ဇနီးဖြစ်တဲ့ မထားထားဆီကိုသွားပြီး ကျွန်တော်က . . .

“ငါ့ တစ်ပါတ်လောက် သွားရောက်ပြီး ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေ သွားရှာအုံးမယ်”

လို့အကြောင်းပြပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှောင်တိမ်းနေပါတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဘယ်ကိုမှ မသွားရောက်ပါ။ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားနှစ်ယောက်ဆီသွားပြီး တစ်လှည့်စီ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ပန်းရနံ့လေညင်းဆောင် လူသတင်းလူခြင်းဆောင် ဆိုသလို မကောင်းမှုကိစ္စဟာ ကြာကြာမခံပါဘူး ပေါ်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ပုန်း မယားနှစ်ယောက် ယူထားတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူကသွားပြီး ဇနီးဖြစ်တဲ့ မထားထားကို သွားရောက်ပြီး သတင်းပေးသလဲတော့ မသိဘူး မထားထားဟာ သိရှိသွားပါတော့တယ်။

ဒီအချိန်ကစပြီး ယမ်းပေါ်မီးကျသလို ပေါက်ကွဲပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ဇနီးဖြစ်သူ မထားထားဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားယူတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများ ရန်ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှု ကိစ္စကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်

ဆင်းရဲကြရပါတယ်။ ဒီလို စိတ်ညစ်တဲ့အထက်ကို ကျွန်တော်ကြာကြာ မခံစားနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခုခုကို သတိဖြင့်လုပ်ကိုင်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါတယ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးစုံရာနဲ့ ဇနီးဖြစ်တဲ့ မထား ထားကို တရားဝင်ဇနီးမယားအဖြစ်မှ ကွာရှင်းပြတ်စဲရန် ကမ်းလှမ်း လိုက်ပါတယ်။ မထားထားကလည်း သဘောတူလက်ခံပါတယ်။ ဒါကြောင့် ယခု ကျွန်တော်နဲ့ မထားထားအတူနေထိုင်ဖို့ ဝယ်ယူထားတဲ့အခန်း၊ ရွှေထည်ပစ္စည်းက (စ)ကျပ်သား၊ ငွေသားက သိန်းနှစ်ဆယ်ပေးပြီး ကွာရှင်းပြတ်စဲ လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဇနီးမထားထားနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်လို ပြန်လည်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်မှတ်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အချိန်အား တာနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားနှစ်ယောက်ဆီ သွားရောက်ပြီး အချိန် ဖြုန်းနေတတ်ပါတယ်။

ယခင်က တိတ်တိတ်ပုန်းမယား ဟုတ်တယ်။ အခုတော့ လူမြင်သူမြင် တွဲသွားတွဲလာ လုပ်လို့နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဟန့် တားနှောင့်ယှက်မယ့်လူ မရှိတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ လသားမြို့နယ်က လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အပေါ်ထပ် တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ ငှားရမ်းပြီး သီးသန့်နေထိုင်ပါတယ်။ တိုက်ခန်းက သံဘာဂျာတံခါးနဲ့ သစ်သားတံခါးနှစ်ထပ် ရှိပါတယ်။ ဒီတိုက်ခန်းမှာ ကျွန်တော် အိပ်ပါတယ်။ လုံခြုံမှုရှိလို့ အဖိုးတန်တဲ့ တရုတ်ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေကို သိုလှောင်ထားရှိပါတယ်။ ထမင်းကိုတော့ တရုတ် စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ သွားရောက်ပြီး မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ အစား အသောက်ကို စားသောက်ပါတယ်။ ဒီတိုက်ခန်းဟာ ရေမီးအပြည့်

အစုံရှိလို့ နေထိုင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝရှိပါတယ်။ နေ့လယ် နေ့ခင်းဘက် အလုပ်ခန်းထဲမှာ သွားရောက်ပြီး အပန်းဖြေနေထိုင်ပါ တယ်။

ဖြစ်ချင်လာတော့ ကျွန်တော့်လက်မှာ နေ့ညအမြဲမပြတ် ဝတ်ဆင်မြန်းထားတဲ့ အရောင်တောက်ပြောင်နေတဲ့ ဝါတ်လုံးလက်စွပ် ကလေးဟာ အရောင်မှူးမှိန်နေတာ တစ်လလောက်ရှိသွားပါပြီ။

ကျွန်တော်ဟာ ဝါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေးရဲ့ အရောင်အဆင်း ကို အစဉ်ကြည့်ရှုပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူဆိုတော့ အရောင်အသွေး မှူးမှိန်နေတာ ကျွန်တော်ဟာ လုပ်ငန်းကြီးတွေကို အရှုံးပေါ်မှာစိုးလို့ ရှောင်ခဲ့ပါတယ်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းသစ်လဲမဝင်၊ ရှိပြီးပစ္စည်းလည်း ရောင်းမထွက်ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော့်ဝင်ငွေဟာ သိသိသာသာကြီး ကျဆင်း လို့နေပါတယ်။

တစ်နေ့ ဒီပီနေထိုင်တဲ့တိုက်ခန်းကို လုံခြုံအောင်ပိတ်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ရေခိုးချိုးပါတယ်။ ဒီလိုရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးတဲ့အခါ မှာ ကျွန်တော် လက်ဝယ်ဝတ်ဆင်မြန်းထားတဲ့ ဝါတ်လုံးလက်စွပ် ကလေးကို မှတ်မှတ်ရရ စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ ချွတ်ပြီးတင်ထားလေ့ ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေးက ညာဘက်လက်ခလယ်နဲ့ အနည်းငယ်ကြီးနေပြီး ချောင်နေလို့ ကိုယ် လက်တွေကို ဆပ်ပြာတိုက်ချွတ်ရင် ကျွတ်ကြပြီး ပျောက်ဆုံးသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရေချိုးပြီး ရေချိုးခန်းက ပြန်လည်ထွက်လာတဲ့ အ ချိန် အခါမှာတော့ စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ အမြဲတမ်း မှတ်မှတ်ရရတင်ထား လေ့ရှိတဲ့ ဝါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေးဟာ မရှိတော့ဘူး။ ကြွက်ပဲချီ သွားသလား။ ကျိုးပဲချီသွားသလား မပြောတတ်ဘူး ကျွန်တော်ဟာ

ထိတ်လန့်သွားပြီး မျက်လုံးတွေပြာဝေလို့ သွားခဲ့ပါတယ်။

ခါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေးကို တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလုံး အနှံ့ ကျွန်တော် ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ ရှာဖွေလို့မရတဲ့ အဆုံးမှာ ကျွန်တော် အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်သွားပြီး လက်မှိုင်ချသွားပါတော့တယ်။ ဒီလို အစွမ်းထက်မြတ်တဲ့ ခါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေးမျိုးဟာ ရခဲခြင်း ဘဝမှာ အစားထိုးမရတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်ဟာ ခါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေး ပျောက်ဆုံးသွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ရက်အတော်ကြာအောင် အိပ်မပျော်၊ စားမဝင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါတယ်။

ခါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေး ပျောက်ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ရဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းဟာ ဒီရေ ကျဆင်းသလို ကျဆင်းလို့ သွားပါတော့တယ်။ ဘာပစ္စည်းမှ ရှာဖွေ ဝယ်ယူလို့မရ။ ရရှိထားတဲ့ ပစ္စည်းများ ရောင်းလို့မထွက်။ ဒါကြောင့် ဝယ်ယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ငွေအိပ်လို့နေပါတယ်။

ယခင်ကလို တစ်လတစ်လ ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ ရှာဖွေ လို့ရနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခုအခါမှာ တစ်လကို ငွေသုံးသောင်းလောက် ရရှိအောင် မနည်းကိုရှာဖွေ စုဆောင်းနေရပါတယ်။ ကျွန်တော် ယူထား တဲ့ တိတ်တိတ် ပုန်းမယားနှစ်ယောက်ဟာလည်း ယခင်ကလို တစ်လကို သိန်းခွဲခိုပြီး မပေးနိုင်မထောက်ပံ့နိုင်လို့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ယူသွားကြပြီး ကျွန်တော့်ကို စွန့်ပြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လောင်းကစားမှုကို ပြုကြည့်ပြီး ငွေရှာပါသေး တယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငွေသိန်းခွဲခိုပြီးအရှုံးပေါ်နေလို့ ကျွန်တော်မှာ ရှိတဲ့ငွေတွေဟာ ခန်းသလောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့

ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်ပြီး မလည်ပတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ လုပ်ငန်းဟာ ရပ်တန့်သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်နေထိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းကို အိမ်လခပုန်ပုန်ပေးနိုင်လို့ ပိုင်ရှင်လက်ကိုပြန်လည်ပြီး အပ်နှံလိုက်ပါတယ်။ ဆိုင်မှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အသေးအဖွဲ့လေးတွေကို အချိန်ဆွဲရောင်းရင် ဈေးကောင်းရနိုင်ပေမယ့် ငွေကြေးအကြပ်အတည်းတွေပြီး ဝိုက်နာနေတာကြောင့် လျော့ဈေးနဲ့ ရောင်းချခဲ့ရပါတယ်။ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ တရုတ်ရှေးပေ ပစ္စည်းအချို့ကိုတော့ ကျွန်တော့်ဆရာဦးဝွမ်လျှောင်ရဲ့ အရောင်းခန်းကို ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်ခန်းကို ရတဲ့ ဈေးနဲ့ ပြန်လည်ရောင်းချခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့တပည့်ကျော် အလုပ်သမားနှစ်ဦးဟာ တခြားအလုပ်ခွင်မှာ သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းလို့ နေကြပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ခွေးလျက်တဲ့ထန်းလျက်ခဲလို လုံးပါးပါးပြီးဘဝဟာ ပျက်စီးစပြုနေပါပြီ။

ကျွန်တော်ဟာ အရက်သောက်တတ်ပေမယ့် အရက်သမားမဟုတ်လို့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အရက်မသောက်ခဲ့ပါ။ ယခုလို စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ နေ့ညပဟူအရက်ဆိုင်မှာသွားထိုင်ပြီး အရက်ကိုမပြတ်တမ်း သောက်လို့နေပါတယ်။ ကြာရင်ပျက်စီးသွားမယ့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ဆရာသမားဖြစ်တဲ့ ဆရာဦးဝွမ်လျှောင်က အချိန်မီ လာရောက်ကယ်တင်ပြီး သူ့ဆိုင်မှာနေစေကာ တစ်လငွေသုံးသောင်းနဲ့ အလုပ်ပေးထားပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဖိုးတန်ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကို ရှာဖွေပေးနိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်လငွေငါးသောင်းချီးမြှင့်ပါတယ်။

ဒီလို ကျွန်တော့်ဘဝကျနေချိန်မှာ တစ်ခါတစ်ခါတော့

စန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မထားထားကို သတိရမိပါတယ်။ မထားထားဟာ သူ့
အခန်းကိုရောင်းပြီး ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ ပဲခူး၊ အင်းတကော်မှာ သွား
ရောက်နေထိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မထားထားနဲ့ပျက်နှာခြင်း
မဆိုင်ခဲ့တော့ပါ။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှု
ရေး ဖောက်ပြန်မှု အမှားကြီးကို ကျူးလွန်လာခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ဟာ စားပွဲပေါ်မေးတင်ပြီး
အတွေးနယ်ဝင်ကာ ဒီလိုဘာကြောင့် ဖြစ်ပျက်ရသလဲလို့ အဖြေရှာ
ကြည့်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ တွေးတောစဉ်းစားလို့ မရနိုင်ခဲ့ပါ။ အကျိုး
ဖြစ်ထွန်းခဲ့ပေမယ့် အကြောင်းတရား ရှာလို့မရနိုင်ခဲ့ပါ။

မြန်မာ့ကမ္ဘီရသိပ္ပံ၊ ဝစ္စာရေး လောကီပညာရပ်ကို နှစ်ရှည်လ
များ လေ့လာလိုက်စားလာခဲ့သော ဆရာသမားနှင့်တွေ့လို့ ကျွန်တော်
ကဖြစ် ကြောင်းကုန်စင်ကိုပြောပြပြီး မေမြန်းကြည့်ပါတယ်။

လောကီပညာရပ်ကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့တဲ့ ဆရာသမားက

“လောကီပညာအစီအမံနဲ့ ပြုလုပ်ထားလို့ အစွမ်းထက်မြတ်
တဲ့ အင်းဆိုင်ခါတ်လုံးဆိုတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးတွေဟာ လူတစ်ယောက်ဆိုမှာ
ထိုက်တန်တဲ့ အချိန်ကာလမှာသာနေပြီး တည်မြဲနေတတ်တယ်။ မထိုက်
တန်တဲ့အချိန်မှာ သူ့အလိုလို ပျောက်ကွယ်ပျက်စီးသွားတာဟာ မဆန်း
ပါဘူး သဘာဝပါပဲ။ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ မောင်ရင်နဲ့မထိုက်တန်လို့
ပျောက်ကွယ်သွားတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါ။ ကံမကုန်သေးရင်တော့
ပြန်လည်ပြီးဆုံအုံးမှာပါ”

လို့ ကျွန်တော်ကိုနှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်
တော်ရရှိခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ခါတ်လုံးလက်စွပ်ကလေးနဲ့ ကံမကုန်သေး
ရင် ပြန်ပြီးလည်းဆုံမယ့်အချိန်ကို ယနေ့ထက်တိုင်အောင် စောင့်မျှော်
လျက်ပါ။ ပြန်လည်ပြီး ဆုံဆည်းပါစေလို့ ဘုရားမှာဆုတောင်းပါတယ်။

ထူးဆန်းသောခါတ်လုံးလက်စွပ်လေး ❁ ၁၅၉

လောကသဘာဝဟာဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတတ်တဲ့ သဘောကို
ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်တွေ့ကြုံလို့ သဘောပေါက်နားလည်သွားခဲ့ပါပြီ။

အစဉ်အလာရရှိရုံတရားဖြင့်
ဆရာကြီးအစဉ်မှာ

သားကောင်
ငွေတဖန်

သားကောင်

လောကမှာ လူ့ရယ်လို့ဖြစ်လာရင် တစ်ခါတစ်ရံ မုဆိုးဖြစ်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သားကောင်ဖြစ်ပေမည်။ မုဆိုးနေရာမှာ နေရသည် ဖြစ်စေ၊ သားကောင်နေရာမှာ နေရသည်ဖြစ်စေ . . . လောကံကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့တော့ လိုအပ်သည်ဟု မိသိန်းအေးက ထင်ပါသည်။

မိသိန်းအေးလို ကွမ်းယာသည်မလေးတစ်ယောက်က တရား သဘောတွေကို လောကကြီးနှင့်ချီပြီး ပြောနေတော့ ကြီးကျယ်ရန်ကော ဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ မိသိန်းအေးကိုယ်တိုင်ပင် လောက ဇာတ်ခုံ၌ မုဆိုးနေရာ၌ က၊ပြနေသလား။ သားကောင်နေရာမှာ က၊ပြ နေသလား မသေချာပါ။

သေချာတာကတော့ ဘယ်သူမဆို တစ်ခါတစ်ရံ မုဆိုးနေရာ ရောက်၍ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သားကောင်နေရာ၌ နေရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးတာက မုဆိုးနေရာမှာ များများနေရာယူနိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါ၏။ မိသိန်းအေးသည် အမြဲတစေ မုဆိုးဖြစ်ရန် ကြံဆောင်နေသော

မိန်းကလေး တစ်ဦးဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် . . .

ထိုအစ်မကို သူ့အတွက် သားကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်လာမည်ဟု တွေ့စက မိသိန်းအေး မထင်ခဲ့မိချေ။ သားမန်တွေ့ရိုးတွေ့စဉ်တွေပြီး သူ့ခရီးသူဆက်သွားမည် ခရီးသည်တစ်ဦးလိုပင် မိသိန်းအေးက ထင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအစ်မ မိသိန်းအေးရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာပုံကတော့ နည်းနည်းထူးခြားနေပေသည်။ မိသိန်းအေးကွမ်းယာ ရောင်းနေသည့် ကူးတို့ဆိပ်ကို ထိုအစ်မရောက်လာပုံမှာ မိသိန်းအေးဆီက ကွမ်းဝယ်စားနေကျကောင်လေးက ဆိုင်ကယ်ဖြင့် တင်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သမားရိုးကျအနေဖြင့်တော့ ကူးတို့ဆိပ်ကို လူတွေရောက်လာပုံမှာ . . . ဆိုက်ကားနှင့်သော်လည်းကောင်း။ မြင်းလှည်းနှင့်သော်လည်းကောင်းရောက်လာကြ၏။ မိမိစီးနင်းမည် မော်တော် (သို့မဟုတ်) စက်လှေဆိုက်ရောက်လာလျှင် ကိုယ်သွားမည်ခရီးကို ဆက်သွားကြနှင့်လည်ပတ်နေကြသည်ပင်။

သွားနေလာနေကျ လူတွေကိုတော့ မိသိန်းအေး မှတ်မိနေသည်။ သိနေသည်။ မျက်မှန်းတန်းမိ၍ သိနေပုံမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ဆီက ကွမ်းဝယ်စားနေကျ ဖောက်သည်မျိုးကျတော့ တချို့ကို နာမည်သိသည်။ တချို့လည်း မသိ။

ထိုအစ်မကိုလည်း ယခင်က တစ်ကြိမ်မှမမြင်ဖူးခဲ့ချေ။

သည်နေ့မနက် မောင်သက်တင်ရောက်အလာတွင် မောင်သက် တင်၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုအစ်မပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်သက်တင်က မိသိန်းအေးဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဘီယာဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်သည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘာအဆင့်လဲတော့ မိသိန်းအေးလည်း မသိ။ မနက်ကိုးနာရီလောက်လာပြီး ညဆိုလျှင် ဆယ် နာရီဆယ်တစ်နာရီမှ ပြန်ရသည်ဟု သိသည်။ မနက်အလာမှာ မိသိန်းအေး ဆိုင်က ကွမ်းတစ်ရာဖိုး ဝင်ထုပ်နေကျမို့ သူ့လာချိန်ကို သိနေသော်လည်း မိသိန်းအေးက ညနေငါးနာရီဆိုလျှင် ဆိုင်ပိတ်သည်မို့ သူပြန်ချိန်ကိုတော့ အသေအချာမသိပေ။

သည်နေ့ မောင်သက်တင်အလာတွင် သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုအစ်မပါလာခြင်းဖြစ်၏။

ထုံးစံအတိုင်း အသင့်ထုတ်ပေးထားသည့် ကွမ်းထုပ်ကလေးကို မိသိန်းအေးကမ်းပေးသည်ကို မောင်သက်တင်က လှမ်းမယူသေး။ ဆိုင် ကယ်ပေါ်မှဆင်းကာ ဆိုင်ကယ်ခွကြားမှာ ညှပ်လာသည့် ထိုအစ်မ၏ သေတ္တာလေးကို မြှုတ်သည်။ ထိုအစ်မကို ညောင်ပင်အောက်က ခုံပေါ်ထိ လိုက်ပို့သည်။

"ကူးတို့တွေက ခဏနေရင် လာမှာအစ်မ။ ဒီကသာ ထိုင် စောင့်နေ"

မောင်သက်တင် ပြောလိုက်သည်အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ သည်။

မိသိန်းအေးဆိုင် နောက်ကျောတည်တည်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ရွာများနှင့် မြို့ကိုသွား သောကူးတို့ဆိပ်ရှိသည်။ ကူးတို့ဆိပ်၌ အချိန်ပြည့် မော်တော်များ၊ စက်လှေများ ဝင်ထွက်လျက်ရှိသည်။ ခရီးသည်များလည်း

ဥဒဟိုသွားလာလျက်ရှိလေသည်။

မိသိန်းအေးဆိုင်ဘေးနားလေးတွင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ ကာ ညောင်ပင်ကြီး၏ပင်စည်ကို ပတ်ဝိုင်း၍ သစ်သားဖြင့် ကွပ်ပျစ် သဖွယ် ထိုင်ခုံကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်ထားပေ၏။

ထိုခုံကြီးကား ခရီးသည်များအတွက် နားခိုရာပင်ဖြစ်တော့ သည်။ ညောင်ပင်ဖြစ်၍ အခက်အလက်ဝေဝေဆားဆားနှင့် အရိပ်ကောင်း ကောင်းရသည်။ ကမ်းနားမှာမို့ လေအမြဲတိုက်နေရာ ဆယ်နှစ်ရာသီ အေးမြနေပေ၏။ ညောင်ပင်ကိုပတ်ဝိုင်းထားသော သစ်သားကွပ်ပျစ်ကြီး ကား ခရီးသွားများအတွက် အဆင်ပြေ အသုံးဝင်နေပေတော့သည်။ ကူးတို့လှေမော်တော်များကို ခုံပေါ်မှထိုင်စောင့်နေ၍ ရသည်။ ဆိပ် ကမ်းကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားတစ်ချို့ဆိုလျှင် အလုပ်ပါးချိန်လည်း လဲလျောင်းအိပ်စက်လို့ပင် နေကြသေးသည်။

မိသိန်းအေးအတွက်လည်း ညောင်ပင်ကြီးနှင့် ခုံတန်းကြီးက ကျေးဇူးပြုလှပေ၏။ မိသိန်းအေး၏ကွမ်းယာဆိုင်လေးက ညောင်ပင်ကြီး အရိပ်အောက်မှာပင် ဖြစ်ပါသည်။ မိုးရွာလျှင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တက်ကာ မိုးခိုလို့ရသည်။ ထမင်းစာလျှင်ပင် မိသိန်းအေးက ညောင်ပင်အောက်က ကွပ်ပျစ်ကြီးပေါ်မှာ စားနေကျဖြစ်၏။ မိသိန်းအေး၏ ကွမ်းယာရောင်း သော ခုံလေးကိုလည်း ဆိုင်သိမ်းလျှင် ခုံရဲ့ခြေထောက်နဲ့ ကွပ်ပျစ်ကြီး ရဲ့ အောက်ခြေတိုင်ကို သံကြိုးနှင့်ပူးချည်ကာ သော့ဝတ်သိမ်းထားခဲ့ ရပေ၏။

မိသိန်းအေးသည် ကွမ်းရောင်းရင်းမှ ကူးတို့ဆိပ်တွင် ဖြစ်ပျက် သမျှ အလုံးစုံကို သိရှိမြင်တွေ့နေရပေသည်။

ခရီးသည်တစ်ယောက်ကို မောင်သက်တင် လမ်းကြုံခေါ် လာတာတော့ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးသည်။

မောင်သက်တင်က ထိုအစ်မ၏ သံသေတ္တာလေးကို ခုံပေါ်
ချပေးထားခဲ့သည်။ ထိုအစ်မကိုလည်း ခုံပေါ်ကထိုင်စောင့်နေဖို့ မှာနေသံ
ကြားရသည်။ ထိုအစ်မသည် မိသိန်းအေးနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ ညောင်ပင်
အောက်ခုံတန်းပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့ပါ၏။ သူမဘေးမှာ သံသေတ္တာက
တစ်လုံး။ ပလတ်စတစ်လက်ဆွဲခြင်းက တစ်ခု။

ထိုအစ်မသည် သံသေတ္တာနှင့်လက်ဆွဲခြင်းကို ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်ဆီမှာထားရင်း ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ကျန်ခဲ့၏။

မောင်သက်တင်က ထိုအစ်မကို အစအဆုံး ကူညီခဲ့ပြီးမှ
မိသိန်းအေးဆီက ကွမ်းယာထုပ်ကို လာယူကာ ငွေတစ်ရာတန်တစ်ရွက်
ထုတ်ပေးသည်။

“ဘယ်ကလဲ၊ နင်တို့အမျိုးလား”

မိသိန်းအေးက စပ်စုမိအောင် စပ်စုလိုက်သေး၏။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုထိပ်နားမှ လိုလို့ လမ်းကြုံခေါ်လာတာ
ပါ။ သေတ္တာတစ်ဖက်နဲ့ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေလို့”

မောင်သက်တင်က ပြောပြပြီး ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်သွား
တော့သည်။

ထိုအစ်မသည် ညောင်ပင်အောက်က ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ကျန်ခဲ့
လေ၏။

ကူးတို့လှေမော်တော်များ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဝင်ဟယ်ထွက်
ဟယ်ရှိနေသော်လည်း ထိုအစ်မက ခုံပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်ရှိနေမြဲ
ဖြစ်၏။ သံသေတ္တာလေးပေါ် လက်ထောက်ကာ တွေငေးလျက်ရှိနေ
သည်။ သူမဘယ်ကိုများ သွားမှာပါလိမ့်။

မိသိန်းအေးသည် ထိုအစ်မကို တော်တော်ကြာကြာပင် ခုံပေါ်မှာ
ထိုင်နေသည်ကို သတိထားမိနေ၏။

နေ့လယ်၁၂နာရီဆိုလျှင် ကူတို့လှေတွေ တော်တော်များများ
ဆိုက်လာကြတော့မည်မို့ ၁၁နာရီခွဲတွင် မိသိန်းအေးက ထမင်းစားထား
ဖို့ပြင်သည်။

မိသိန်းအေး ထမင်းစားသည်နေရာကလည်း ညောင်ပင်
အောက်က ခုံကြီးပေါ်မှာပဲဖြစ်သည်။ မိသိန်းအေးက ပါလာသည့် သုံးဆင့်
ချိုင့်လေးကို တောင်းထဲကထုတ်၊ အောက်ကခံဖို့ ပုဆိုးပိုင်းလေးကို
ယူကာ ခုံပေါ်တက်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်အထိ ထိုအစ်မသည် ခုံပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်
နေဆဲ။ နေရာပင် မရွေ။ မိသိန်းအေးက ထမင်းချိုင့်များကို ပုဆိုးပိုင်းပေါ်
ဖြန့်ချကာ ထမင်းစားသည်။

“စားပါဦးလား အစ်မ”

မိသိန်းအေးက ခရီးသည်အစ်မကို လောကွတ်ပြုလိုက်သည်။
ထိုအစ်မက စိတ်မပါသလို မိသိန်းအေးကို လှည့်ကြည့်
လိုက်ကာ . . .

“ဪ . . . စားပါညီမ . . . စား”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

“အစ်မ ဘယ်ကိုစီးမှာလဲ”

ထမင်းစားရင်း မိသိန်းအေးက စပ်စုသည်။

“ဘယ်သွားရမှန်း မသိသေးပါဘူး”

“ဟင်”

ထိုအစ်မက မြစ်ထဲကို လှမ်းကြည့်နေရင်းမှ မရေမရာဖြေသည်။ မိသိန်းအေးဖက်ကို လှည့်မကြည့်တော့။ မိသိန်းအေး အရောဝင်တာ မကြိုက်ဖူးထင်၍ မိသိန်းအေးလည်း ဘာမှမပြောတော့ပေ။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် အောက်ဘက်ရွာများဆီမှ ကူးတို့ဝက်လှေတွေ အတော်များများ ဆိုက်လာကြလေသည်။ သည်အချိန်က ကူးတို့တော်တော်များများ စုဆုံကျတဲအချိန်။ မိသိန်းအေးလည်း တော်တော်အလုပ်များသွားသည်။ ကွမ်းယာထုပ်များကို တစ်ရာတန်အထုတ်၊ နှစ်ရာတန်အထုပ်များ အသင့်ထုပ်ထားသော်လည်း ရောင်းလို့မလောက်။ တချို့က အသင့်ထုပ်ထားတာကို မကြိုက်။ လာဝယ်မှ လောလောလတ်လတ် ယာပေးတာကို ကြိုက်ကြသည်။ နေ့တိုင်း သည်အချိန်က အရောင်းရဆုံးအချိန်မို့ မိသိန်းအေးလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားအားတော့။ ကွမ်းယာပေး၊ ဈေးရောင်း၊ ပိုက်ဆံယူ၊ အကြွအမ်းပဲ့သည်အလုပ်များကို တစ်ယောက်တည်း ဖယ်စက်သလိုလုပ်လိုက်ရ၍ အတော်ပန်းသွားသည်။

ကူးတို့လှေ အဝင်အထွက်ပါးသွားမှ မိသိန်းအေးလည်း နားရတော့သည်။

ထိုအခါမှ ညောင်ပင်အောက်က နေပေါ်ကို မိသိန်းအေး လှည့်ကြည့်အားတော့သည်။

မိသိန်းအေး လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ထိုအစ်မ မရှိတော့ဘဲ ဘယ်အချိန်က ထသွားသည် မသိလိုက်။ ဘယ်ကူးတို့ပေါ် တက်သွားသည် မသိလိုက်။

ခရီးသည်တစ်ယောက် ခရီးဆက်ထွက်သွားတာ ဘာမှမဆန်းပါ။

သို့သော် မိသိန်းအေးပျက်လုံးပျားက ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ကျန်နေရစ်သည် သေတ္တာလေးကို အမြင်တွင် အံ့ဩသွားမိသည်။ ထိုအစ်မ၏ သေတ္တာ မောင်သက်တင် ဆိုင်ကယ်ခွကြားတွင် တင်ယူလာပေးသည့် သံသေတ္တာလေး။

မိသိန်းအေးက ထိုအစ်မကို အနီးအနားမှာ ရှာကြည့်သေးသည်။ အပေါ့အပါးသွားဖို့ပျား ခဏတဖြုတ် ထွက်သွားသလား။ အတန်ကြာကြာ စောင့်ကြည့်သော်လည်း ထိုအစ်မအရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရပေ။

မိသိန်းအေးက သေတ္တာတစ်ခုလုံး ကျန်နေရစ်သည်အဖြစ်ကို အံ့ဩနေသည်။ ပါလာတာမှ သေတ္တာတစ်ခုလုံး ဆွဲခြင်းတစ်ခြင်းတည်းသာ ဖြစ်သည်။ မေ့ကျန်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သူမမှာ ပစ္စည်းမေ့ကျန်ရစ်လောက်အောင် စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ် ခံစားမနေရဘူးဆိုလျှင်ပေါ့။

ထိုအစ်မ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မိသိန်းအေးက ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်သည်။

ထိုအစ်မသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောစိတ်ညစ်နေပုံတော့ ရသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ချွတ်ချွဲကျနေပုံမျိုးတော့ မဟုတ်။ စဉ်းစားအတွေးနက်ရင်း တစ်ခုခုကို ကြံစည်နေပုံမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအစ်မပုံက ခပ်တုံးတုံးခပ်ထုံထုံထဲကလည်း မဟုတ်လောက်ပါ။

ဘာလို့ သေတ္တာကျန်နေတာပါလိမ့်။ မေ့ကျန်နေခဲ့တာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ တစ်နေရာရာများ ထသွားသလား။ တကယ်

ဆိုရင် မိသိန်းအေးကို ပြောဆိုပြီး အပ်ထားခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။

မိသိန်းအေး၏ မျက်လုံးအကြည်များသည် သေတ္တာဆီသို့သာ နောက်ပြန်လှည့်တကြည်ကြည်နှင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

သည်အချိန်၌ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသူရှင်းလင်းကာ အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်နေပေပြီ။ ကူးတို့တွေ အဝင်အထွက်မရှိတော့။ နေလည်း ပူနေပြီ။ ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားများလည်း စားဖို့သောက်ဖို့ ကမ်းနားပိုင်းက ဆိုင်တွေဆီ ရောက်သူရောက်၊ တချို့က ကိုယ်အစုနှင့်ကိုယ် ပါလာသည် ထမင်းချိုင့်များကို ဖွင့်စားနေကြသည်။ ခုံကြီးပေါ်မှာတော့ ကူလီခေါင်းအတိုးကြီးက တစောင်းလှဲကာ မိုန်းနေ၏။

ခုံပေါ်မှာမိုန်းနေသည် ကူလီခေါင်းကြီးနှင့် ထိုအစ်မ၏ သေတ္တာလေးတစ်လုံးသာ ရှိကြပါသည်။

ခဏနေလျှင် ခုံပေါ်ကို ကူလီတွေ ရောက်လာကြတော့မည်။ လှဲသူလှဲ၊ မိုန်းသူမိုန်း ရှိကြလိမ့်မည်။ ခုံပေါ်မှာ သံချောင်းနှင့် အူသေရေးထွင်းထားသည့် ကျားကွက်တစ်ခုရှိရာ ထိုကျားကွက်မှာ ကျားလာထိုးသူများလည်း ရှိတတ်သည်။ ခဏနေလျှင် ညောင်ပင်အောက်က ခုံကြီးပေါ်၌ လူပြည်ကျပ် စည်ကားပေတော့မည်။

ထိုအစ်မကျန်ခဲ့သည့် သံသေတ္တာလေးက ခုံစွန်းမှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးရှိ နေသည်။

မိသိန်းအေး စိတ်တွေလျှပ်ရှားလာသည်။ သေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ။ ဘာပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် တန်ဖိုးသင့်ကြည့်လျှင် သူ့နည်းသူ့ဟန် အဖိုးတန်သော ပစ္စည်းများဖြစ်ပေ။ ထိုအစ်မသည် သူ့သေတ္တာသူ မေ့သွားလေပြီလား။ တစ်နေရာရောက်မှ သတိရပြီး ပြန်လာယူမလား။ တကယ်လို့ ပြန်လာယူချိန်မှာ သေတ္တာကိုပတွေ့ရင်ကော မိသိန်းအေးကို စွပ်စွဲလေမည်လား။ မဆိုင်ပါ။ လူအများ ဥဒဟို ဖြတ်သန်းနေသည်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည်ပစ္စည်းအတွက် မိသိန်းအေးကို ကွက်ဖြီး
စွပ်စွဲစရာ အကြောင်းမရှိ။

မသကာ ပေးပြန်စုံစမ်းရုံလောက်သာ လုပ်လို့ရမည်။ သည်
လိုဆိုလျှင် သံသေတ္တာကို ယခုကတည်းက လက်စပျောက်ထားရင်
ကော...။

တွေးရင်း မိသိန်းအေး ရင်တွေတဖြည်းဖြည်း ခုန်လာသည်။
ခဏနေရင် လူတွေ သည်အနားရောက်လာတော့မယ်။

မိသိန်းအေးက ဆတ်ကနဲ ထကာ ခုံပေါ်က သံသေတ္တာ
လေးကို သွားဆွဲယူလိုက်သည်။ သံသေတ္တာက တစ်ပေ၊ တစ်ပေခွဲခန့်
သာရှိသော သွပ်ပြားအဟောင်းကိုနှိုက်ကာ သင်္ဘောဆေးသုတ်ထားသည့်
သေတ္တာလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သော့ခလောက်တစ်ခုဖြင့် ခတ်ထား
သည်။ မိသိန်းအေး မလိုက်တော့ အတွင်းတွင် ပစ္စည်းများကို ပြည့်
သိပ်ထည့်ထားဟန်ဖြင့် ခပ်ကျစ်ကျစ်ဖြစ်နေသည်။ အလေးချိန်ကလည်း
ထင်တာထက် အနည်းငယ်လေးသယောင်ရှိနေ၏။

မိသိန်းအေးသည် ခပ်တည်တည်ပင် သံသေတ္တာကို သူမ၏
ကွမ်းယာခုံနားထဲ ယူလာကာ ခုံအောက်တွင် ချထားလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ မိသိန်းအေးလုပ်ရပ်ကို ဘယ်သူကမှ
သတိမထားမိ။ သတိထားမိလည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ခရီးသည်တစ်ယောက်
ကျန်နေတဲ့ပစ္စည်းကို သိမ်းထားပေးတာလို့ ပြောလိုက်ရုံပင်။ မိသိန်းအေး
မှ သည်နေရာက ခွာသွားတာ မဟုတ်သေးပဲ။ မိသိန်းအေးကို ခိုးတယ်
လို့ စွပ်စွဲလို့ မရနိုင်သေးပါ။

ယုတ်စွအဆုံး... ထိုအစ်မကိုယ်တိုင် ပြန်လာလျှင်ပင် အစ်မ
ပစ္စည်းကျန်ခဲ့လို့ ကျွန်ုပ်တို့သိမ်းထားပေးတယ်လို့ ပြောလို့ရသေးသည်။
ထိုကဲ့သို့ ဆင်ခြေပေးစရာအသင့်နှင့် လိပ်ပြာလုံလုံ နေနိုင်

သော်လည်း မိသိန်းအေး ရင်တွေတုန်နေလေသည်။ သံသေတ္တာကို
ယူလိုက်တော့မယ်၊ အပျောက်ရှိက်လိုက်တော့မယ် ဆိုတဲ့အတွေးက
မိသိန်းအေးရင်ကို ယောက်ယက်ခတ်သွားစေသည်။ မလုံသောစိတ်ဖြင့်
ဝောဓဇ္ဈများပင် ပြန်လာသည်။

မိသိန်းအေးသည် သေတ္တာကို ခုံအောက်အရောက် သိမ်းထား
ပြီးမှတော့ ပြန်မပေးချင်တော့ပေ။ ယခုနေ ထိုအစ်မပြန်ရောက်လာ
မည်ကိုပင် စိုးရိမ်နေမိသည်။ သေတ္တာကိုလည်း ဘယ်သူမှမမြင်အောင်
ပုံးကွယ်ထားဖို့ အကြံရလိုက်သည်။

မိသိန်းအေးက ညောင်ပင်အောက်တွင် သော့ခတ်ရပ်ထား
သော သူမ၏စက်ဘီးပေါ်မှ ခံတောင်းကြီးကို သွားယူလိုက်သည်။ မနက်
ဆိုလျှင် ထိုခံတောင်းထဲတွင် ကွမ်းရွက်၊ ကွမ်းသီး၊ ထုံးအိုးစသည့် ကွမ်းယာ
ပစ္စည်းများနှင့် ဆေးလိပ်စည်းများ၊ စီးကရက်ဘူးများ၊ အချဉ်ထုပ်များ
ထည့်ကာ စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ်တွင် သားရေကြိုးဖြင့်ချည်၍ မိသိန်း
အေး အိမ်မှလာနေကျဖြစ်သည်။ ခံတောင်းကြီးမှာအတော် ကြီးမား
သေးသည်။

မိသိန်းအေးက ခံတောင်းထဲကို သေတ္တာလေးအား ထည့်
ကြည့်ရာ တစ်ခုလုံးမြှုပ်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကံကောင်း၊
တာပဲ။ အပေါ်မှယုဆိုးပိုင်းဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ရာ ခံတောင်းထဲမှာ
သံသေတ္တာ ထည့်ထားတာကို ဘယ်သူမှမမြင်သာတော့။

နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲလောက်တွင် ကူးတို့ဆိပ်ပတ်ဝန်းကျင်သည် နဂိုအတိုင်း ပြန်လည်စည်ကားလာလေပြီ။

ခုံကြီးပေါ်မှာ ကစားနေသည့် ကျားဝိုင်းလည်း သိမ်းသွားပြီး အိပ်စက်အနားယူနေကြသည့် ကူလီအချို့လည်း ဆိပ်ကမ်းကို ဆင်းသွားကြပြီ။ ဆိပ်ကမ်းမှာလည်း ကူးတို့လှေသုံးလေးစီး တစ်ပြိုင်တည်း ဆိုက်လာသည့်အတွက် ခရီးသည်များ၊ ကူလီများ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားကြတော့သည်။ မိသိန်းအေး၏ ကွမ်းယာဆိုင်မှာလည်း ဝယ်သူကျလာသည်။

အရာရာ ပုံမှန်အတိုင်း လည်ပတ်နေ၏။ မိသိန်းအေး စိတ်ကတော့ မဖြောင့်တော့ပေ။ သံသေတ္တာကို ခံတောင်းထဲ ထည့်သိမ်းထားမိတာများပြီလား။ ခုနေ့များ ထိုအစ်မပြန်လာမေးလျှင် ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ သေတ္တာကို မတွေ့ဘူး ပြောင်ငြင်းရမလား။ မသင်္ကာလို့ လိုက်ရှာပြီး တွေ့သွားရင်ကော . . . ။ အရူးကွဲလိမ့်မည်။

သိမ်းထားပါတယ်ဆိုပြီး ထုတ်ပေးရင်ကော . . . ။ အလုံအခြုံ ခုံးအုပ်ထားတာကြည့်ပြီး ယုံပါ့မလား။ မိသိန်းအေးမရိုးသားတာကို သိသွားနိုင်သည်။

မိသိန်းအေးသည် သေတ္တာကိုသိမ်းထားမိပြီးမှ . . . ဟိုတို့သည်သည်တွေ့ရင်း လိပ်ပြာမလုံဖြစ်နေသည်။ နေမရထိုင်မရ ဖြစ်နေသည်။ သည်အထိ စွန့်စားပြီးမှလည်း ပြန်ပေးချင်စိတ်မရှိတော့။ မိသိန်းအေး၌ မုဆိုးစိတ်များ ဝင်လာလေပြီ။

တကယ်တော့ သည်ပစ္စည်းကို မသမာသောစိတ်ဖြင့် ယူထားခြင်းလည်း မဟုတ်။ ခိုးဝှက်ထားခြင်းလည်း မဟုတ်။ ထိုအစ်မ ကျန်နေရစ်သည်ကို တွေ့ရခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအစ်မ ပြန်မလာတော့ဘူး လာမရှာတော့ဘူးဆိုရင်တော့ သည်ပစ္စည်းနဲ့ ဆိုင်တဲ့သူဆိုလို့ မိသိန်းအေး အပြင် ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ။

သက်ဆိုင်ရာကို အပ်ဖို့တော့ မိသိန်းအေးမှာ စိတ်ကူးမရှိပါ။ သည်နေရာမှာ သက်ဆိုင်ရာလို့ ဆိုရအောင်ကလည်း ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားအဖွဲ့သာရှိမည်။ သူတို့ကလည်း မိသိန်းအေးနဲ့မဆိုင်။ မိသိန်းအေးက ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားလဲမဟုတ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကွမ်းယာရောင်းနေသူသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နဲ့မဆိုင်။ အပ်စရာမလိုဘူးလို့ မိသိန်းအေးက ယူဆ၏။

ကဲပါလေ . . . အမျိုးမျိုးလျှောက်တွေးနေတာထက် ပစ္စည်းက ကိုယ်လက်ထဲရောက်နေပြီပဲ။ ကိုယ်အပိုင်ဖြစ်အောင် ယူလိုက်ဖို့ပဲ လိုတော့သည်။

သည်တော့ သည်အတိုင်းထိုင်နေလို့ မဖြစ်တော့။ ဆိုင်ဆက်ဖွင့်နေလို့ မဖြစ်တော့။ မတော်တဆ ထိုအစ်မပြန်လာပြီး မေးရင်မြန်းရင်ရှာဖွေနေရင် ခက်မည်။

ခံတောင်းထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းဝှက်ပြီးသည့် သေတ္တာကို အသာမ၊ ပြီး ဆိုင်သိမ်း။ အိမ်ပြန်တာ ကောင်းလိမ့်မည်။

ဆိုင်သိမ်းပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်တွင် နှစ်နာချိခွဲပြီးပြီ။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် မိသိန်းအေးက ဆိုင်သိမ်းဖို့ အမြန်လုပ်၏။

စက်ဘီးကို သော့ဖြုတ်ကာ ဆိုင်နားအထိ တိုးရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ခုံပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ကျန်ကျောင်းတံဆိပ် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးထဲ ထည့်သည်။ တကယ်တော့ ခံတောင်းထဲထည့်နေကျ ပစ္စည်းများဖြစ်၏။ ခံတောင်းထဲမှာ သေတ္တာရှိနေ၍ အားလုံးကို ထည့်လို့မရတော့။ သေးလိပ်စည်းနှင့် စီးကရက်ဘူးများကိုသာ သေတ္တာအပေါ်က မြန်ထည့်ပြီး ပုဆိုးပိုင်းနှင့် ပြန်ဖုံးလိုက်သည်။ ကွမ်းရွက်၊ ကွမ်းသီးနှင့် ထုံးဘူးကိုတော့ ကျန်ကျောင်းအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ကျန်နေသေးသည့် ထုံးများကိုလည်း သွန်ပစ်လိုက်ရသည်။

ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကို စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲထည့်၊ သေတ္တာမီ သည် ခံတောင်းကြီးကို နောက်ခုံမှာ သားရှေ့ကြိုးနှင့် ချည်လိုက်သည်။ ကွမ်းယာခုံကို ကွပ်ပျစ်ကြီး၏တိုင်မှာ သံကြိုးနှင့်တွဲချည်၊ သော့ခတ် အပြီးတွင်တော့ မိသိန်းအေး၏ ဆိုင်သိမ်းခြင်းကိစ္စ ပြီးလေပြီ။

“ဟဲ့ . . . ပြန်တော့မလို့လား။ အစောကြီးပါလား။ ငါ့ကွမ်း ထုပ်ပါဦးဟ”

ကုလီခေါင်းအဘိုးကြီးအသံကြောင့် မိသိန်းအေး တုန်သွား သည်။

“ဪ . . . အဘ။ အမေနေမကောင်းလို့ စောစောသိမ်းတာ တော့ အကုန်သိမ်းပြီးပြီ။ ထုံးရည်တွေတောင် သွန်ပစ်လိုက်ပြီ အဘ ရယ်”

“နင်ကလည်း . . . ။ ငါစားနေကျဟာကို တစ်ထုပ်လောက် ထုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“မေ့သွားလို့ အဘရေ”

မိသိန်းအေးသည် စက်ဘီးကို အမြန်နင်းကာ ထွက်ခဲ့လေ၏။ အမေနေမကောင်းလို့ သည်နေ့ဆိုင်စောစောသိမ်းတယ်လို့ လွှတ်ခနဲ ပြောဖြစ်လိုက်တာကို မိသိန်းအေးက ကျေနပ်နေသည်။ သဘာဝကျသည့် ဆင်ခြေတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဘီယာဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ မောင်သက်တင်က မိသိန်းအေး ကို လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မသိန်းအေး . . . ပြန်ပြီလားဗျ။ စောလှချည်လား”

“အေး . . . အမေနေမကောင်းလို့ဟဲ့”

မိသိန်းအေး ပုံမှန်ဆိုင်သိမ်းချိန်မှာ ညနေငါးနာရီကျော်မှ ဖြစ်သည်။ ကူးတို့တွေက ငါးနာရီအထိ အဝင်အထွက်ရှိတတ်၏။ ရုံးသူ

ရုံးသားနှင့် ကျောင်းဆရာဆရာမများကို စောင့်ခြင်းဖြစ်သည်။
ကမ်းနားလမ်းကိုလွန်၍ ချိုးကွေ့လိုက်သည်နှင့် မိသိန်းအေး
ရင်မှာ တစ်ထစ်ပေါသွားလေသည်။ လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီ။ မိသိန်းအေး
နောက်မှာ သေတ္တာပါသွားတာကို ဘယ်သူမှမသိလိုက်တော့။ ဘာသဲလွန်စ
မှလည်း မရှိ။ မိသိန်းအေးကို ဘယ်သူမှလည်း စွပ်စွဲလို့မရနိုင်။
မိစိန်းအေးက သက်ပြင်းကိုချရင်း အိမ်အထိဆက်နင်းကောင်းသည်။

အိမ်နှင့်နီးလာလေ မိသိန်းအေးရင်က အခုန်မြန်လာလေ
ဖြစ်ပြန်သည်။
ယခု ရင်ခုန်ရတာကတော့ သေတ္တာထဲမှာ ဘာပါသလဲ သိချင်၍
ဖြစ်၏။

မိသိန်းအေးတို့အိမ်က မြစ်ကမ်းနားနှင့် သိပ်မဝေးလှပေ။
ဆင်းရဲသားအများစုနေထိုင်သော ကျေးကျွဲရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ လမ်း
ရယ်လို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းမရှိ။ အိမ်များကို ဖြစ်သလိုဆောက်ထား၍
ဗ္ဗစာကြံနေသည်။ အများအားဖြင့် တဲကလေးများဖြစ်၏။

မိသိန်းအေးက စီးနေကျလမ်းမို့ အဖေကွဲအကောက်များကို
ကျွမ်းကျင်စွာနင်းရင်း အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့၏။ မိသိန်းအေးတို့အိမ်ကတော့
ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လည်း ဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်မှာ အငှားချထားပြီး မိသိန်းအေးနှင့်အမေတို့

၁၇၆ ❀ နွေတမာန်

နှစ်ယောက်တည်း အပေါ်ထပ်မှာနေကြသည်။ မိသိန်းအေးက အပျိုဖြစ်
ပါသည်။ အမေက မုဆိုးမဖြစ်သည်။

စက်ဘီး အိမ်ရှေ့ကိုရပ်လိုက်တော့ အောက်ထပ်မှာငှားနေတဲ့
မိသားစုထဲက ကလေးတွေပြေးလာကာ မိသိန်းအေးကိုကြိုသည်။

“အစ်မ . . . ကျွန်တော့်ကို တောင်းပေး”

အကြီးဆုံးကောင်လေးမှာ ခံတောင်းကို အပေါ်သို့ ထမ်းပို့ပေး
နေကျဖြစ်၏။

“နေ . . . နေ . . . နင်မသယ်နဲ့။ ရေ့ . . . ရေ့ . . .

အချဉ်ထုတ်တစ်ထုတ်စီ ယူကြ”

မိသိန်းအေးက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးထဲက အချဉ်ထုပ်များကို
ထုတ်ယူပြီး ပေးလိုက်သည်။

တောင်းသယ်ပေးတဲ့ အကြီးကောင်လေးရော၊ ကျန်ကလေး
များကိုပါ ဆိုင်သိမ်းပြန်လာတိုင်း မိသိန်းအေးက အချဉ်ထုပ်တစ်ထုပ်စီ

ပေးတတ်၍ ကလေးများ ဝိုင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမေက အပေါ်ထပ်တွင် မိုန်းနေရာမှ မိသိန်းအေး အသံ
ကြား၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့ . . . သိန်းအေး။ အစောကြီးပါလား”

မိသိန်းအေးက အပေါ်ကိုမော်၍ အမေ့ကို အကြည့်တစ်မျိုးနှင့်
ကြည့်လိုက်သည်။

အမေဘာမှ မပေးတော့။ မိသိန်းအေးအကြည့်ကို အမေ
နားလည်သည်။

အမေ လှဲနေရာမှထကာ အိမ်အောက်ဆင်းလာသည်။

မိသိန်းအေးက အတွင်းကသေတ္တာကို မြင်မှာစိုး၍ သားရေကြီး
ကိုမဖြုတ်သေးပေ။

“အစ်မ တောင်း ကျွန်တော်ကိုပေးပါ။ ကျွန်တော်တင်ပေးပါမယ်”

ခံတောင်းကိုသယ်ပေးနေကျ ကောင်လေးက ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ကမ်းနားမှာ ငါ့ထဘီတွေလျှော်ပြီး ထည့်လာလို့ဟဲ့။ နင်ဘုန်းနိမ့်မှာစိုးလို့ မသယ်ခိုင်းတာ”

ပါးစပ်ထဲက ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်သည်။ အနားရောက်လာသော အမေက မိသိန်းအေးစကားကို ကြားသည်နှင့် အထာပေါက်လေ၏။

“ကလေးတွေ . . . အချဉ်ထုပ်တစ်ယောက်တစ်ထုပ် ခြွေဖို့လား။ သွားကြ . . . သွားကြ”

အမေက ကလေးတွေကို နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

အနားမှာ ကလေးတွေမရှိတော့မှ မိသိန်းအေးက ကယ်ရီယာတွင် ချည်ထားသော သားရေကြိုးကိုဖြုတ်၏။

“တောင်းကို ကျုပ်ခေါင်းပေါ်ပင့်ပေး အမေ”

အမေက စက်ဘီးကို အောက်ထပ်သွင်းသိမ်းဆည်းပြီး အပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

မိသိန်းအေးက ခံတောင်းကိုရွက်ကာ အပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

“မိန်းမတစ်ယောက် သေတ္တာတစ်လုံး ကျုပ်နားမှာကျန်နေခဲ့လို့ ကျုပ်ယူလာခဲ့တယ် အမေ”

မိသိန်းအေးက အမေ့ကို အတိုချုပ်ရှင်းပြလိုက်သည်။

ခံတောင်းပေါ်အုပ်ထားသော ပုဆိုးပိုင်းကိုလည်း လှုပ်ချလိုက်၏။ သေတ္တာလေးက မြင်ကွင်းမှာ ပေါ်လာလေသည်။

သေတ္တာကို မိသိန်းအေး အပိုင်စီးလာသည့်လုပ်ရပ်အဖော် အမေက ဘာမှမပြော။ အမေ့အတွက်ဆန်းသော အရာလည်းမဟုတ်။ မိသိန်းအေး မမွေးခင်ကတည်းက မိသိန်းအေး ယခုကွမ်းယာရောင်း နေသည့် ကူးတို့ဆိပ်တွင် အဖေရော၊ အမေရော ကူလီများဖြစ်ကြသည်။ ခရီးသည်တွေရဲ့ အိတ်၊ အထုပ်အပို၊ ပစ္စည်းများကိုသယ်ပေးရင်းက လစ်လျှင်ယူသည်။ အဖျောက်ရိုက်သည်။ ခိုးသည်။ သည်လိုပဲ ကျင်လည် ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမေတို့သည် မိသိန်းအေး မမွေးခင်ကတည်းက မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ကြသည်။

မိသိန်းအေးသည်လည်း မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်လာခြင်းသို့ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိသိန်းအေး ယခုလုပ်လာသော လုပ်ရပ်သည် အမေ့အတွက် ပါးပါးလေးသာဖြစ်သည်။ ပေါ့သေးသေး လုပ်ရပ်တစ်ခု သာဖြစ်သည်။

အမေစိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သေတ္တာထဲမှာ ဘာပါ သလဲ။

“သေတ္တာက သေးလိုက်တာအေ”

မိသိန်းအေးကို အပြစ်ပြောတာမဟုတ်ပေမယ့် အမေက မချင့်မရဲ ပြောလိုက်လေ၏။

“သော့ဖျက်ရမယ် အမေ”

“တူယူလိုက်လေ၊ သော့က အပေါ်စားပါ။ ဖျက်ဖို့ မခက်ပါဘူး။
အပေါ်ကနေ ရိုက်သာချလိုက်”

မိသိန်းအေးက တူထယူကာ ဝက်အူလှည့်ဖြင့် သံကွင်းကို
ကလန့်၍ အပေါ်မှတူဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

တစ်ချက်ပဲရိုက်ရသည်။ သော့က ဖွင့်သွားလေ၏။

အမေက သေတ္တာနားကို တိုးလာလေသည်။

“အမေကလည်း . . . တခါးပိတ်လိုက်ပါဦး”

အမေ သက်ပြင်းချရင်း လှေကားထိပ်တခါးကို အမြန်သွား
ပိတ်သည်။

“အောက်ထပ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ဖွင့်အေး . . .”

မိသိန်းအေးက ပျက်သွားသောသော့ခလောက်ကို ဆွဲဖြုတ်
သည်။

သေတ္တာပဖွင့်မီ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသေး၏။

မိသိန်းအေးက သေတ္တာအဖုံးကို အသာမလိုက်သည်။

“ဟင်”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်မိပြန်၏။
နာခေါင်းရှုံ့မိကြသည်။

သေတ္တာထဲက အနံ့တစ်မျိုး ထွက်လာသည့်အတွက်ကြောင့်
ဖြစ်သည်။

“ကဲပါ . . .”

အမေက ဖွင့်ပါတော့ဆိုသည့်သဘောဖြင့် လောဆော်လိုက်
ပြန်၏။

မိသိန်းအေး သေတ္တာအဖုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။
သားအပိနစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းများက သေတ္တာဆီသို့ ငုံ့သွား

ကြသည်။

“အမလေး”

“ဟိုက်”

ဦးခေါင်းနှစ်လုံးက ငုံ့နေရာမှ ပြန်မတ်လာသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြန်သည်။

“ညည်း . . . ညည်း . . . မိသိန်းအေး . . . ညည်းအေ”

အမေက အပြစ်ပြောသလိုမျိုး မိသိန်းအေးကို ညည်းညည်း
တွားတွား ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း ဘယ်သိပလဲ အမေရယ်”

နှစ်ယောက်သား ဦးခေါင်းများက သေတ္တာထဲက အရာကို
နောက်တစ်ခါ ငုံ့ကြည့်မိပြန်၏။

ကလေးလေး . . . ။ ကလေး အသေကလေး . . . ။

“လသားအရွယ်ပဲ ချိုဦးမယ်။ လတောင်ပြည့်ရဲ့လား မသိပါ
ဘူးအေ”

ကလေးအလောင်းကို ဘယ်သူက သေတ္တာထဲ ပေါက်ပေါက်
ရှာရှာ ထည့်ထားတာလဲ။

ထိုအစ်မ၏ ကလေးလား။ သည်ကလေးကို ထိုအစ်မကိုယ်
တိုင် သတ်ထားတာလား။ ကလေးအလောင်းလေးက ဘေးတစောင်း
အနေအထားဖြင့် ကွေးကွေး။

မိသိန်းအေးက ထိုင်ရာမှ အပြန်ထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီ
သွား၍ ဝေါ့ခနဲ ထိုးအန်လိုက်၏။

ပြီးမှ သေတ္တာရှေ့ကို ပြန်လာသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်
ပြန်သည်။

အမေက မိသိန်းအေးကို အပြစ်တော့မတင်တော့ပေ။ တကယ်
တော့ မိသိန်းအေးအပြစ်လည်း မဟုတ်ပါ။

မိသိန်းအေးသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မုဆိုးထင်ခဲ့သည်။ ထိုအစ်မ
ကို သားကောင်ထင်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မိသိန်းအေးကိုယ်တိုင် သားကောင်ဖြစ်
နေပေလား။ ထိုအစ်မကပဲ မုဆိုးလား။

သို့မှမဟုတ် မိသိန်းအေးရော၊ ထိုအစ်မပါ နှစ်ယောက်စလုံး
သားကောင်တွေလား။

သေတ္တာထဲက ကလေးအသေလေးကတော့ သားကောင်ဖြစ်
တာ သေချာသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အမေ့ဆီမှ အသံထွက်လာသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ . . . ဝဲ။ မိသိန်းအေး မသိပါ။

အမေလည်း မသိ . . . ။

မိသိန်းအေးလည်းမသိ . . . ။

မိသိန်းအေးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ . . . ။

ဦးစိုး - ဂိုဏ်း
မင်းစိုး - ဂိုဏ်း
စန်းစွဲ - ၄၂၁၉၀၅၅၄

နားထဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း အော်သံကြီးများ ကြားလိုက်ရသဖြင့်
လေးလံနာကြင်နေသော မျက်စုံများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အလင်းရောင်
များက မျက်လုံးထဲ စူးစူးနက်နက် တိုးဝင်လာသဖြင့် မျက်လုံးအတင်း
ပြန်မှိတ်လိုက်ရ၏။

“ဂလောင် . . . ဂလောင် . . . ဂလောင်”

အသံကြီးတွေက အတော့်ကိုထူးဆန်းလှ၏။ ရင်ခေါင်းညှစ်
ပြီး အော်ဟစ်နေသလား အောက်မေ့ရ၏။ ကြားရသည့် အသံတွေ
ကလည်း မဝေးလှ။ သူ့ကိုယ်သူ သတိရလာ၏။ ချောင်းထဲတလိမ့်လိမ့်
ပျောရင်း တစ်နေရာရာတွင် သောင်တင်နေပုံရ၏။ လက်တွေကို ရုန်း
ဆန့်ကြည့်တော့ ကြိုးတွေမပြည်သေး။ သို့သော် ကုန်းတစ်နေရာရာကို
ရောက်နေပြီဆိုသော အသံကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။ မျက်စုံကို
ပြည်းပြည်းခြင်းပြန်ဖွင့်ကာ အလင်းရောင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်ကြီးကို ဦးဆုံးမြင်လိုက်ရ၏။ ချည်နှောင်
ထားသော တိုင်ငုတ်ကြီးနှင့် ချောင်းထဲထိုးကျနေသော သစ်မြစ်ဆုံကြီး
ဘို့တွယ်ငြိနေသဖြင့် သူလည်း သစ်မြစ်စုံဘေးသို့ ရောက်နေမှန်း
သတိထားမိလိုက်၏။ လက်တွေကို လှုပ်ရှားကြည့်လိုက်တော့ ချည်ထား
သော ကြိုးတွေရေခူးကာ တစ်စချင်းပြည်သွား၏။

လက်တွေခြေထောက်တွေ ကြည့်လိုက်တော့ မြူမြူဖတ်ဖတ်